REGELE VINE!
Adevărul despre împărăţia Milenară
REGELE VINE!
Adevărul despre împărăţia Milenară
Dr. Baruch Korman
Traducere: Alexandra Wilson
Alfa Omega Publishing
2020, Timişoara
סב "ד

Soţiei mele Rivka, a cărei dragoste pentru mine a depăşit aşteptările oricărui soţ.

Publicată în original în limba engleză nuI) Uliul: ***The Coming King***
Published by Areli Media www.Arelimedia.com
Copyright © 2014
Dr. Baruch Korman
Tradusă în limba română şi publicată cu autorizare.

Dacă nu există alte precizări, citatele biblice sunt luate din traducerea Dumitru Cornilescu a Bibliei.

Traducere: Alexandra Wilson şi Radu Oprea
Corectură: Cristina Suciu şi Daniela Groza
Prelucrare grafică: Bianca Lazea
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
Korman, Baruch
Regele vine!: adevărul despre împărăţia milenară / Baruch Korman;
trad.: Alexandra Wilson. — Timişoara: Alfa Omega Publishing, 2020
ISBN 978-606-045016-0-
I. Wilson, Alexandra (trad.)
2

Versiunea în limba română: ***Regele vine!***
Copyright © 2020 Alfa Omega Publishing
Editura: Alfa Omega Publishing
C.P. 1141, O.P. 8
300890 – Timişoara, România
Tel/Fax: (40) 256-284.912
E-mail: infoalfaomega.tv
Comenzi online: www.alfaomega.tv/librarie
ISBN 978-606-045-016-0

CUPRINS

Prefaţă 9
Introducere 11
Capitolul 1: Protagoniştii împărăţiei 19
Capitolul 2: Tora şi împărăţia 43
Capitolul 3: Tora şi împărăţia Milenară potrivit cu Ezechiel 65 Capitolul 4: Sărbătoarea corturilor şi împărăţia 91
Capitolul 5: Profetul Isaia şi împărăţia 103
Capitolul 6: Profetul Isaia şi împărăţia – Continuare 127
Capitolul 7: ″împărăţia Milenară” 139
Capitolul 8: împărăţia Milenară şi Cartea Psalmilor 169
Epilog: Intrarea în împărăţie 183

PREFAŢĂ

Atunci când cineva porneşte într-o căutare teologică, setul său de instrucţiuni de bază trebuie să fie Cuvântul lui Dumnezeu. Perspectiva cuiva asupra Scripturii este de o importanţă capitală în a se asigura că ajunge la destinaţia corectă – Adevărul! Dacă o persoană vede Scriptura în mod corect, ca vocea divină a lui Dumnezeu, inspirată verbal şi fără nicio. Eroare, atunci acea persoană, sub călăuzirea Duhului Sfânt, are cele mai mari şanse să

ajungă la o înţelegere corectă a revelaţiei. Datorită importanţei cruciale a Scripturii pentru formarea unei perspective teologice corecte, toate citatele biblice care apar în carte au fost traduse de către autor direct din limba originală (iar în limba română traduse din engleză, n. Tr.) într-o manieră cât mai literală. Acolo unde este nevoie, oferă o traducere adiţională, pentru a ajuta cititorul să înţeleagă intenţia corectă a versetului sau a versetelor.

Scopul acestei cărţi este de a ghida cititorul prin textele biblice de bază asociate cu împărăţia Milenară. Cineva care înţelege evenimentele care vot avea loc în timpul Mileniului va avea o apreciere şi mai mare pentru credincioşia lui Dumnezeu. De-a lungul acestei cărţi termenul de *"Hashem"* este des folosit atunci când se face referire la Dumnezeu. Acest cuvânt înseamnă literalmente *"Numele"* şi este foarte des folosit în comunitatea evreiască, atunci când oamenii vorbesc despre Dumnezeu. Folosirea acestui termen are scopul de a arăta cel mai mare respect pentru Domnul şi este înrădăcinată în porunca de a nu lua Numele Domnului în deşert.

Atunci când examinăm textul de bază care face referire la împărăţia Milenară, vom descoperi destul de repede că, atât poporul Israel, cât şi ţara, au un loc important în ea. Chiar dacă revelaţia biblică oferă cititorului o prezentare clară a acestei împărăţii, mulţi teologi au ales să nu ţină cont de sensul direct al acestor texte, adoptând în schimb poziţii alegorice şi excesiv de spiritualizate. O astfel de metodologie este greşită şi îi forţează pe respectivii teologi să ignore mare parte din semnificaţia materialului profetic sau să-l interpreteze altfel decât cu scopul declarat de

profet. O astfel de abordare are şi o altă consecinţă.

Un aspect important al Scripturii este continuitatea dintre Vechiul şi Noul Legământ. Atunci când înţelegem corect revelaţia cu privire la împărăţia Milenară, aceasta ne îmbogăţeşte capacitatea de a percepe continuitatea strânsă şi inerentă dintre legăminte. Descoperim că mesajele centrale, care au apărut încă din primele capitole din Geneza şi au continuat de-a lungul Vechiului Testament, sunt aceleaşi cu mesajele care se găsesc de-a lungul Noului Testament.

Printre multele aspecte care au legătură cu împărăţia Milenară, este demonstraţia clară că Tora, pe care Hashem a dat-o lui Israel pe Muntele Sinai, a oferit baza prin care putem înţelege voia perfectă a lui Dumnezeu. În timpul Mileniului, Israel va împlini Tora şi va conduce popoarele în ascultare de neprihănirea lui Dumnezeu, lucru care va face ca binecuvântările Sale să fie experimentate de toţi cei ce se supun legilor Lui. Pentru majoritatea creştinilor, acest concept este străin şi poate părea a fi chiar în conflict cu ceea ce au învăţat. Cu toate acestea, o persoană sârguincioasă şi care doreşte sincer să studieze Scripturile, va descoperi continuitatea dintre scopurile şi planurile lui Dumnezeu care se găsesc în revelaţia de pe Muntele Sinai şi în învăţăturile lui Mesia Yeshua.

INTRODUCERE

La ce te gândeşti atunci când auzi cuvântul *"împărăţie"?* Bineînţeles că răspunsul la această întrebare depinde de persoana pe care o întrebi. În mod tradiţional, iudaismul ar înfăţişa împărăţia ca o monarhie sub conducerea unui rege uns, în Ierusalim. Iudaismul presupune, de asemenea, ca ţara lui Israel şi poporul evreu

să figureze în această împărăţie, având autoritate asupra tuturor celorlalte naţiuni. Creştinismul, pe de altă parte, subliniază, în general, o conducere cerească a lui Mesia, în locul unei conduceri pământeşti. De asemenea, perspectiva creştină, în mare parte, diminuează rolul Israelului în împărăţie, şi nu percepe ţara sau poporul evreu ca având o importanţă aparte în sensul acesta. În plus, creştinismul, în general, înţelege împărăţia în termeni mai spirituali, făcând ca elementele pământeşti ale acestor vremuri să fie trecute cu vederea.

Se bazează aceste diferenţe pe ceea ce este scris în T'nach (Vechiul Testament) sau pe ceea ce este scris în Noul Testament? Este oare posibil să reconciliem mesajul împărăţiei din cele două Testamente şi să ajungem la o perspectivă biblică a împărăţiei lui Dumnezeu? Acesta este ţelul primordial al acestui studiu.

Parte dintre perspectivele divergente în ceea ce priveşte problema împărăţiei, este realitatea că există în mod clar două împărăţii, diferite, dar înrudite, care sunt revelate în Biblie. Prima este ceea ce numim în mod general împărăţia Milenară, în timp ce a doua este cunoscută ca Noul Ierusalim. Confuzia cu privire la împărăţie este generată de incapacitatea de a face o distincţie corectă între cele două împărăţii. Această carte se va ocupa doar de împărăţia Milenară, definită ca domnia de o mie de ani a lui Mesia (Yeshua), la Ierusalim, peste întreaga lume. Această carte nu va discuta în detaliu acele evenimente care vor conduce la împărăţia Milenară ci, mai degrabă, obiectivul va fi orientat asupra a ceea ce va avea loc în timpul celor o mie de ani şi implicaţiile teologice care sunt asociate cu împărăţia Milenară.

Teologii adoptă diferite perspective cu privire la împărăţia Milenară. Perspectivele sunt, de obicei, influenţate de înţelegerea unui anume teolog asupra inspiraţiei şi autorităţii Scripturii. Pentru a putea face diferenţa între aceste perspective, le raportăm de obicei la poziţii diferite cu privire la întoarcerea lui Mesia. De exemplu, una dintre abordări este că Yeshua se va întoarce înainte de stabilirea împărăţiei Milenare, perspectivă cunoscută ca premilenism. O altă perspectivă ţine de credinţa că întoarcerea lui Mesia va avea loc după realizarea împărăţiei Milenare, poziţie cunoscută ca postmilenism. Există şi o perspectivă adiţională, cunoscută ca amilenism, care neagă complet existenţa împărăţiei Milenare. Cei care aderă la o interpretare literală a Scripturii şi la o continuitate puternică între Vechiul şi Noul Testament, de obicei îmbrăţişează perspectiva premilenistă. Mare parte a acestei cărţi se va ocupa de această perspectivă. Cu toate acestea, înainte de a ne adânci în această perspectivă, este necesar să le luăm în discuţie şi pe celelalte două.

Amilenismul şi postmilenismul

Amilenismul susţine că nu va exista nicio împărăţie Milenară, adică niciun fel de domnie a lui Mesia la Ierusalim. Este vital ca cititorul să fie conştient că există similarităţi majore între aspectele perspectivei amileniste şi ale celei postmileniste. Chiar dacă există, într-adevăr, diferenţe între cele două, nu este necesar să ne aplecăm detaliat asupra lor în acest studiu. Atunci când examinăm concluziile generale ale acestor două perspective, se pare că sunt suficient de asemănătoare pentru scopurile noastre, aşa că nu este necesar să le prezentăm separat.

De exemplu, în ceea ce priveşte domnia lui Mesia pe pământ, postmilenismul susţine că această conducere are loc acum, prin urmaşii Lui. Susţinătorii posmilenismului îşi bazează perspectiva pe faptul că Scriptură afirmă că cei credincioşi sunt trupul lui Mesia. Întrebarea care trebuie pusă este dacă într-adevăr este corect să susţinem că Biserica conduce lumea în ziua de astăzi? în mod evident, cei care răspund afirmativ îşi bazează poziţia pe o înţelegere extrem de simbolică şi spiritualizată a problemei, astfel încât trec cu vederea elemente concrete ale realităţii la zi.

Amilenismul susţine că pasajele scripturale care se ocupă de domnia lui Yeshua pe pământ ar trebui înţelese în mod simbolic, nu literal. Aşadar, dacă Mesia conduce prin urmaşii Săi (postmilenism) sau dacă înţelegem conducerea Sa ca una simbolică, implicaţiile sunt aceleaşi, şi anume că Mesia Yeshua nu domneşte în mod fizic şi literal la Ierusalim. Modul în care amilenismul abordează textele care fac referire la împărăţia Milenară dezvăluie o metodă de a interpreta Biblia care, atunci când este aplicată la alte texte ale Scripturii, poate conduce la perspective teologice care sunt departe de normele acceptabile. Vă rog să înţelegeţi că, în general, susţinătorii amilenismului nu acceptă astfel de poziţii teologice, dar metodologia lor pentru interpretarea biblică privitoare la Mileniu deschide uşa pentru aceste erezii care încearcă să se strecoare în creştinism. Astfel, este dificil pentru ei să se pronunţe împotriva acestor perspective teologice problematice, când ele apar prin folosirea aceleiaşi metodologii greşite pe care o folosesc şi ei.

Este, de asemenea, important să notăm că de la

înălţarea lui Mesia la ceruri au trecut mai mult de o mie de ani; aşadar, postmilenismul este obligat să interpreteze cei o mie de ani nu ca şi o perioadă literală de o mie de ani aşa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu, ci doar ca o perioadă nedefinită de timp. Este important să notăm şi că postmilenismul afirmă că, înainte de Venirea lui Mesia, Evanghelia trebuie să fie predicată cu succes şi primită de naţiuni şi să devină standardul care conduce lumea. Aşadar, este greu de crezut că peste tot lumea se află aproape de sfârşitul acestei ere. Datorită acestei credinţe, postmilenismul înţelege cea mai mare parte a cărţii Apocalipsa, care se ocupă de judecăţi şi necaz, ca făcând referire la trecut. Ei aplică această perspectivă la marea majoritate a profeţiilor biblice.

Pe de altă parte, adepţii amilenismului nu trebuie să nege un sfârşit al vremii care conţine necazuri şi judecată, dar majoritatea lor preferă să susţină venirea lui Mesia în orice moment, aşadar nu văd niciun semn sau evenimente care trebuie să aibă loc înainte de venirea Sa. În realitate, un mare procent din adepţii amilenismului împărtăşesc perspectiva postmilenistă, că predicarea Evangheliei va avea mult succes şi că o perioadă de pace şi prosperitate va preceda întoarcerea lui Mesia.

Tendinţa cheie a ambelor perspective este de reticenţă în interpretarea Scripturii în sensul ei simplu şi direct. Mai degrabă, există o tendinţă de a alegoriza şi a spiritualiza Scriptura şi, în mod special, aşa cum am menţionat anterior, profeţiile Vechiului Testament. În realitate, pentru ambele grupuri, profeţia se află pe o poziţie de mai mică importanţă decât Noul Testament. Ceea ce este subliniat de ambele perspective este convingerea că prin lentilele

″credinţei” (în Mesia) putem interpreta Scriptura într-un mod superior. Fără nicio îndoială, credinţa în Mesia este elementul cheie de a interpreta corect Scriptura. Cu toate acestea, dacă ajungem la o înţelegere a unui text, care se află în conflict cu înţelesul clar al celorlalte texte biblice, atunci ar trebui să fie evident faptul că aşa numitele ″lentile ale credinţei” au un defect major. Un exemplu bun al acestei probleme este ilustrat de către conflictul din Orientul Mijlociu dintre israeliţi şi palestinieni.

Este foarte obişnuit pentru adepţii amilenismului şi postmilenismului să susţină o alianţă cu palestinienii, în loc de una cu israeliţii. Motivul principal e perceperea ″cauzei” palestinienilor ca fiind una ″neprihănită/dreaptă”. Raţionamentul lor este bazat pe convingerea că, deoarece Mesia Yeshua a fost adesea mişcat de compasiune pentru cei care suferă, iar astăzi, mass-media este plină de relatări despre suferinţa palestinienilor, atunci Mesia cu siguranţă ar fi de partea lor. O asemenea poziţie are serioase deficienţe. În primul rând, este incorect să credem că Yeshua a acţionat întotdeauna în favoarea acelora a căror suferinţă era cea mai mare. Ceea ce îl preocupa pe El era dreptatea, iar dreptatea este înrădăcinată în adevărul Scripturii. Cu alte cuvinte, este greşit să presupunem sau să susţinem că întotdeauna cauza dreaptă este de partea celui mai slab, sau a celui care suferă cel mai mult. Chiar dacă palestinienii sunt mai slabi decât israeliţii, nu trebuie să uităm niciodată că Domnul (Hashem) a dat ţara Israel poporului evreu, iar palestinienii sunt cei care stau împotriva voii lui Dumnezeu afirmate în Biblie.

În al doilea rând, trebuie să identificăm sursa suferinţei.

În acest exemplu, putem observa o atitudine clară în mass-media împotriva Israelului, care susţine că suferinţa palestinienilor este cauzată doar de către guvernul israelian, deşi adevărata cauză sunt învăţăturile islamice care încurajează terorismul şi nu fac mai nimic şi nici nu permit un mediu potrivit pentru dezvoltarea economică. Este clar că, în mod intenţionat, autoritatea palestiniană a decis refuzarea unor oportunităţi care ar fi asigurat o viaţă mai bună pentru cei pe care îi conduc, aceasta fiind cauza suferinţei lor. Israelul acţionează, pur şi simplu, pentru a-şi asigura propria siguranţă. Bineînţeles că sunt mult mai multe lucruri care ar putea fi spuse despre această problemă dar, din perspectiva acestei cărţi, este necesar doar să demonstrăm că metoda hermeneutică de interpretare a Scripturii dintr-0 perspectivă generală despre Mesia Yeshua, şi fără a efectua un studiu amănunţit al tuturor problemelor ce au legătură cu textul sau problema discutată, poate duce la concluzii contrare poziţiei teologice corecte.

Există şi un alt aspect teologic al acestei metodologii. Aşa cum am spus deja, atât amilenismul cât şi postmilenismul susţin că Mesia, aşa cum îl înţeleg ele, oferă ″lentilele credinţei″ corecte pentru a interpreta Scriptura. O astfel de perspectivă subiectivă tinde să ignore indicatorii hermeneutici cheie care se află în textul biblic şi pot duce la apariţia unui fel de ″gnosticism″. În ultimă instanţă, această metodă a ″lentilei credinţei″ oferă interpretări care, în realitate, sunt împotriva planurilor şi scopurilor lui Mesia. După cum au spus mulţi alţii, gnosticismul, care pune preţ pe înţelegerea personală şi subiectivă a problemelor teologice mai mult decât pe

eforturile atente ale unei metodologii exegetice corecte, conduce la erezii, în locul adevărurilor care îl glorifică pe Yeshua şi scot în evidenţă superioritatea Sa.

Perspectivele milenare şi Israelul

La fel cum perspectiva asupra revenirii lui Mesia influenţează înţelegerea asupra împărăţiei Milenare, perspectiva asupra poporului Israel influenţează perspectiva teologică asupra acestei împărăţii. Atât amilenismul cât şi postmilenismul tind să nu vadă vreun rol special pentru Israel în zilele din urmă sau în împărăţia Milenară. Mulţi fie înţeleg că Biserica a înlocuit Israelul ca popor al legământului lui Dumnezeu, fie că Israelul este o naţiune rebelă, ce şi-a abandonat chemarea şi scopul deosebit pe care le-a oferit Dumnezeu şi care acum sunt considerate nule.

Deşi numărul adepţilor amilenismului creşte printre evanghelici, există unii care văd că, în zilele din urmă, un mare număr de evrei vor veni la credinţă. Cu toate acestea, în ciuda acestei întoarceri evidente a evreilor la Dumnezeu, ei resping perspectiva că Israelul va avea un rol principal în vremurile viitoare. Mai degrabă, ei susţin că aceşti noi evrei credincioşi sunt, pur şi simplu, integraţi în Biserică. Din nou, trebuie spus că, atât pentru amilenism cât şi pentru postmilenism, doar Biserica joacă un rol în planurile viitoare ale lui Dumnezeu. Ei acceptă doar perspectiva că evreii sunt invitaţi să fie parte din Biserică, aşa cum sunt invitaţi toţi oamenii. Chiar dacă mulţi răspund în zilele din urmă, pentru ei asta nu indică un scop semnificativ sau unic al evreilor şi nici nu anunţă un comportament al lui Dumnezeu bazat pe promisiunile legământului încheiat cu Israel. Pentru ei, legământul

acesta a fost complet anulat.

Din moment ce majoritatea evanghelicilor plasează această trezire spirituală ca având loc după Răpire, ar fi incorect să spunem că aceşti evrei credincioşi şi, totodată, şi credincioşii dintre neamuri care vin la credinţă după Răpire, sunt pur şi simplu parte din Biserică. Motivul este că aceşti noi credincioşi nu vor fi primit un trup glorificat şi, astfel, va fi o mare diferenţă între ei şi cei care au luat parte la Răpire, adică Biserica. Această diferenţă ne ajută să înţelegem cine va fi prezent la începutul împărăţiei milenare şi rolul unic pe care fiecare dintre aceste grupuri îl joacă.

CAPITOLUL 1: PROTAGONIŞTII ÎMPĂRĂŢIEI

Din nou, este vital ca cititorul să înţeleagă că evenimentele care preced împărăţia Milenară nu reprezintă punctul principal al cărţii. Totuşi, în acest prim capitol vom discuta despre unele dintre aceste evenimente, alături de învăţăturile lui Mesia cu privire la perioada de tranziţie, cunoscută drept zilele din urmă. Facem asta pentru a demonstra rolul important pe care Israelul îl va avea în instituirea împărăţiei Milenare. Restul cărţii se va ocupa de perioada dintre întoarcerea lui Mesia, pe Muntele Măslinilor, şi eliberarea lui Satana, la finalul celor o mie de ani. Este semnificativ faptul că atunci când Mesia va reveni pentru a institui împărăţia, El se va arăta pe Muntele Măslinilor, exact aşa cum a promis în Faptele Apostolilor 1:

”Şi au zis: «Bărbaţi galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Isus, care S-a înălţat la cer din mijlocul vostru, va veni în acelaşi fel cum L-aţi văzut mergând la cer.»”

Faptele Apostolilor 1:11

Chiar dacă acest verset ne spune doar că Yeshua va reveni în acelaşi mod în care S-a înălţat, faptul că El S-a înălţat de pe Muntele Măslinilor este important. Atunci când punem acest verset lângă revelaţia lui Zaharia din capitolul l"l, devine clar faptul că, într-adevăr, Yeshua va coborî din ceruri şi se va opri pe Muntele Măslinilor, pentru a inaugura împărăţia Milenară.

"Picioarele Lui vor sta în ziua aceea pe Muntele Măslinilor, care este în faţa Ierusalimului, spre răsărit..."

Zaharia 14:4

De ce Yeshua coboară din ceruri pe Muntele Măslinilor, nu în ale locuri din Ierusalim sau dimprejurul lui? Astăzi, pe Muntele Măslinilor este un cimitir foarte mare. De ce a devenit acest loc cel mai semnificativ loc de îngropare pentru evrei din lume? Răspunsul are legătură cu informaţia care ne este oferită de diferite texte biblice. Este posibil să rezumăm această informaţie într-un singur cuvânt - mângâiere. Când auzi cuvântul mângâiere, la ce te gândeşti? Un răspuns obişnuit este împlinirea unei promisiuni. Moartea este văzută de mulţi ca un sfârşit al vieţii cuiva şi, astfel, ca un distrugător al speranţei, aşa cum scrie în Isaia:

"Căci Sheol nu îţi va mulţumi, şi nici moartea nu Te va lăuda; cei ce coboară în groapă nu mai nădăjduiesc după credincioşia Ta"

Isaia 38:18

În realitate, moartea nu este sfârşitul nădejdii pentru cei care cred în mesajul lui Mesia. Comunitatea evreiască a înţeles că venirea lui Mesia are legătură cu instituirea împărăţiei şi că, în final, în această împărăţie promisiunile lui Hashem pentru Israel şi pentru lume se vor împlini.

Aşadar, venirea lui Mesia oferă speranţă şi mângâiere chiar şi celor morţi. Deci, nu ar trebui să ne surprindă că exact în acelaşi loc unde Scripturile ne dezvăluie că Mesia Se va întoarce, s-a înfiinţat un cimitir evreiesc.

Acest lucru ridică o întrebare foarte grea. Dacă împărăţia are legătură cu împlinirea atâtor promisiuni ale lui Dumnezeu, atunci de ce atât de mulţi credincioşi ce-L recunosc pe Yeshua ca Mesia, ştiu atât de puţine lucruri cu privire la împărăţie? De fapt, atunci când sunt confruntaţi cu multele pasaje care au legătură cu împărăţia, marea majoritate a credincioşilor nu sunt capabili să ofere o explicaţie coerentă a modului în care aceste pasaje dezvăluie, împreună, cum va fi împărăţia Milenară.

Chiar dacă multe aspecte diferite ale împărăţiei vor fi prezentate în această carte, primul lucru care trebuie abordat este identitatea celor care vor locui în împărăţia Milenară? Chiar dacă răspunsul variază în funcţie de timp, să începem cu prima zi a Mileniului, cea în care picioarele lui Yeshua vor călca pe Muntele Măslinilor şi când perioada necazului şi judecăţii se va fi încheiat. Vor fi trei grupuri de oameni care vor locui în împărăţia Milenară din prima zi. Ei sunt:

1. Credincioşii care au luat parte la Răpire.
2. Evreii care au venit la credinţă după Răpire.
3. Cei dintre neamuri care au venit la credinţă după Răpire.

Vă rog să observaţi că Răpirea joacă un rol esenţial în definirea fiecărui grup. Răpirea vorbeşte despre un eveniment scriptural care are legătură cu toţi credincioşii, atât cei care au murit în credinţă, cât şi cei care încă sunt în viaţă la momentul în care Mesia îşi va cheifia ucenicii

(atât pe cei morţi, cât şi pe cei vii) ca să-L întâlnească în văzduh, pentru ca El să împlinească o promisiune specială şi esenţială a împărăţiei. În esenţă, Răpirea este momentul în care Yeshua va coborî din ceruri, anunţat de strigătul arhanghelului şi de sunetul şofarului (cornul de berbec), şi-i va chema pe cei ce sunt ai Lui să se înalţe în văzduh. Acolo îl vor întâlni şi vor primi trupuri noi, şi apoi se vor întoarce cu El în ceruri (vezi 1 Tesaloniceni 4:16-18 şi 1 Corinteni 15:35-58). Când Yeshua va reveni la Ierusalim pentru a inaugura împărăţia, împreună cu El vor fi cei din primul grup, ciut vor uven privilegiul de a‘conduce şi a domni împreună cu El (vezi Apocnlipsa 20:4).

Astfel, vor exista credincioşi vizibil diferiţi de grupurile doi şi trei, deoarece acest prim grup va avea trupuri noi, în timp ce ceilalţi, nu. Ei nu vor procrea şi nici nu vor avea, în noua lor poziţie, capacitatea de a păcătui. De asemenea, nu vor muri. Când Scriptura spune că ei vor domni împreună cu Mesia, dimensiunea autorităţii lor va fi determinată de credincioşia arătată faţă de Yeshua în timpul vieţii.

Al doilea grup, evreii care au venit la credinţă după Răpire, vor fi chemaţi să împlinească chemarea originală a Israelului, aceea de a fi lumina neamurilor. Chiar dacă primul grup va domni alături de Mesia şi va veghea asupra împărăţiei, acest al doilea grup va avea rol de conducere. Israel va conduce naţiunile în închinare înaintea lui Mesia şi în împlinirea legilor lui Dumnezeu. O discuţie mai amplă cu privire la activităţile împărăţiei va avea loc în capitolele următoare. În această secţiune, scopul primordial este de a identifica cine va fi prezent în această împărăţie. În timp ce primul grup nu va putea procrea, evreii care au venit la

credinţă după Răpire, se vor putea înmulţi. Ei vor putea, de asemenea, să păcătuiască şi să moară, cu toate că la o vârstă foarte înaintată.

Al treilea grup, şi cel final, este format din naţiunile (neamurile) care, de asemenea, au venit la credinţa în Yeshua după Răpire. Ei sunt chemaţi să se supună conducerii lui Israel şi să adopte stilul de viaţă care să reflecte neprihănirea Torei. Şi ei vor putea procrea, vor putea păcătui şi, de asemenea, vor experimenta moartea la o vârstă foarte înaintată.

Din nou, toţi cei ce vor fi prezenţi în împărăţia Milenară din prima zi, sunt cei credincioşi. Cu toate acestea, deoarece două din trei grupuri se pot reproduce, un alt grup va lua fiinţă în vremea împărăţiei. Acesta este format din copiii grupurilor doi şi trei. Ei se vor naşte în noua realitate, sub legile lui Dumnezeu care sunt aplicate de Mesia Yeshua. Acest al patrulea grup nu va cunoaşte o altă realitate în afară de cea neprihănită, sub conducerea lui Mesia. Şi ei vor putea să procreeze, să păcătuiască şi, de asemenea, vor trăi până la o vârstă înaintată. Acest al patrulea grup şi urmaşii lor vor forma, într-un final, majoritatea locuitorilor împărăţiei Milenare.

Deja am discutat motivul pentru denumirea de "împărăţia Milenară", acesta fiind că va dura o mie de ani. Adepţii postmilenismului înţeleg durata împărăţiei în termeni simbolici, deoarece aproape două mii de ani au trecut de la înălţarea lui Yeshua de pe Muntele Măslinilor şi întoarcerea Sa în ceruri. Există un motiv important pentru care, într-adevăr, împărăţia va dura o mie de ani. Numărul de o mie de ani este un multiplu de zece. Numere precum zece, o sută, o mie, exprimă în numerologia

ebraică conceptul de ″desăvârşire” sau ″întregime”.

Mesajul este acela că împărăţia Milenară va exprima în mod desăvârşit planurile lui Dumnezeu. Adică, cei care vor fi prezenţi în timpul Mileniului vor fi martori ai modului de netăgăduit în care se va împlini voia neprihănită a lui Dumnezeu. Nimeni nu va trebui convins de realitatea lui Mesia, a lui Hashem, deoarece El va conduce în mijlocul lor. Înainte de a discuta principiul de conducere în împărăţia Milenară şi modul în care toţi locuitorii vor trebui să trăiască după el, vom arunca o privire de ansamblu asupra învăţăturii lui Mesia cu privire la împărăţie.

Baza învăţăturii lui Mesia

Prima problemă în acest capitol este identitatea locuitorilor împărăţiei Milenare. Deja am arătat că, în prima zi din împărăţie, toţi rezidenţii vor fi credincioşi în Mesia. Cu alte cuvinte, aceştia sunt persoane care au răspuns corect învăţăturii lui Mesia despre Evanghelie. Mesajul primordial al lui Yeshua a fost despre împărăţie, iar lucrul acesta trebuie spus foarte apăsat. Prima afirmaţie pe care a făcut-0 când şi-a început lucrarea publică a fost: *″Pocăiţi-vă, căci împărăţia cerurilor este aproape”* (Matei 4:17) Este foarte clar că punctul central al învăţăturii lui Yeshua a fost proclamarea modului în care oamenii pot face parte din această împărăţie. Deşi în mesajul Lui pocăinţa este baza, unele dintre pildele lui Yeshua sunt dedicate descrierii unora dintre caracteristicile împărăţiei. Trei dintre aceste pilde apar în Matei, capitolul 13.

Prima dintre ele compară împărăţia cu o comoară ascunsă în pământ (vezi Matei 13:44). Cel ce găseşte

comoara reacţionează într-un mod ciudat. Textul ne spune că o ascunde din nou şi vinde tot ce are pentru a putea cumpăra pământul. Un detaliu interesant şi semnificativ în această pildă este că persoana care vinde tot pentru a putea cumpăra comoara, face acest lucru cu mare bucurie. Majoritatea oamenilor trebuie să muncească din greu pentru averea lor de-o viaţă şi în mod clar, e nevoie de ceva cu totul special şi de mare valoare pentru a-i face să vândă tot ce au agonisit. Chiar dacă preţul pe care l-ar primi ar fi unul realist, ar fi dificil pentru cineva să se despartă de toate aceste lucruri, în care şi-a investit întreaga viaţă.

Am un exemplu care ilustrează această dificultate. Un prieten de familie a cumpărat o bucată de pământ, cu mulţi ani în urmă. Pe acest teren a construit casa familiei. Nu doar că a muncit din greu timp de mai mulţi ani pentru *a* termina proiectul, dar a şi cheltuit o sumă mare de bani pentru a-şi împlini visul. Aproape treizeci de ani mai târziu, când sănătatea a început să fie şubredă, a decis săşi vândă proprietatea. Chiar dacă preţul primit a fost cu mult mai mare decât i-a cerut el agentului imobiliar, când a venit momentul semnării actelor şi încheierii tranzacţiei, a fost extrem de trist să se despartă de casa care reprezenta viaţa lui şi de care-l legau multe amintiri. Putem spune că, deşi tranzacţia i-a adus mult mai mulţi bani decât ar fi crezut, expresia ″mare bucurie” nu ar descrie cum s-a simţit el în acea zi. În timp ce mergea la bancă să depună marea sumă de bani primită, era încercat de păreri de rău.

Iată un puternic contrast faţă ceea ce citim în pilda lui Yeshua cu privire la omul care a vândut tot ce avea pentru a cumpăra un pământ care conţinea o comoară. Este

important ca cititorul să înţeleagă că bucuria despre care se vorbeşte în pildă nu provine din perspectiva utilizării comorii, ci mai degrabă, din realitatea deţinerii ei. Este semnificativ faptul că nu ni se spune nimic despre natura acestei comori. Singurul lucru care i se spune cititorului este cât de pregătit este cel care a găsit comoara să se despartă de tot ce are, pentru a cumpăra dreptul de proprietate asupra ei, şi marea bucurie pe care i-0 aduce lucrul acesta. Procesul acesta a adus o schimbare semnificativă în viaţa lui. Am putea spune că lucrurile care până atunci însemnaseră ceva pentru el şi care aveau un loc important în viaţa lui, au trecut dintr-0 dată în plan secund, în raport cu ceea ce reprezenta comoara.

În a doua pildă, cititorul întâlneşte o poveste care, la prima vedere, este foarte asemănătoare cu prima. Cu toate acestea, există o diferenţă importantă. În această pildă (vezi Matei 13:4546-), personajul principal nu este un om oarecare, ci un negustor, despre care textul spune că era în căutarea de pietre preţioase. Ideea de aici este că negustorul ştie exact ce doreşte şi nu stă degeaba, ci îşi urmăreşte scopul. Chiar dacă aceste trei pilde sunt diferite între ele, este important ca cititorul să înţeleagă că rostul lor este ca, împreună, să dezvăluie un mesaj mult mai complex. În prima pildă, omul pur şi simplu dă peste comoară, în timp ce în a doua negustorul ştie exact ce caută.

Ideea din prima pildă este aceea că se poate ca cineva să nici nu ştie despre existenţa împărăţiei dar, odată ce află despre ea, să răspundă printr-0 decizie radicală. În a doua pildă, negustorul reprezintă pe cineva care ştie despre existenţa împărăţiei şi o caută. Nuanţa de aici este

aceea că Mesia le spune oamenilor despre necesitatea de a căuta împărăţia într-un mod conştient şi activ. Nu este suficient să ştim că există o împărăţie, ci trebuie să o şi căutăm şi să-i înţelegem caracteristicile.

Mărgăritarele pot varia foarte mult, iar aceste diferenţe le pot afecta în mod semnificativ valoarea. Un negustor de mărgăritare trebuie să cunoască aceste diferenţe şi să fie conştient de caracteristicile care dau valoarea unui anumit mărgăritar. În mod asemănător, este de datoria fiecărei persoane să descopere calităţile împărăţiei lui Dumnezeu. Chiar dacă un anume mărgăritar poate să aibă un preţ foarte mare, este puţin probabil ca el să valoreze cât toate posesiunile cuiva. Acesta este mesajul subliniat în a doua pildă, şi anume că majoritatea oamenilor subevaluează valoarea şi semnificaţia împărăţiei şi, din păcate, nu oferă tot ce au, pentru a intra în posesia ei. Acest lucru ne conduce spre a treia şi ultima pildă din această secţiune.

În această pildă, împărăţia cerurilor este asemănată cu o plasă de pescuit care este aruncată în mare şi care prinde în ea tot felul de lucruri. Odată umplută, plasa este adusă la mal şi conţinutul este sortat. Lucrurile bune sunt separate de cele rele. Această acţiune necesită discernământ şi un set de standarde. Două lucruri se pot învăţa din această pildă. Primul este acela că nu este suficient să ştim despre împărăţie şi caracteristicile sale, ci este nevoie şi de acţiune. În timp ce în prima pildă cititorului i se spune că trebuie să vândă tot ceea ce are pentru a cumpăra împărăţia, aici i se cere nu doar să localizeze împărăţia, ci şi să o apuce. Faptul că este asemănată cu o plasă de pescuit aruncată în mare are o mare însemnătate. Când pescarul aruncă plasa, el va

prinde o varietate de lucruri, dintre care multe nu-i sunt de folos. Ideea este aceasta:

Capitolul 1: Protagoniştii împărăţiei atunci când cineva caută împărăţia, vrăjmaşul îi va oferi multe imitaţii ale împărăţiei autentice. Un aspect important al celei de-a treia pilde este acela că subiectul este la a treia persoană plural, aceasta fiind o schimbare semnificativă. În primele două pilde, subiectul are de-a face cu individul, cu mine sau cu tine, adică omenirea. Deoarece în această pildă, subiectul este la plural, are de-a face cu o altă entitate. Care este această entitate? Versetele 49-52 răspund la această întrebare.

Vă rog să notaţi că doar a treia pildă conţine un rezumat care ne oferă informaţii adiţionale pentru a ajuta cititorul s-o înţeleagă în mod corect. Versetul 49 ne dezvăluie motivul pentru care subiectul este la plural. Schimbarea de număr se face pentru a arăta o schimbare în subiectul pildei, de la omenire la îngeri. De asemenea, în acest verset cititorului i se spune timpul când se va înfiinţa împărăţia – *"sfârşitul lumii".* Acest lucru este foarte problematic pentru adepţii postmilenismului, care cred că împărăţia este acum, adică în această vreme. Lăsând la o parte această problemă, important este că apare informaţia dată de expresia *"sfârşitul lumii"*

Iudaismul susţine că lumea (vremea de acum) se va sfârşi prin judecata lui Dumnezeu. Aceasta este exact ceea ce descrie Mesia Yeshua atunci când spune că îngerii îi vor separa pe cei răi de cei neprihăniţi. Aşadar, în timp ce în primele două pilde omenirea este cea care exercită discernământul, în a treia pildă îngerii (reprezentanţii lui Hashem) sunt cei care fac alegerea. Ce este transmis

cititorului în acest verset? Nu atât de mult că omenirea alege împărăţia, cât faptul că împărăţia îi alege pe unii dintre oameni. Yeshua ne învaţă că omul trebuie să înţeleagă şi să recunoască faptul că există o împărăţie şi să-i răspundă. El trebuie să o caute şi, făcând astfel, să ajungă la o înţelegere a ″caracterului împărăţiei.″ Dacă el învaţă corect aceste lucruri care au de-a face cu împărăţia, ele vor avea un asemenea impact asupra lui, încât va fi transformat de realitatea împărăţiei şi va fi ales de Dumnezeu.

Mesajul acestor pilde NU este despre cum să fii mântuit. Suntem mântuiţi prin har, fără fapte. Prin suficienţa morţii lui Mesia pe cruce ca plată pentru păcat, iar noi primim acest lucru prin credinţa care-l justifică pe om înaintea lui Dumnezeu. Acest adevăr este clar arătat de Scriptură. Dacă versetele finale din această secţiune nu se ocupă de mântuire, atunci ce problematică abordează? Răspunsul este rezultatul experienţei mântuirii asupra credinciosului. Atunci când cineva găseşte împărăţia şi răspunde corect, el va fi mişcat de ea şi în viaţa lui vor avea loc schimbări semnificative. Este important să observăm că împărăţia nu este o realitate inertă, ci una profund personală. Împărăţia nu ar exista fără Rege. Central şi primordial pentru împărăţia Milenară este Regele Mesia. Atunci când cineva îl cunoaşte pe Yeshua şi intră într-o relaţie personală cu El prin credinţa în harul Său, adică în lucrarea Sa de răscumpărare de pe cruce, Duhul Sfânt locuieşte în el şi produce schimbări semnificative în viaţa lui. Unul dintre efectele numeroaselor schimbări care vor avea loc este faptul că îngerii vor putea să-şi dea seama cine a răspuns realităţii împărăţiei şi cine nu. Răspunsul la lucrarea lui

Mesia, crucea, determină cum este văzut cineva de către Dumnezeu şi de îngerii Săi.

Textul foloseşte termenul de ″răi” pentru a-i descrie pe cei care nu răspund mesajului împărăţiei şi termenul de ″drepţi” sau ″neprihăniţi” cu privire la cei care şi-au însuşit caracteristicile împărăţiei, prin răspunsul la Evanghelie. Acest pasaj nu insinuează că o persoană este mântuită prin fapte sau caracter, ci doar că atunci când cineva îşi exercită într-adevăr credinţa, atunci va dovedi cu siguranţă un caracter al împărăţiei şi fapte bune care vor însoţi experienţa răscumpărătoare. În următorul verset (50) ″cei răi” sunt aruncaţi în cuptorul aprins. Acest verset care vorbeşte despre judecată reprezintă o problemă pentru adepţii postmilenismului.

După cum am menţionat mai devreme, adepţii postmilenismului susţin că predicarea Evangheliei va fi atât de plină de succes, încât va converti lumea, iar revenirea lui Yeshua va avea loc doar după un mileniu care se va încheia cu neprihănire, dreptate şi pace pentru întreaga lume. O astfel de perspectivă sigur că nu poate fi susţinută din perspectiva aceastei pilde. Această secţiune se încheie cu o afirmaţie în plus a lui Yeshua, care poate fi considerată ca a patra pildă a acestui pasaj. Deoarece ucenicii afirmă în versetul 51 că au înţeles ceea ce îi învăţase, Yeshua continuă şi spune:

″De aceea, orice cărturar, care a învăţat ce trebuie despre împărăţia cerurilor, se aseamănă cu un gospodar care scoate din vistieria lui lucruri noi şi lucruri vechi.”

Matei 13:52

Nu este întâmplător faptul că El vorbeşte despre un scrib (cărturar). În Noul Testament cuvântul ″cărturar”, nu

se referă doar la acele persoane care doar copiau texte religioase, aşa cum se presupune de obicei. Mai degrabă, este o referinţă la cei care dădeau instrucţiuni cu privire la modul în care să fie copiate textele. Sulurile biblice sunt copiate într-un mod care permite cititorului să ştie că, în anumite locuri sunt întreruperi care trebuie împărtăşite cu cei care ascultă. Aceste interpretări îi ajutau să înţeleagă implicaţiile textului. Spaţiile dintre cuvinte, mărimea literelor, forma lor, etc. toate oferă indicii cititorului. Termenul de "cititor", se referă la cei care citeau Scripturile înaintea adunării şi făceau comentarii, pentru ca ascultătorii să înţeleagă. Un exemplu în acest sens se găseşte în Neemia, capitolul 8:

"Şi ei citeau din sul, în Legea (Tora) lui Dumnezeu, interpretând şi oferind o înţelegere şi oferind o cuprindere mai mare în citire."

Neemia 8:8

"Scribii" sau cărturarii nu erau experţi doar în interpretarea Scripturilor, ci erau şi o sectă politică din cadrul iudaismului, din perioada de final a celui de-al doilea templu. În timp ce fariseii, spre exemplu, se concentrau asupra legii şi a modului cum trebuiau implementate poruncile în viaţa omului, cărturarii se concentrau pe mesajul Bibliei, şi în mod special pe profeţie. Aşadar, dintre toate sectele iudaismului din timpul lui Yeshua, cărturarii erau cei care înţelegeau cel mai bine mesajul biblic cu privire la împărăţie.

Observaţi că Yeshua încheie această secţiune vorbind despre un cărturar care cunoştea bine învăţătura despre împărăţia cerurilor. El îl compară cu liderul unei gospodării, care scoate din vistieria lui, atât lucruri noi cât

şi vechi. Care este semnificaţia unei astfel de afirmaţii? Este ca şi cum ai face un inventar. Acesta ar reflecta nu doar lucrurile pe care le deţine respectiva persoană, ci şi valoarea lor. Inventarul, cât şi evaluarea fiecărui lucru, ne spun multe despre persoana în cauză. Cu alte cuvinte, modul în care cineva îşi cheltuie banii sau alte posesiuni ne dezvăluie ce este important pentru el. Yeshua spune aici că, atunci când cineva înţelege corect împărăţia, el îşi va evalua viaţa în lumina acesteia şi va răspunde astfel încât viaţa sa să reflecte neprihănirea şi sfinţenia împărăţiei. O astfel de evaluare nu este un eveniment ce are loc o singură dată, ci se repetă mereu de-a lungul vieţii.

Un mesaj similar este cuprins în pilda regelui care a organizat nunta fiului său (vezi Matei 22). În această pildă, oamenii ştiu despre nuntă şi ştiu că regele este cel care a pregătit masa (o parte majoră a nunţii). Cu toate acestea, versetul 3 spune că n-au vrut să participe la nunta fiului regelui. De fapt, altceva era mai important pentru ei. Pilda ne dezvăluie că au ales să participe la alte activităţi, în loc să fie prezenţi la sărbătoarea fiului regelui şi să ia parte la marea lui bucurie. Semnificativ este că unii dintre invitaţi chiar i-au omorât pe slujitorii regelui trimişi să-i cheme. Ce ne dezvăluie pilda despre aceşti oameni?

În cultura biblică, atunci când un tată îşi căsătorea fiul sau fiica, aceasta era o sursă extraordinară de bucurie pentru el. În loc să refuze, pur şi simplu invitaţia, faptul că au omorât slujitorii ce aduceau invitaţiile arată că au vrut să-i oprească pe alţii să audă invitaţia şi, astfel, să-i împiedice să participe. Acest lucru ne arată că oamenii respectivi nu numai că erau indiferenţi la invitaţie, ci chiar ostili. Ce ne dezvăluie faptul că Yeshua introduce această

informaţie în pildă?

Oamenii nu sunt echidistanţi faţă de împărăţia lui Dumnezeu sau faţă de mesajul şi standardele ei. Toţi răspund într-un fel sau altul. Doar pentru că nu toţi s-au ridicat împotriva slujitorilor să-i omoare, asta nu înseamnă că erau indiferenţi. Oamenii îşi pot investi viaţa în diferite căutări, evitând împărăţia. Fie că realizează sau nu acest lucru, ei demonstrează astfel opoziţie faţă de împărăţie. La fel, când cineva ţine de opinii, perspective şi credinţe care se află în conflict cu adevărurile împărăţiei, demonstrează şi ostilitate faţă de ea. De exemplu, în momentul în care scriu aceste rânduri, există o mare presiune, alimentată de deciziile recente ale Curţii Supreme de Justiţie a Statelor Unite, de a legaliza căsătoriile între persoane de acelaşi sex în America şi de acceptare a homosexualităţii în general. Cei care sunt în favoarea acestor lucruri, de fapt sunt puternic împotriva împărăţiei.

Poate că oamenii ar vrea să privească această problemă şi alte asemenea de natură morală, ca fiind fără nicio legătură spirituală, dar negarea implicaţiilor spirituale nu le şi elimină. Uneori, realităţile spirituale sunt clar manifestate. În timp ce legiuitorii din Texas (în vara lui 2013) discutau legea care avea să limiteze avorturile, cei care manifestau împotriva implementării oricărei restricţii, au fost auziţi cântând ″Ave Satan.″ Alegerea acestui ″refren″ vorbeşte de la sine cu privire la aceşti oameni şi la relaţia lor cu standardele împărăţiei lui Dumnezeu. Este foarte puţin probabil ca majoritatea lor să considere că luptă împotriva împărăţiei lui Dumnezeu. De fapt, cei mai mulţi ar nega nu doar existenţa unei viitoare împărăţi, ci şi a lui Dumnezeu însuşi. Cu toate acestea, ei militează cu

pasiune împotriva împărăţiei.

În versetul 7 este clar că regele s-a mâniat pe acei oameni care i-au omorât slujitorii şi lé-a răspuns omorându-i şi arzându-le oraşul. Cu siguranţă că aceasta este o imagine a unei judecăţi şi mânii viitoare. Din nou, trebuie să ne amintim că această pildă ne învaţă despre împărăţie, iar învăţătura ei este în dezacord cu perspectiva postmilenistă asupra vremurilor din urmă. Pilda se încheie cu alţi slujitori ai regelui care merg şi-i cheamă pe toţi, atât pe cei răi, cât şi pe cei buni, la ospăţul nunţii (versetul 10). Ideea de aici este că invitarea cuiva la ospăţ, adică la împărăţie, nu depinde de faptele bune şi nici nu se bazează pe condiţii prealabile; cu toţii au fost invitaţi. Când a intrat pentru a-şi saluta musafirii, regele l-a văzut pe unul care nu era îmbrăcat cu haine potrivite pentru nuntă şi l-a întrebat cum a reuşit să intre la ospăţ. Neavând nicio explicaţie, a fost aruncat afară în întuneric unde este plânsul şi scrâşnirea dinţilor (vezi versetele 11-12). În mod evident, o persoană nu va intra în împărăţie din greşeală, deci care este mesajul acestei porţiuni a pildei? Invitaţia la nuntă, adică la împărăţie, nu a produs nicio schimbare în această persoană. De ce? Pentru că n-a răspuns corect mesajului. Faptul că nu avea nicio dovadă că a primit cu adevărat Evanghelia, reprezintă o situaţie imposibilă. Noul Testament spune clar că, dacă cineva este în Mesia, este o făptură nouă, şi toate lucrurile sunt noi (vezi 2 Corinteni 5:17). Această schimbare vine datorită prezenţei Duhului Sfânt. Este de neconceput ca Duhul Sfânt să intre într-o persoană şi să nu fie niciun rezultat vizibil al acestui lucru. Aşadar, Yeshua ne învaţă simplu că un răspuns corect la invitaţia de a intra în împărăţie (Evanghelia), va produce

dovezi care se vor vedea în şi prin viaţa lui. Ideea că această persoană apare la ospăţul nunţii în aceleaşi haine, în loc de a fi îmbrăcat adecvat pentru eveniment, adică pentru împărăţie, ne arată că n-a primit cu adevărat Evanghelia şi, prin urmare, nu va lua parte la ospăţul nunţii, adică la împărăţie.

Yeshua spune în Noul Testament mai mult de 30 de pilde şi aproape toate sunt, într-un fel sau altul, legate de împărăţie. Chiar dacă unele din ele dezvăluie anumite lucruri despre împărăţie, marea lor majoritate au de-a face cu modul în care poţi să intri în ea (mântuirea) sau cu motivaţia corectă pe care trebuie s-o aibă cineva pentru a primi acces. Chiar şi pildele care descriu împărăţia, oferă puţine informaţii detaliate despre ea. Este asemenea unui agent imobiliar, care-i spune cuiva cât de extraordinară este o casă, că toată lumea îşi doreşte să o aibă şi ce fac oamenii pentru a face rost de bani ca să o cumpere, dar nu dă niciun detaliu concret despre ea, nici n-o arată vreunui client. Cu alte cuvinte, trebuie să te bazezi doar pe afirmaţiile agentului. Poate că dacă cineva chiar are încredere în el, şi e convins că ştie exact ce doreşte clientul, ar cumpăra-o fără măcar să o vadă înainte.

Aceasta este ideea pe care astfel de pilde doresc să o sugereze cu privire la împărăţie. Yeshua nu oferă detalii precise ale modului în care va arăta ea, deşi ne oferă câteva exemple. Cititorul trebuie să răspundă bazat pe faptul că Yeshua este Cel care face invitaţia şi pe ceea ce a fost dispus să facă pentru ca oamenii să poate avea acces la împărăţie, şi anume să moară pe cruce. Acest lucru trebuie să fie suficient pentru un răspuns prin credinţă la invitaţia de a intra în împărăţie.

Crucea şi împărăţia în al zecelea capitol din Matei, Yeshua oferă unele dintre cele mai pătrunzătoare învăţături cu privire la împărăţie. Capitolul anterior s-a încheiat cu referinţe la recoltă, iar acest lucru este foarte important. În acest context, recolta face referire clară la adunarea celor care vor fi în împărăţie. Versetul final din acest capitol (Matei 9:38) îndeamnă ascultătorul la rugăciune. Motivul pentru această rugăciune este că, deşi există un potenţial mare de recoltă, este nevoie de lucrători care să o adune.

Înainte de a trece la capitolul 10 din Matei, este important să ne amintim că termenul de recoltă presupune un timp de celebrare şi mare bucurie. Este un timp când aşteptările şi speranţele sunt împlinite. Fermierul a semănat cu credinţă şi s-a rugat pentru o recoltă care să aducă mult rod al investiţiei iniţiale. Întrebarea primordială pe care o adresează capitolul 10 este: ″Care sunt paşii necesari pe care trebuie să-i facă ucenicii lui Yeshua pentru a aduce o mare recoltă?" Din nou, acesta nu este principalul subiect al cărţii, dar mesajul acestui capitol dezvăluie importanţa Israelului şi rolul pe care îl va avea pentru întemeierea împărăţiei.

Capitolul începe cu Yeshua chemându-i pe cei doisprezece ucenici şi dându-le autoritate peste duhurile necurate şi peste orice fel de boală. Poate că prima întrebare care ar trebui pusă este: ″De ce doisprezece ucenici?" în mod evident, are legătură cu cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. Oare le înlocuieşte Yeshua pe acestea cu alţi doisprezece oameni, arătând nemulţumirea lui Dumnezeu şi lepădarea lui Israel? Chiar dacă există teologi care susţin o astfel de poziţie, aşa cum

cititorul va afla mai târziu în acest capitol, contextul şi conţinutul nu permit o astfel de interpretare. Ba mai mult, în cartea Apocalipsa, Ioan vorbeşte despre 24 de bătrâni, făcând referire atât la cele douăsprezece seminţii cât şi la cei doisprezece ucenici. Când vorbeşte despre cele douăsprezece porţi ale Noului Ierusalim, el le uneşte şi cu cele douăsprezece seminţii ale lui Israel. Este important pentru cititor să înţeleagă că în numerologia ebraică, numărul doisprezece are legătură cu poporul lui Dumnezeu. Aşadar, în Matei 10, cei doisprezece ucenici au de-a face cu o realitate viitoare, în care poporul lui Dumnezeu va avea autoritate peste duhurile necurate şi peste orice fel de boli şi o va folosi pentru întemeierea împărăţiei. Cu alte cuvinte, capitolul 10 prevesteşte nu doar înfiinţarea împărăţiei, ci şi un aspect important al acesteia, şi anume că acolo nu vor fi duhuri rele şi boli.

În ceea ce-i priveşte pe cei doisprezece ucenici, Yeshua le porunceşte să nu meargă pe calea neamurilor sau în oraşele samaritenilor, ci doar la oile pierdute ale casei lui Israel. Exact Israelului îi este predicată împărăţia. De ce? Pentru a sublinia relaţia dintre împărăţie şi Israel. Acest adevăr nu trebuie ignorat sau respins. Este o cerinţă absolută ca Israelul, adică poporul evreu, să vină la credinţa în Mesia, pentru ca împărăţia să fie înfiinţată. De aceea Yeshua spune:

"Căci vă spun că de acum încolo nu Mă veţi mai vedea până când veţi zice: «Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului!»"

Matei 23:39

Când ni se spune că poporul evreu trebuie să vină la credinţa în Yeshua înainte ca împărăţia să fie pe pământ,

este important să înţelegem implicaţiile acestei afirmaţii. Această afirmaţie nu vorbeşte despre poporul evreu de-a lungul vremii, deoarece, odată ce cineva moare, fie evreu sau dintre neamuri, oportunitatea de a-L accepta pe Mesia şi de a fi răscumpărat dispare. Această afirmaţie are legătură doar cu evreii care sunt în viaţă la sfârşitul vremii. Aşa cum au declarat şi profeţii, nu doar că evreii se vor întoarce în ţara lor, dar şi un număr mare dintre ei se vor întoarce la Mesia Yeshua, în timpul şi în mod special la sfârşitul timpului cunoscut ca "Necazul lui Iacov", un timp de persecuţie intensă a poporului evreu, de la sfârşitul vremurilor.

În esenţă, capitolul 10 demonstrează un aspect cheie a ceea ce va avea loc în zilele din urmă. Aşadar, celor doisprezece ucenici li se porunceşte să facă exact lucrul pe care ucenicii lui Yeshua ar trebui să-l facă şi, cu voia Domnului, îl vor face până la sfârşitul vremurilor. După cum vom arăta mai târziu, acest capitol este escatologic (adică se ocupă de zilele din urmă) în însăşi natura lui. Nu doar că Yeshua le spune să predice împărăţia dar, în aceeaşi frază, El continuă şi le porunceşte:

"Vindecaţi pe bolnavi, înviaţi pe morţi, curăţiţi pe leproşi, scoateţi dracii"

Matei 10:8

Astfel de activităţi se regăsesc şi în profeţiile biblice şi în literatura rabinică. Aceste surse leagă aceste activităţi de era mesianică. Cei care nu văd aceste semne şi nu răspund corespunzător la mesajul ucenicilor lui Yeshua, vor suferi o judecată aspră. Deoarece Yeshua ne avertizează:

"Adevărat vă spun că, în ziua judecăţii, va fi mai uşor pentru ţinutul Sodomei şi Gomorei, decât pentru cetatea

aceea”

Matei 10:15

În timpul de dinaintea înălţării lui Yeshua, ucenicii nu s-au confruntat cu felul de opoziţie despre care vorbesc versetele 16-23.

“Iată, Eu vă trimit ca pe nişte oi în mijlocul lupilor. Fiţi dar înţelepţi ca şerpii şi fără răutate ca porumbeii. Păziţi-vă de oameni, căci vă vor da în judecata soboarelor şi vă vor bate în sinagogile lor. Din pricina Mea, veţi fi duşi înaintea dregătorilor şi înaintea împăraţilor, ca să slujiţi ca mărturie înaintea lor şi înaintea neamurilor. Dar, când vă vor da în mâna lor, să nu vă îngrijoraţi, gândindu-vă cum sau ce veţi spune, căci ce veţi avea de spus, vă va fi dat chiar în ceasul acela; fiindcă nu voi veţi vorbi, ci Duhul Tatălui vostru va vorbi în voi. Fratele va da la moarte pe frate-său, şi tatăl, pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinţilor lorşi-i vor omorî. Veţi fi urâţi de toţi din pricina Numelui Meu, dar cine va răbda până la sfârşit va fi mântuit. Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiţi într-alta. Adevărat vă spun că nu veţi isprăvi de străbătut cetăţile lui Israel până va veni Fiul omului.”

Matei 10:16-23

Chiar dacă apostolii şi credincioşii au fost persecutaţi în timpul perioadei mai târzii a Imperiului Roman, este clar că Yeshua se referă, în această secţiune, la sfârşitul vremurilor. Această perspectivă este uşor de susţinut când luăm în considerare faptul că multe dintre versete sunt aproape identice cu cele din predica de pe Munte, din Marcu 13:

“Luaţi seama la voi înşivă. Au să vă dea pe mâna soboarelor judecătoreşti şi veţi fi bătuţi în sinagogi; din

pricina Mea veţi fi duşi înaintea dregătorilor şi înaintea împăraţilor, pentru ca să le slujiţi de mărturie. Mai întâi trebuie ca Evanghelia să fie propovăduită tuturor neamurilor. Când vă vor duce să vă dea în mâinile lor, să nu vă îngrijoraţi mai dinainte cu privire la cele ce veţi vorbi, ci să vorbiţi orice vi se va da să vorbiţi în ceasul acela, căci nu voi veţi vorbi, ci Duhul Sfânt. Fratele va da la moarte pe frate-său şi tatăl, pe copilul lui; copiii se vor scula împotriva părinţilor lor şi-i vor omorî. Veţi fi urâţi de toţi pentru Numele Meu, dar cine va răbda până la sfârşit va fi mântuit."

Marcu 13: 9-13

"Când vă vor prigoni într-o cetate, să fugiţi într-alta. Adevărat vă spun că nu veţi isprăvi de străbătut cetăţile lui Israel până va veni Fiul omului."

Matei 10:23

Nu există nicio îndoială că, înainte de a doua venire a lui Mesia, trebuie să existe o accentuare nu doar a evanghelizării evreilor în general, ci şi a câştigării evreilor care locuiesc în Israel. Din nou, obiectivul central al acestei cărţi nu sunt evenimentele din zilele din urmă, ci mai degrabă împărăţia Milenară, care va lua fiinţă la sfârşitul zilelor. Aşadar, ceea ce vom sublinia în a doua jumătate a acestui capitol nu sunt evenimentele, ci starea sufletească a celor de care Mesia este mulţumit.

O mentalitate a împărăţiei

Este posibil să rezumăm a doua jumătate a capitolului 10 din Matei într-un singur cuvânt: smerenie. Smerenia biblică este aceea care face ca cineva să se supună voii lui Dumnezeu şi să îndure persecuţii intense datorită credinţei în Mesia Yeshua. Persecuţia este un concept străin pentru

urmaşii lui Mesia Yeshua care trăiesc în lumea occidentală, civilizată, de astăzi. Creştinismul a dominat majoritatea vestului în ultimele secole. Statele Unite ale Americii au fost fondate pe libertatea religioasă care a garantat că nu doar creştinii, ci toţi oamenii au dreptul să practice credinţele religioase fără teama persecuţiei. O astfel de libertate nu a venit fără costuri majore. Nu putem sublinia suficient numărul martirilor care şi-au dat viaţa şi au asigurat libertatea de care se bucură în vest nu doar creştinii, ci şi cei de alte religii.

Este clar din Matei 10 că aceste libertăţi se vor pierde progresiv în zilele din urmă şi cei care îl vor accepta pe Mesia Yeshua vor fi urâţi, persecutaţi şi unii vor fi chiar omorâţi. O astfel de persecuţie este foarte obişnuită în multe părţi ale lumii. De fapt, în multe ţări musulmane, a crede în Yeshua reprezintă o condamnare la moarte. Ce ar face pe cineva să se comporte astfel, încât să fie ţinta unei astfel de un şi persecuţii? Răspunsul este ascultarea de învăţăturile lui Yeshua. Smerenia joacă un rol principal într-o astfel de supunere, deoarece trebuie să ajungem la concluzia că mesajul pe care Yeshua l-a proclamat şi credincioşia faţă de El sunt mai importante decât viaţa.

Este clar că în zilele din urmă va exista o mare corupţie a societăţii, în timp ce imoralitatea va fi îmbrăţişată ca mod de viaţă. Un exemplu în acest sens este preşedintele Statelor Unite, care a anunţat în 2012 că susţine căsătoria între persoane de acelaşi sex. Declaraţia lui a fost primită cu aplauze, iar mass-media l-a lăudat pentru o poziţie atât de ″curajoasă”. Cei care susţin că o astfel de poziţie este păcătoasă şi că homosexualitatea este o ruşine sunt ridiculizaţi şi văzuţi ca şi oameni ai ″urii”. Încet, dar sigur,

cei care se raliază la poziţia Bibliei asupra unor astfel de imoralităţi încep să experimenteze forme non-violente de persecuţie dar, cu timpul, va apărea şi dimensiunea fizică.

În această secţiune a capitolului 10, Yeshua le porunceşte ucenicilor Săi să comunice revelaţia primită de la El:

"Aşa că să nu vă temeţi de ei. Căci nu este nimic ascuns care nu va fi descoperit şi nimic tăinuit care nu va fi cunoscut. Ce vă spun Eu la întuneric, voi să spuneţi la lumină; şi ce auziţi şoptindu-se la ureche, să propovăduiţi de pe acoperişul caselor!'

Matei 10:26-27

Din nou, obiectivul pentru care spunem aceste lucruri nu este studierea evenimentelor din zilele din urmă, ci observarea atitudinii şi mentalităţii celor care vor adopta o poziţie corectă în vremea aceea. Aceste persoane vor îndura, într-adevăr, multă persecuţie. Deşi am spus deja că supunerea şi smerenia vor face ca cineva să se comporte corect în timpul unor astfel de necazuri, trebuie să ne punem întrebarea: ce produce în omul credincios o astfel de mentalitate? Răspunsul este dragostea. Nu o dragoste naturală pe care o simte cineva pentru soţul, soţia sau membrii familiei, ci o dragoste care este de natură cerească. Această dragoste este parte din roada Duhului (vezi Galateni 5:22). Este important de notat că doar ucenicii lui Mesia vor avea puterea să arate o astfel de dragoste. Asta înseamnă că nu orice credincios o va avea, deoarece este un rod al creşterii spirituale şi maturităţii. O ilustraţie în acest sens o putem găsi în Cântarea cântărilor, unde regele Solomon scrie:

"... căci dragostea este tare ca moartea..."

Cântarea Cântărilor 8:6

Acest verset dezvăluie că există o legătură inerentă între dragoste şi moarte. Putem chiar să spunem că o dragoste-dumnezeiască aduce moartea. Învăţaţii evrei înţeleg acest lucru şi leagă moartea de care se vorbeşte în acest verset de o schimbare care va avea loc în primul şi-n primul rând în persoană. Ei consideră că această dragoste cerească aduce moartea a ceea ce iudaismul numeşte רצי ערה (înclinaţie păcătoasă). Această înclinaţie aduce în omenire ceea ce cunoaştem ca "egoism". Fiecare om are această înclinaţie, din cauza faptului că este fiu al lui Adam.

Cu toate acestea, când credinciosul primeşte Evanghelia şi este umplut de Duhul Sfânt el devine o creaţie nouă şi, astfel, i se oferă potenţialul de a birui această înclinaţie şi de a-L iubi pe Hashem, nu pe sine. Yeshua ne arată o legătură importantă între dragostea lui Dumnezeu şi capacitatea de a iubi pe alţii în loc de sine, punând laolaltă două porunci din Tora.

Când a fost întrebat care este cea mai mare poruncă, a răspuns: "Să iubeşti pe Domnul Dumnezeul tău cu toată inima, sufletul, mintea şi puterea ta." Nuanţa interesantă pe care o aduce Yeshua este modul în care continuă, spunând că a doua (cea mai mare poruncă) este ca şi aceasta, citând din Levitic 19: "Să iubeşti pe aproapele tău ca pe tine însuţi."

Întrebarea este de ce spune Yeshua că iubirea de Domnul Dumnezeu este ca şi a-ţi iubi aproapele ca pe tine însuţi. Majoritatea învăţaţilor consideră că Yeshua face această afirmaţie pentru a dezvălui că doar atunci când cineva se află într-o relaţie de legământ cu Hashem, îşi poate iubi aproapele aşa cum trebuie. Cu alte cuvinte,

experimentarea dragostei lui Dumnezeu este esenţială pentru a schimba dragostea de sine într-o dragoste dumnezeiască pentru alţii. Din nou, acest fel de dragoste pentru aproapele nostru va caracteriza împărăţia Milenară. O astfel de dragoste este străină pentru cei care nu se află într-un legământ cu Dumnezeu prin credinţa în Mesia Yeshua. Aceste persoane se vor întoarce în zilele de pe urmă împotriva membrilor propriei lor familii, pentru a scăpa de persecuţia guvernelor care vor dori să-i aresteze, să-i tortureze şi să-i omoare pe urmaşii lui Yeshua.

Al zecelea capitol din Matei se încheie cu o secţiune în care cuvântul "răsplată" apare de trei ori. Fără nicio îndoială, există o legătură între conceptul de răsplată şi împărăţie. Dragostea este din nou subliniată şi cititorului i se spune că dacă dragostea cuiva pentru Yeshua nu este mai mare decât dragostea pentru familia sa, atunci nu este vrednic de Yeshua. A renunţa la sine şi a îndura suferinţa este rezultatul urmării lui Yeshua şi un astfel de comportament este legat în această secţiune de versetul:

"Cine nu-şi ia crucea lui şi nu vine după Mine nu este vrednic de Mine"

Matei 10:38

Ideea care trebuie subliniată este că există o legătură importantă între cruce şi împărăţie. De obicei ne gândim la termenul "cruce" ca având legătură doar cu moartea lui Yeshua şi cu plata pe care, prin moartea Sa, a adus-o pentru a le asigura celor credincioşi iertarea păcatului şi accesul în împărăţie. Dar, ceea ce subliniază Yeshua în această secţiune, în plus faţă de ceea ce a spus deja, este că ucenicii Lui vor avea şi vor demonstra practic aceeaşi atitudine care l-a condus pe El să-şi dea viaţa pe cruce.

Ceea ce este surprinzător pentru mulţi creştini este existenţa unei relaţii interesante între cruce şi Tora. Despre această relaţie vom vorbi în capitolul următor.

CAPITOLUL 2: TORA ŞI ÎMPĂRĂŢIA

Nu putem supraestima importanţa cuvintelor lui Isaia:

"Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor şi toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el şi vor zice: «Veniţi, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui şi să umblăm pe cărările Lui.» Căci din Sion va ieşi Legea şi din Ierusalim, Cuvântul Domnului."

Isaia 2:24-

Chiar dacă există multe implicaţii în cuvintele lui Isaia, primul lucru pe care doresc să-l arăt este acela că Legea lui Moise este încă relevantă şi va fi standardul pe care Mesia îşi va întemeia domnia în timpul împărăţiei Milenare. O astfel de afirmaţie merge împotriva a ceea ce au învăţat cei mai mulţi din biserică. Una dintre cele mai nocive tendinţe prezente în creştinismul de astăzi este lipsa studierii profeţiei.

De aceea, Biserica este nepregătită pentru ce va avea loc în zilele din urmă şi un procent tot mai ridicat de creştini resping existenţa împărăţiei Milenare şi nu înţeleg rolul semnificativ al lui Israel, ca ţară şi ca popor, în zilele din urmă şi în împărăţia Milenară. Dacă am fost învăţaţi că Tora nu mai este relevantă, atunci ce ne facem în era viitoare, care va fi guvernată potrivit ei? După cum am spus anterior, ca să nu se complice, unii răspund negând existenţa împărăţiei milenare.

Înainte de a merge mai departe în discuţia noastră despre o împărăţie bazată pe Tora, este important să răspundem la întrebarea de ce o va folosi Dumnezeu în viitor şi de ce majoritatea creştinilor nu pot vedea lucrul acesta. Răspunsul cu privire la ultima întrebare este simplu, o înţelegere incorectă a învăţăturii lui Pavel cu privire la Lege. Apostolul prezintă legea şi credinţa (în harul oferit de Mesia Yeshua) ca două elemente care, dintr-0 anume perspectivă, sunt în dezacord una cu cealaltă. Această imagine apare cel mai adesea atunci când discuţia este despre justificare. Pavel spune de câteva ori:

"Totuşi, fiindcă ştim că omul nu este socotit neprihănit prin faptele Legii, ci numai prin credinţa în Isus Hristos."

Galateni 2:16

Este important să facem o distincţie între ceea ce spune Scriptura cu adevărat şi ceea ce susţineau învăţătorii lui Israel la sfârşitul perioadei celui de-al doilea templu. Deşi Vechiul Testament nu afirmă că Dumnezeu a dat legea lui Moise ca instrument pentru justificarea sau mântuirea omului, iudaismul de la finalul perioadei celui de-al doilea templu susţinea lucrul acesta.

Prin urmare, critica lui Pavel nu are în vedere scopul lui Hashem pentru ea, ci mai degrabă sensul distorsionat pe care i-l dădeau rabinii. Pavel face multe afirmaţii pozitive cu privire la Lege. De exemplu:

"Aşa că Legea, negreşit, este sfântă şi porunca este sfântă, dreaptă şi bună."

Romani 7:12

;, Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum!

Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege..."

Romani 7:7

În aceste versete, el afirmă din nou unul dintre obiectivele biblice ale Legii, şi anume să asiste omul în a afla ce este păcatul. Teologii au făcut legătura corectă dintre Tora şi neprihănire, în sensul că, după cum omul află despre păcat din Tora, tot din ea poate învăţa şi despre neprihănire.

Întorcându-ne acum la problema anterioară, de ce stă Tora la baza conducerii mesianice a împărăţiei Milenare, este important să ne amintim care este legătura dintre neprihănire şi Tora. Nu ţinerea legii este calea spre neprihănire (sau justificare), ci Tora defineşte adevărata neprihănire.

Vorbind despre împărăţie, Yeshua spune:

"Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui..."

Matei 6:33

Este clar că Yeshua leagă împărăţia de conceptul de neprihănire. Din moment ce neprihănirea este definită de lege, iar Isaia spune că Tora iese din Sion, nu e deloc complicat să ajungi la concluzia că Yeshua va conduce din Ierusalim potrivit cu Tora. Cu alte cuvinte, deoarece Yeshua va pune în aplicare legea, neprihănirea va fi realitatea împărăţiei. Întorcându-ne la versetul din Evanghelia după Matei, este interesant de notat cum se încheie el:

"Căutaţi mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea

Lui, şi toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra."

Matei 6:33

Care sunt implicaţiile expresiei *"şi toate aceste lucruri*

vi se vor da pe deasupra?” Ideea este că atunci când cineva caută neprihănirea, Dumnezeu răspunde şi se implică activ în viaţa lui, aducând binecuvântări materiale şi spirituale în funcţie de nevoile pe care le are. Acest verset încheie o discuţie mai amplă despre grijile vieţii. În textul din greacă (Matei 6:33) apare cuvântul ôè. Chiar dacă acest cuvânt este ignorat în multe traduceri din limba engleză, el are o semnificaţie foarte mare. Aceasta este o conjuncţie care leagă versetul în care se găseşte de un gând sau mai multe care s-au enunţat anterior. Deşi cuvântul ôè uneşte două idei, scopul lui principal este să scoată în evidenţă contrastul dintre ele. Aşadar, deşi era normal ca oamenii să considere prioritare nevoile de bază ale vieţii, ceea ce le spune Yeshua ucenicilor este că nu aceasta este abordarea pe care trebuie s-o aibă şi ei. Cu alte cuvinte, El ne învaţă că, în contrast cu perspectiva care acordă o mai mare importanţă nevoilor vieţii, ucenicii Lui trebuie să caute mai întâi împărăţia lui Dumnezeu şi neprihănirea Lui, şi apoi pot fi siguri că Hashem le va răspunde, purtând de grija nevoilor lor materiale.

Trebuie să observăm că verbul ″căutaţi” este la modul imperativ, adică sub forma unei porunci. Aşadar, căutarea împărăţiei lui Dumnezeu şi a neprihănirii Lui nu este o opţiune, ci o cerinţă absolută pentru credincioşi. A doua jumătate a poruncii este un fel de test. Mulţi pot considera că într-adevăr caută împărăţia lui Dumnezeu, dar în realitate se poate să nu facă acest lucru. Cheia în a determina dacă cineva caută într-adevăr împărăţia lui Dumnezeu este să vadă dacă umblă după neprihănirea Lui şi o trăieşte în mod practic. Se poate să-i fie greu cuiva să-şi dea seama dacă acest criteriu este îndeplinit. De aceea,

Tora reprezintă o bază obiectivă pentru a determina acest lucru.

Este imposibilsă defineşti împărăţia fără Hashem şi neprihănirea Lui. Este o necesitate absolută ca acest concept al neprihănirii să fie definit doar de Scripturi şi nu din perspectiva a ceea ce crede un om că este drept sau greşit. Mulţi greşesc, presupunând că ştiu ce este neprihănirea doar pe cale de moştenire, eroare care influenţează şi înţelegerea altor învăţături religioase. Bineînţeles că cei ce cred în Yeshua şi studiază Tanach-ul (Vechiul Testament) şi Noul Testament ştiu că Dumnezeu este neprihănit. Cu toate acestea, când nu studiem Scriptura suficient pentru a ajunge la o definiţie şi o înţelegere biblică a neprihănirii, ne aflăm în pericolul de a o înţelege greşit şi, prin urmare, la o imagine eronată a ceea ce va fi împărăţia. Din acest motiv, multor creştini le lipseşte cadrul necesar pentru a-şi da seama dacă alegerile şi perspectivele lor sunt plăcute sau nu înaintea lui Dumnezeu. Din cauză că această situaţie se întâlneşte foarte des, comportamentul multor ucenici ai lui Yeshua nu se deosebeşte de cel al lumii. A nu-L înţelege pe Dumnezeu în lumina neprihănirii biblice va face să nu poţi să discerni adevărul, în general. De aceea, atât de mulţi urmaşi ai lui Yeshua susţin poziţii politice care se află într-un conflict clar cu adevărul biblic.

Iată o bună ilustraţie a faptului că unii nu reuşesc să discearnă adevărul. Există persoane, atât în iudaism cât şi în creştinism (în număr din ce în ce mai mare), care consideră că dumnezeul islamului, Allah, este Dumnezeul Cel adevărat, revelat mai întâi în Vechiul şi apoi în Noul Testament. În acest sens, este vital să afirmăm că

Dumnezeu S-a revelat doar în cele două Testamente. Atunci când comparăm corect atributele biblice ale lui Hashem cu Allah şi ceea ce spune Coranul despre el, descoperim că nu pot fi unul şi acelaşi.

Dacă examinăm textele iudaice şi islamice, devine destul de clar că atributele şi standardele lui Hashem sunt cu totul diferite de cele pe care Coranul le atribuie lui Allah, şi, prin urmare, Hashem şi Allah nu pot fi unul şi acelaşi. Şi în alte privinţe învăţăturile teologice extrase din cele două texte sunt complet diferite.

Chiar dacă Coranul împrumută unele povestiri din textele ebraice şi creştine, folosirea lor arată clar că valorile, judecăţile şi afirmaţiile susţinute de islam nu sunt aceleaşi cu învăţăturile iudeocreştine. Perspectiva islamică asupra lui Yeshua cu siguranţă nu este în armonie cu cea a Noului Testament. De exemplu, Coranul spune:

"Isus (Yeshua) a spus: «Eu sunt într-adevăr un rob a lui Allah, Allah este domnul meu şi domnul vostru, aşa că închinaţi-vă doar lui.»"

Coran 3:51

Deoarece poruncile unei anumite religii vorbesc despre natura şi caracterul zeităţii care le-a dat, pentru cineva care doreşte să înţeleagă neprihănirea lui Hashem, care va caracteriza şi defini împărăţia Milenară, e important să examineze Tora. Problemele apar, aşa cum am spus anterior, când neprihănirea nu este definită de lege, ci prin perspectivele subiective ale unei persoane. Când cineva nu reuşeşte sau refuză să folosească Tora (cele 613 porunci care apar în primele cinci cărţi ale Bibliei) ca sursa principală pentru a defini neprihănirea, atunci acea persoană trebuie să folosească un alt standard pentru a

defini neprihănirea.

Ce alt standard poate fi folosit? Există o tendinţă aflată în creştere printre anumiţi creştini, care spune că definirea neprihănirii împărăţiei trebuie făcută în conformitate cu caracterul lui Mesia Yeshua şi nu prin Tora. O astfel de perspectivă nu are nicio problemă, cu excepţia faptului că aceşti creştini nu înţeleg că neprihănirea Torei şi caracterul lui Mesia sunt unul şi acelaşi lucru. Faptul că ei văd diferenţe între neprihănirea lui Mesia Yeshua şi cea din Tora demonstrează că înţelegerea lor asupra lui Yeshua, în general, nu este corectă.

Eroarea lor este de obicei bazată pe o suprasimplificare a lui Yeshua. Este clar că, în cele patru Evanghelii, Yeshua este prezentat ca fiind neprihănit. Niciun credincios nu ar pune acest lucru sub semnul întrebării, dar ceea ce trebuie să înţeleagă cei credincioşi este modul în care transmit Evangheliile acest lucru. Spre exemplu, când Luca îşi începe relatarea, el începe cu părinţii lui Ioan Botezătorul, Zaharia şi Elisabeta. Primul lucru pe care îl spune cu privire la ei este:

"Amândoi erau neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu, şi păzeau fără pată toate poruncile şi toate rânduielile Domnului."

Luca 1:6

Este importantă expresia "toate rânduielile", care traduce termenul grecesc ôtkaiœpaçiv. Acest termen îşi are originea în acelaşi cuvânt grecesc care apare mai devreme în verset şi spune că Zaharia şi Elisabeta erau neprihăniţi.

Ideea de aici este că Noul Testament alege un cuvânt care vorbeşte despre neprihănirea Legii şi spune că

ascultarea de ea este modul în care cineva este socotit neprihănit. (Vă rog să notaţi că, sub nicio formă, acest text nu susţine ideea că Zaharia şi Elisabeta erau fără păcat şi fără nevoia de justificare sau că cineva este justificat prin ţinerea Legii.) Mai degrabă, înseamnă că cei doi au aplicat Legea în viaţa lor ca standard divin pentru comportament. Trebuie să ne amintim că mare parte din Tora ne învaţă cum să tratăm problema păcatului.

În opinia mea, versetul din Luca nu trebuie înţeles ca vorbind despre două lucruri diferite, porunci şi standarde ale neprihănirii, ci folosirea cuvântului grecesc Ka'i are rol de întărire, pentru a modifica sau a descrie poruncile. Fraza ar putea fi tradusă:

"Şi amândoi erau neprihăniţi înaintea lui Dumnezeu în toate poruncile, chiar şi în neprihănirea Domnului (ei erau) fără vină"

Luca 1:6

Cu alte cuvinte, Luca transmite cititorului că poruncile lui Dumnezeu nu sunt doar regulile bune ale lui Hashem, ci ele definesc neprihănirea lui Dumnezeu.

La fel este descris şi Iosif, tatăl legal al lui Yeshua:

"Iosif, bărbatul ei, era un om neprihănit..."

Matei 1:19

Cuvântul grecesc folosit aici pentru a-l descrie pe Iosif este acelaşi cuvânt care apare în Luca 1:6. Majoritatea traducerilor preferă să îl traducă în acest verset ca "drept", fapt care este acceptabil, atât timp cât înţelegem că din punct de vedere biblic, "drept" şi "neprihănit" sunt unul şi acelaşi lucru (deoarece nu există două cuvinte diferite în Noul Testament pentru aceste două concepte).

Un alt om important în relatarea despre Yeshua şi care

apare devreme în textul lui Luca este Simeon (Shimon).

"Şi iată că în Ierusalim era un om numit Simeon. Omul acesta ducea o viaţă sfântă şi era cu frica lui Dumnezeu. El aştepta mângâierea lui Israel, şi Duhul Sfânt era peste el. Duhul Sfânt îl înştiinţase că nu va muri înainte ca să vadă pe Hristosul Domnului. El a venit în Templu mânat de Duhul. Şi, când au adus părinţii înăuntru pe Pruncul Isus, ca să împlinească cu privire la El ce poruncea Legea."

Luca 2:25-27

Din nou, Shimon, la fel ca şi ceilalţi care sunt asociaţi cu Mesia Yeshua, este descris prin cuvântul "neprihănit". De ce s-au intersectat drumurile lui Simeon şi Yeshua? Unii ar răspunde simplu: deoarece i s-a promis lui Simeon că îl va vedea pe Mesia înainte să moară. Chiar dacă acest lucru este adevărat, ceea ce trebuie subliniat este modul în care s-a împlinit promisiunea. Doar datorită faptului că părinţii lui Yeshua au venit la Ierusalim pentru a împlini cerinţele Legii. În Levitic 12, există câteva cerinţe care trebuie împlinite după ce se naşte un copil. Majoritatea oamenilor ştiu despre porunca circumciziei, dar există o poruncă în plus, care vine la 33 de zile după circumcizie. Datorită faptului că părinţii au respectat această poruncă, Simeon l-a întâlnit pe Yeshua. Din nou, planul lui Hashem s-a împlinit datorită Legii şi celor care au respectat-o.

În acest pasaj, care vorbeşte despre întâlnirea dintre Simeon şi Yeshua, este foarte semnificativ faptul că Yeshua este numit "mângâietorul lui Israel", o dovadă în plus că este incorect din punct de vedere biblic să susţii o perspectivă eshatologică în care nu este inclus poporul Israel. Unii teologi s-au grăbit să afirme că acest eveniment are legătură cu prima venire a lui Yeshua, şi nu

cu a doua Sa venire şi că nu este corect să legăm acest text de zilele din urmă. Problema unei astfel de abordări este că, deşi este adevărat că acest eveniment a avut loc în timpul primei Sale veniri, titlul de ″mângâietorul lui Israel” nu se va împlini până la întoarcerea Sa. Mai târziu, în aceeaşi secţiune, Yeshua este numit ″lumina care să lumineze neamurile” şi ″gloria poporului Tău Israel” (vezi versetul 32). Ambele expresii îşi vor găsi semnificaţia deplină doar la sfârşitul vremurilor. De aceea, Simeon mai spune:

″… Iată, Copilul acesta este rânduit spre prăbuşirea şi ridicarea multora în Israel, şi să fie un semn, care va stârni împotrivire.”

Luca 2:34

Acest verset arată clar faptul că profeţia lui Simeon către Miriam (Maria), are legătură nu doar cu aspectele primei Sale veniri, ci are legătură cu întreaga perioadă de la înălţarea până la întoarcerea Lui, şi cu înfiinţarea împărăţiei.

Momentan, discutăm despre modul în care este prezent conceptul de neprihănire în viaţa lui Yeshua. Am văzut că cei care L-au însoţit în copilărie sunt descrişi prin cuvântul ″neprihănit”. Ba mai mult, când examinăm viaţa lui Yeshua, devine foarte clar că, potrivit cu Scripturile, El este absolut neprihănit. Cum mai putem spune lucrul acesta? Am putea spune că Yeshua nu a încălcat niciuna dintre poruncile din Tora. De fapt, unul dintre aspectele cheie ale Evangheliilor este acela că fariseii, marii preoţi şi alţi lideri au încercat în repetate rânduri să demonstreze că Yeshua a încălcat Legea.

Bineînţeles că acest aspect nu a putut fi dovedit

niciodată. Cu toate acestea, el subliniază relaţia intrinsecă dintre Yeshua şi Tora. Această relaţie, chiar dacă este clară în Scripturi, nu este aproape niciodată recunoscută de creştinism. Mai degrabă, poziţia obişnuită a Bisericii este că, datorită lucrării lui Mesia, Legea este încheiată şi nu mai are nicio relevanţă astăzi sau în viitor. Probabil că această poziţie este adoptată deoarece Yeshua însuşi spune că a venit să împlinească legea şi profeţii (Matei 5:17-19). Înţeleasă corect, această afirmaţie subliniază natura împărăţiei şi conexiunea ei cu Tora. Vom analiza în detaliu acest aspect în capitolul 7.

La finalul capitolului precedent am spus că cel de faţă se va concentra pe relaţia intrinsecă dintre Tora şi Cruce. Aici, din nou, mulţi creştini ar înţelege Tora şi Crucea ca fiind două moduri de a obţine mântuirea. Lucrul acesta, după cum am spus deja, este fals! Tora nu a fost prezentată niciodată în Vechiul Testament ca un mod de a obţine mântuirea, ci, mai degrabă, ca un standard de comportament neprihănit. De asemenea, Tora ne învaţă despre modul în care trebuie procedat atunci când cineva încalcă poruncile (evident, o referinţă la sistemul jertfelor). Nicăieri în Vechiul Testament, Tora nu este prezentată ca un instrument de mântuire. Dimpotrivă, ea dezvăluie nevoia omului de mântuire, iar acesta este unul dintre mesajele principale ale lui Pavel. În epistola către Galateni, apostolul spune foarte succint acest lucru.

"Căci, dacă moştenirea ar veni din Lege, nu mai vine din făgăduinţă; şi Dumnezeu printr-0 făgăduinţă a dat-o lui Avraam."

Galateni 3:18

Cuvântul folosit este Keâpiqai şi înseamnă "a fi plin de

har" sau " a ierta". Aşadar, Pavel dezvăluie că promisiunea pe care Hashem a făcut-o lui Avraam, şi anume planul de a-l face o binecuvântare pentru toate familiile pământului, depinde de har. Acest har are alte multe rezultate importante, unul dintre acestea fiind iertarea păcatelor. Atunci, de ce era nevoie de Tora? Aşa cum am spus în mod repetat, legea defineşte neprihănirea, după cum scrie Pavel în continuare:

"Atunci pentru ce este Legea? Ea a fost adăugată din pricina călcărilor de lege, până când avea să vină Sămânţa, căreia îi fusese făcută făgăduinţa..."

Galateni 3:19

Acest verset este atât de important p entr u înţelegerea obiectivului legământului avraamic! Deja am văzut că el se bazează pe har şi iertare. Cu toate acestea, omenirea, în marea majoritate, n-a înţeles nevoia de har şi n-a dovedit sensibilitate la păcat şi, deci, nici la neprihănire. Din cauza acestei insensibilităţi, omul nu percepe nevoia de Mesia, care este sămânţa legământului avraamic. De aceea, Pavel spune că a fost dată Tora: pentru a face omul conştient de greşelile lui şi a-l determina să caute un Mântuitor. Astfel, ceeea ce scrie Pavel în continuare este foarte rezonabil:

"Atunci, oare Legea este împotriva făgăduinţelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viaţa, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege."

Galateni 3:21

Este important ca cititorul să înţeleagă exact ce spune şi ce nu spune Pavel în acest verset. În primul rând, el susţine clar că Tora nu poate da viaţă. Ce vrea să spună prin asta? Intenţia lui Pavel este de a clarifica faptul că, sub nicio formă, Tora nu se constituie în calea prin care

cineva poate intra în împărăţia lui Dumnezeu, în al doilea rând, rezultatul legii nu este neprihănirea. Trebuie să avem multă grijă aici. Chiar dacă Tora nu aduce neprihănire cuiva, ea defineşte ce este şi ce nu este neprihănit. Deşi acest punct este destul de elementar, mulţi creştini se poticnesc în el. Poate că următoarea ilustraţie va ajuta discuţiei noastre.

Recent, am făcut o serie de analize. Odată cu rezultatele, am primit nu doar valorile mele personale, ci şi valorile normale. Aşadar, aceste valori reprezentau normalitatea, iar rezultatele mele care erau diferite au dezvăluit o problemă de sănătate.

Aceste valori de bază aveau ca scop evidenţierea anomaliilor legate de sănătatea mea şi n-au jucat absolut niciun rol în a mă face sănătos. Într-un mod asemănător, atunci când este aplicată la viaţa mea, Tora va arăta domenii unde încalc standardele lui Dumnezeu de neprihănire, dar nu joacă niciun rol în a produce vreo schimbare sau în a aduce neprihănirea. Mai degrabă, aşa cum Pavel spune, a fost adăugată până când Sămânţa, Mesia Yeshua va veni. La acest lucru se întoarce Pavel în versetul următor.

"Dar Scriptura a închis totul sub păcat, pentru ca făgăduinţa să fie dată celor ce cred, prin credinţa în Isus Hristos."

Galateni 3:22

Din nou, prin Lege, toţi oamenii sunt manifestaţi ca fiind păcătoşi şi, astfel, ca având nevoie de har şi iertare, care este disponibilă pentru păcătoşi doar prin Sămânţă, Mesia Yeshua. Cu toate acestea, Pavel spune:

"înainte de venirea credinţei, noi eram sub paza Legii,

închişi pentru credinţa care trebuie să fie descoperită. Astfel, Legea ne-a fost un îndrumător spre Hristos, ca să fim socotiţi neprihăniţi prin credinţă."

Galateni 3:23-24

Este clar în aceste versete că Legea şi credinţa în Mesia Yeshua nu se exclud reciproc, ci lucrează împreună ca două părţi integrante ale planului lui Hashem. Problema apare când nu înţelegem implicaţiile corecte ale următorului verset:

"După ce a venit credinţa, nu mai suntem sub îndrumătorul acesta."

Galateni 3:25

Acest verset a făcut ca majoritatea creştinilor să privească îndrumătorul, adică Legea, ca un lucru din trecut, fără nicio relevanţă în ziua de astăzi, dar nu aceasta este intenţia lui. Trebuie să acordăm o atenţie specială frazei "sub îndrumătorul acesta." Intenţia cuvântului "sub" ar trebui să fie înţeleasă ca făcând referire la judecată; cineva care se află "sub judecată." Cu alte cuvinte, a spune că nu mai suntem sub îndrumător în acest context, înseamnă că nu mai suntem sub judecata Torei. Implicaţiile simple ale acestui lucru sunt că Tora nu mai are autoritate să condamne credinciosul.

Ceea ce nu înseamnă expresia aceasta este că tot ceea ce ne-a învăţat îndrumătorul nu mai este relevant pentru credincios. Cu siguranţă că înţelepciunea pe care ne-a transmis-o este încă adevărată şi practică şi ar trebui să o urmăm. Ba mai mult, pot exista perioade când tânărul elev va dori să se consulte cu îndrumătorul, chiar după ce relaţia lor formală s-a încheiat. Revenind la discuţia despre Tora, credinciosul trebuie să înţeleagă că cel mai bun mod

de a arăta omului ce este neprihănirea este în continuare Tora (iluminată de Duhul Sfânt).

Poate că un alt exemplu ne-ar ajuta în a înţelege şi mai bine acest lucru. Când eram copil, aveam o oră de mers la culcare foarte strictă. După ce am crescut, am fost lăsat să stau treaz până mai târziu, dar tata tot îmi impunea o oră de culcare. Când am împlinit şaisprezece ani, tata nu m-a mai obligat să merg la culcare la o anumită oră. Nu-mi venea să cred. L-am întrebat: ″Vrei să spui că pot sta treaz până la ce oră vreau, fără să fiu pedepsit?″ El mi-a zis: ″Nu chiar.″ Exista o pedeapsă, dar nu de la el. N-am înţeles, aşa că l-am întrebat: ″Atunci de la cine?″ El mi-a spus că scopul orei de mers la culcare a fost să mă înveţe că este foarte important să dormi suficient, altfel nu voi funcţiona cum trebuie a doua zi. Dar acum aveam şaisprezece ani, eram suficient de matur să iau o decizie privitoare la ora când să merg la culcare. Dacă alegeam să merg la culcare la 2 dimineaţa, el nu mă va pedepsi, dar va exista o pedeapsă. Din nou am întrebat: ″De la cine?″ Răspunsul a fost că de la încălcarea principiului. Când cineva merge la culcare la ora 2 dimineaţa şi se trezeşte la ora 6, pedeapsa va lua forma alarmei care va suna, şi uneori se va simţi întreaga zi.

Aceasta este ideea în ce priveşte Legea. Când cineva încalcă Tora, lucrul acesta poate avea ramificaţii atât fizice, cât şi spirituale. Deşi acest lucru este adevărat, pentru credincios nu mai are puterea de a aduce moartea sau de a-l ţine afară din împărăţie. De ce? Răspunsul ne dezvăluie relaţia importantă dintre Lege şi cruce.

Când Moise vorbeşte despre Tora, el spune că aceasta conţine viaţa şi moartea, binecuvântarea şi blestemul (vezi

Deuteronom 11:26-28 şi 30:15, 19). Cu alte cuvinte, defineşte modul în care trebuie, să trăiască cineva şi, dacă nu reuşeşte, atunci rezultatul va fi moartea. Pe de altă parte, pentru cel care se supune şi trăieşte o viaţă în ascultare de ea, Tora aduce binecuvântări, în timp ce acela care păcătuieşte găseşte blesteme. Problema este că, deşi Legea este sfântă, dreaptă şi bună (vezi Romani 7:12), în relaţie cu omenirea păcătoasă ea va aduce întotdeauna blestemul şi, în final, moartea. Din acest motiv întreabă Pavel dacă Tora, care este bună, va aduce într-adevăr moartea asupra unei persoane (vezi Romani 7:13).

La această întrebare, el răspunde categoric nu, dorind să dezvăluie cititorului că nu Legea a adus moartea omenirii, ci păcatul. Tora doar a evidenţiat acest păcat şi, ca urmare, a dezvăluit starea spirituală reală a omului, mort înaintea lui Hashem. Doar Tora are scopul de a arăta omului nevoia sa de pocăinţă. Trebuie arătat că adevărata pocăinţă caută răscumpărarea; şi de unde vine această răscumpărare? Dacă răspundem simplu că din Mesia, atunci răspunsul nu este complet. Răspunsul corect este Mesia Cel răstignit. Trebuie să ne amintim că Mesia a venit în lume, îndreptându-se într-o o singură direcţie – Crucea!

În Evanghelii, Mesia vorbeşte frecvent despre *"ceasul Său",* spunând că *"încă nu l-a sosit ceasul."* La ce făcea referire? Răspunsul corect este Crucea. Chiar dacă Pavel ne spune că el se desfată în Lege (Romani 7:22), şi recunoaşte că este spirituală, totuşi, în condiţia sa curentă, el este mort şi Legea (Tora) nu poate face nimic pentru a schimba această stare. Care este această stare? Pavel spune în Romani 7:14 că el este *"pământesc şi vândut*

păcatului." Ce înseamnă expresia *"vândut păcatului"?* Din nou, ideea de aici este asemănătoare cu ceea ce am spus cu privire la sintagma "sub îndrumător". Pavel se află sub judecata sau condamnarea adusă de păcat. Datorită acestui motiv, el spune:

"O, *nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?..."*

Romani 7:14

Răspunsul este, bineînţeles, Mesia Yeshua. Dar cum poate Yeshua să salveze pe cineva din starea lui căzută? Răspunsul este bineînţeles, Crucea!

De ce Crucea?

Majoritatea evreilor ar susţine că între cruce şi iudaism nu este nicio legătură. Cu toate acestea, ei acceptă Tora ca fiind însăşi fundaţia pe care se bazează iudaismul. Această perspectivă este foarte defectuoasă. În realitate, Legea şi Crucea sunt în strânsă legătură una cu cealaltă. Crucea are semnificaţie doar datorită Legii. Fără Cruce, Mesia n-ar fi împlinit lucrarea de răscumpărare despre a cărei nevoie vorbeşte Tora. Nu doar că Yeshua a trebuit să moară, ci a trebuit să moară în mod specific pe Cruce. Recent, l-am întrebat pe un student de-al meu de ce a trebuit ca Mesia să moară pe cruce? Răspunsul lui a fost că era cea mai grea tortură şi cel mai crunt mod de a muri la acea vreme. Da, Mesia a suferit enorm pe cruce, dar nu suferinţa era cerută de Tora, ci în mod specific moartea pe lemn. Pavel spune clar acest lucru în Galateni 3.

"Căci toţi cei ce se bizuie pe faptele Legii sunt sub blestem, pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruie în toate lucrurile scrise în cartea Legii ca să le facă.»"

Galateni 3:10

Pavel citează aici diferite versete din cartea Deuteronom (27:26, 28:58, 30:10) pentru a-şi argumenta poziţia. Ceea ce el vrea ca cititorul să înţeleagă este că, dacă cineva nu ţine toate poruncile, atunci este blestemat şi va experimenta moartea (nu doar din punct de vedere fizic, ci şi spiritual). De fapt, moartea fizică este unul dintre rezultatele morţii spirituale. Una din consecinţele păcatului original este imposibilitatea ca cineva să ţină Tora în mod perfect. În lumina acestui fapt, Pavel spune în continuare:

"Şi că nimeni nu este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin Lege este învederat, căci «cel neprihănit prin credinţă va trăi». Însă Legea nu se întemeiază pe credinţă, ci ea zice: «Cine va face aceste lucruri va trăi prin ele»."

Galateni 3:11-12

Aceste versete sunt foarte importante pentru înţelegerea corectă a acestui capitol. Pavel afirmă clar că justificarea (procesul prin care o persoană este făcută neprihănită înaintea lui Dumnezeu) nu este primită prin Lege. El spune că lucrul acesta este evident pentru toţi. Creştinismul îmbrăţişează această înţelegere şi bine face. De asemenea, Pavel face legătura dintre neprihănire şi credinţă, legătură pe care creştinismul o adoptă, de asemenea. La finalul versetului 11, el scrie că *"cel neprihănit prin credinţă va trăi"* Ce înseamnă asta? Pentru a răspunde la această întrebare trebuie să citim cu atenţie următorul verset, care spune că *"Legea nu se întemeiază pe credinţă."* Este important să nu uităm că Pavel a început să vorbească despre Avraam în versetul 6 din capitolul 3 din Galateni,

având ca subiect principal credinţa. Capitolul începe cu apostolul care îi mustră pe galateni pentru că nu umblă în credinţă, ci au început să îmbrăţişeze lucrările Legii. Poate vă gândiţi că în aceeaşi direcţie mă îndrept şi eu? Absolut nu! Există o diferenţă semnificativă aici, peste care nu trebuie să trecem. Galatenii reveneau la adoptarea Legii, adică la lucrările ei ca instrument pentru justificare. Nu aceasta este calea spre justificare ci, aşa cum am spus de mai multe ori înainte, credinţa în harul lui Dumnezeu.

Pavel îl introduce pe Avraam în discuţie, deoarece el este cunoscut ca omul credinţei. Este important să ne amintim că Tora nu a fost dată Israelului decât după 430 de ani după Avraam (vezi Galateni 3:17). Asta înseamnă că cel care umblă prin credinţă nu are nevoie de Tora, ci textul scoate în evidenţă că ea a fost dată pentru oamenii fără credinţă.

De ce s-a întâmplat asta? Pentru ca necredinţa lor să fie dezvăluită în păcat. Din acest motiv, Pavel scrie că *"Legea nu se întemeiază pe credinţă",* adică nu datorită credincioşiei omului a dat Hashem Legea. El încheie versetul 12 spunând că *"cine va face aceste lucruri, va trăi prin ele."* Ultima propoziţie este cea pe care marea majoritate a creştinilor nu o înţeleg. Pentru a interpreta aceste cuvinte în mod corect trebuie să acordăm o mare atenţie părţii de început a expresiei. Pavel alege cuvântul grecesc "âxxa". Acest cuvânt slujeşte la a introduce un gând sau o idee pe care autorul doreşte să o sublinieze. De asemenea, poate arăta cititorului un concept sau o idee pe care autorul doreşte să o clarifice.

Chiar numai ce a spus că Legea n-a fost dată datorită credincioşiei, Pavel vrea să sublinieze şi să clarifice faptul

că poruncile din Tora, atunci când sunt respectate, oferă un cadru de referinţă pentru viaţa cuiva. Cu alte cuvinte, Avraam nu a avut Tora şi, totuşi, deoarece a trăit prin credinţă, a făcut-0 într-un mod care a reflectat neprihănirea acesteia.

Astăzi, credincioşii au Duhul Sfânt, iar Pavel a afirmat mai devreme că lucrul acesta se întâmplă prin credinţă (vezi Galateni 3:2). De ce este important lucrul acesta? Pentru că, atunci când cineva trăieşte conform Duhului Sfânt, adică prin credinţă, împlineşte neprihănirea Legii.

"Pentru ca porunca Legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnurile firii pământeşti, ci după îndemnurile Duhului."

Romani 8:4

Datorită faptului că majoritatea creştinilor învaţă că Duhul Sfânt şi Legea se află în antiteză, Biserica nu reuşeşte să conecteze Tora cu caracterul şi natura împărăţiei Milenare. Înainte de a ne ocupa de implicaţiile cuvintelor lui Pavel de la finalul versetului 12, ultima afirmaţie despre Biserică, să parcurgem această secţiune din Galateni şi să ne concentrăm pe relaţia dintre Tora şi Cruce.

Descoperind că Tora arată nelegiuirea cuiva şi faptul că este mort din punct de vedere spiritual, având ca destin final judecata viitoare a lui Dumnezeu, omul care gândeşte logic va căuta răscumpărarea. Am afirmat deja de mai multe ori că standardul pe care Hashem îl foloseşte pentru a defini neprihănirea este Legea Sa. Aşadar, răscumpărarea trebuie, de asemenea, să fie definită de Tora. Cu acest gând în minte, Pavel proclamă:

"Hristos ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-

Se blestem pentru noi, fiindcă este scris: «Bléstemat e oricine este atârnat pe lemn».”

Galateni 3:13

Apostolul foloseşte Deuteronom 21:23 pentru a-şi argumenta afirmaţia. Trebuie să ne amintim că există două căi diferite, dar înrudite, care descriu Tora. Moise, aşa cum am spus deja, vorbeşte despre Lege ca fiind ″viaţă şi moarte” şi ″binecuvântare şi blestem.” Bineînţeles că există o legătură între ″viaţă” şi ″binecuvântare” la fel ca şi între ″moarte” şi ″blestem”. Aşadar, deoarece Mesia a murit pe lemn, adică pe Cruce, el a fost blestemat. Din nou, nu era suficient ca Yeshua doar să moară, ci moartea Lui trebuia să fie pe cruce, pentru a împlini întregul aspect al condamnării care vine din Tora. Deoarece a fost atârnat pe lemn, El a plătit întreaga măsură a ceea ce poate fi numit aspectul negativ al Torei (moartea şi blestemul).

Prin răscumpărarea pe care El a câştigat-o pentru noi, cel credincios intră într-o nouă realitate, despre care Pavel vorbeşte în continuare. În următorul verset, el scrie despre binecuvântarea lui Avraam. Cuvântul ″binecuvântare” este foarte important. Nu doar că cel credincios trebuie să experimenteze moartea (separarea şi condamnarea eternă de Dumnezeu), dar acum, prin lucrarea răscumpărătoarea a lui Mesia Yeshua, promisiunile făcute lui Avraam pot fi experimentate de fiecare persoană care răspunde Evangheliei prin credinţă.

Este important să nu uităm că Pavel vorbeşte în versetul 11 despre relaţia dintre credinţă şi viaţă. Doar prin credinţă putem experimenta adevărata viaţă. Din nou, contextul nu este doar viaţa fizică, ci mai degrabă, o viaţă răscumpărată, pe care cei care sunt declaraţi neprihăniţi

(drepţi) prin credinţă o vor trăi acum într-un mod prin care vor exprima neprihănirea Torei. Ca urmare, ei vor secera binecuvântarea, despre care Pavel spune:

"Pentru ca binecuvântarea vestită a lui Avraam să vină peste neamuri în Hristos Isus, aşa ca, prin credinţă, noi să primim Duhul făgăduit"

Galateni 3:14

Acest verset este o adevărată revelaţie. În primul rând, neamurile sunt menţionate aici. Din moment ce Yeshua a spus că El a fost trimis la oile pierdute ale casei lui Israel, mulţi se vor întreba de ce nu face Pavel referire la Israel? Un adevăr foarte important care este profeţit în textele biblice ebraice şi care este susţinut de Noul Testament este acela că Mesia împlineşte lucrarea la care a fost chemat Israel. Este important să ne amintim motivul iniţial pentru care Hashem a creat Israelul, şi anume pentru a duce binecuvântarea lui Avraam neamurilor. Binecuvântarea lui Avraam trebuie înţeleasă pe două direcţii diferite, dar înrudite.

Primul este justificarea, adică iertarea de păcate. Când o persoană crede, este declarată neprihănită de Dumnezeu. Prin lucrarea de răscumpărare a lui Mesia, între el şi Hashem se încheie o relaţie de legământ. A doua componentă este însăşi intrarea în împărăţie, care nu va lua fiinţă până ce Israel nu răspunde la Evanghelie. Aşadar, afirmaţia că binecuvântarea lui Avraam vine asupra neamurilor reprezintă o premisă de bază a legământului iniţial, cel cu Avraam.

Apoi, credincioşii trebuie să primească promisiunea Duhului, prin credinţă. Am învăţat deja că cei care umblă în credinţă, adică în Duhul, împlinesc cerinţele neprihănite

ale Legii (Romani 8:4). Pavel subliniază că fiii adevăraţi ai lui Avraam (din punct de vedere

Capitolul 2: Tora şi împărăţia spiritual) sunt cei care trăiesc în credinţă, ca şi el. Întrebarea la care trebuie să răspundem acum este despre ce vorbesc aceşti oameni, în mod practic?

Neprihănirea Torei şi credinciosul de astăzi

Acest domeniu este neglijat aproape în întregime de creştinismul de astăzi şi, din această cauză, creştinilor le este greu să vorbească în termeni specifici despre împărăţia Milenară. Din nou, dacă cineva crede că Tora nu are legătură cu neprihănirea şi că este un lucru din trecut, înseamnă că nu înţelege împărăţia, al cărei cărui caracter şi cadru de referinţă sunt definite de neprihănirea Torei. O împărăţie care va fi condusă prin poruncile din Tora.

Atunci când revenim la pasajele profetice care vorbesc despre împărăţia Milenară, care are un templu unde se vor aduce jertfe, răspunsul obişnuit este alegorizarea sau spiritualizarea lor. Alţii preferă să le explice, susţinând că vorbesc despre un alt timp şi aşadar au fost împlinite deja sau că datorită neascultării lui Israel, nu mai sunt valabile şi astfel fiind de la sine înţeles că nu se mai aplică.

Dacă Tora este încă relevantă astăzi, atunci trebuie să răspundem întrebării despre cum pot credincioşii să aplice Legea la vieţile lor? Primul punct care trebuie luat în considerare este natura împărţirii prezente. Din anul 70 d.Hr. Nu a fost niciun Templu în Ierusalim. Acest lucru face imposibil să ţinem poruncile într-un număr mare.

Iată ceea ce spune Iacov cu privire la Tora:

"Căci cine păzeşte toată Legea şi greşeşte într-o singură poruncă se face vinovat de toate"

lacov 2:10

Acest verset spune că Tora trebuie privită ca o unitate, nu ca 613 porunci separate. Dacă o persoană încalcă una dintre ele sau dacă nu reuşeşte să ţină una dintre ele, atunci se consideră vinovată de încălcarea, întregii Legi. Acest principiu este văzut şi în iudaism. Dacă un manuscris al Torei conţine o singură literă greşit copiată, sau dacă o mică porţiune a unei litere s-a şters de-a lungul timpului, deci nu mai este completă, atunci întreg manuscrisul trebuie considerat greşit şi nu poate fi folosit la serviciile din Sinagogă. Acest lucru este valabil şi când se citeşte dintr-0 secţiune care nu conţine cuvântul greşit. De ce stau lucrurile aşa? Pentru că ne învaţă că Tora nu mai este ″în vigoare″ astăzi, dar lucrul acesta nu înseamnă că nu mai este relevantă deloc.

Tora este încă valoroasă în a identifica păcatul şi a arăta nevoia de răscumpărare. De asemenea, când cei credincioşi studiază Legea (fiecare dintre cele 613 porunci biblice) sub călăuzirea şi iluminarea Duhului Sfânt, cu intenţia de a aplica în viaţa lor adevărul conţinut în fiecare poruncă, atunci Tora poate ajuta la creşterea şi maturizarea lor în credinţă şi în fapte. Tora nu trebuie folosită cu scopul de a judeca sau de a condamna pe altul sau ca un instrument de a preamări pe unul în faţa altuia.

Mai degrabă, ar trebui folosită ca instrument de auto-examinare sau introspecţie, unde credinciosul poate identifica domenii vulnerabile şi tendinţe păcătoase în viaţa sa şi poate înţelege mai bine aşteptările lui Dumnezeu pentru poporul Său. Cineva s-ar putea întreba: ″Oare credinciosul n-ar trebui să facă aşa cu întreaga Scriptură?″ Răspunsul este bineînţeles că da.

Problema este că Tora este neglijată de un procent semnificativ de credincioşi, atât astăzi cât şi de-a lungul istoriei Bisericii. Acest lucru a făcut adesea ca cei credincioşi să nu ajungă la maturitate spirituală, fiind lipsiţi astfel de influenţa şi puterea pe care Hashem vrea ca trupul lui Mesia (credincioşii) să o aibă în lume.

Cum va arăta împărăţia Milenară, din moment ce Tora va fi atât de importantă? Acesta este subiectul pentru următorul capitol.

CAPITOLUL 3: TORA ŞI ÎMPĂRĂŢIA MILENARĂ POTRIVIT CU EZECHIEL

Oricine a citit Evangheliile descoperă repede că Yeshua pune accent pe împărăţie. Putem spune că împărăţia nu doar că a fost importantă pentru El, ci a fost chiar ideea centrală a învăţăturii Sale. Bineînţeles că ceea ce este important pentru Domnul ar trebui să fie important şi pentru noi. De aceea, este problematic faptul că marea majoritate a creştinilor de astăzi ştiu atât de puţin despre împărăţia Milenară. În ciuda accentului pus de Yeshua pe învăţătura despre împărăţie, acesta este un subiect rareori studiat de majoritatea congregaţiilor. Unul dintre locurile care descrie împărăţia în detaliu este secţiunea finală din profeţia lui Ezechiel (capitolele 40-48). Această secţiune urmează imediat după războiul lui Gog şi Magog, cunoscut şi ca bătălia de la Armaghedon.

Aceste capitole finale din profeţia lui Ezechiel urmează o ordine cronologică, deoarece imediat după războiul lui Gog şi Magog va începe împărăţia Milenară. Cu toate acestea, este foarte important că profetul primeşte o viziune a împărăţiei, despre care spune:

"în anul al douăzeci şi cincilea al robiei noastre, la

începutul anului, în ziua a zecea a lunii, la paisprezece ani după dărâmarea cetăţii, tocmai în ziua aceea, a venit mâna Domnului peste mine…”

Ezechiel 40:1

Cititorului i se spune că trecuseră 25 din cei 70 de ani de exil. Mulţi oameni, probabil, îşi pierduseră speranţa că împărăţia lui Israel va fi vreodată aşezată din nou în Ierusalim. Totuşi, în acest moment descurajant, profetul este transportat în Israel printr-0 viziune. Înainte de a prezenta viziunea în sine, este foarte important să menţionăm că versetul spune că ea a fost primită la începutul anului. Practic, fraza este Roş Haşana, numele rabinic pentru sărbătoarea evreiască omonimă. Chiar dacă din punct de vedere biblic anul nou evreiesc începe în luna Aviv, adică primăvara, tradiţia orală iudaică vorbeşte de fapt despre patru începuturi de an diferite. Fiecare dintre aceste începuturi au de-a face cu diferite aspecte ale sărbătorilor evreieşti, precum zeciuiala, roadele pomilor, sărbătorile, regii etc.

Talmudul înţelege această frază ca având într-adevăr legătură cu sărbătoarea Roş Haşana, care are loc în luna a şaptea (toamna), şi astfel există o mare semnificaţie în faptul că este menţionată ziua a zecea a acestei luni. Această zi ar fi atunci Yorn Kippur, Ziua ispăşirii. Potrivit cu Levitic 25:8-13, mai există o semnificaţie a acestei date. La fiecare cincizeci de ani, de Yorn Kippur, începe anul jubiliar. Unele dintre aspectele esenţiale ale anului jubiliar sunt restaurarea şi libertatea. Aşadar, potrivit rabinilor, există o relaţie strânsă între împărăţie şi restaurare. Acest concept a fost, de asemenea, înţeles de ucenici, care l-au întrebat pe Yeshua:

”Doamne, în vremea aceasta ai de gând să aşezi din nou împărăţia lui Israel?”

Faptele apostolilor 1:6

Acest verset include o particulă interogativă care nu doar provoacă un răspuns, ci în mod normal exprimă o dorinţă. Aşadar, ucenicii sperau că în timpul vieţii lor, Yeshua va înfiinţa împărăţia. Faptul că întrebarea lor era în mod specific dacă în vremea aceea va fi readusă împărăţia în Israel are o mare semnificaţie. Nu doresc să ne focalizăm aici asupra cronologiei întemeierii împărăţiei, ci asupra expresiei folosite de ei – ”împărăţia lui Israel!” Această afirmaţie confirmă că înţeleseseră corect că Israel, ţara şi poporul evreu, vor juca un rol fundamental în această împărăţie. Este important de notat că nu doar restaurarea, ci şi răscumpărarea este o învăţătură fundamentală a împărăţiei.

Dacă înţelegem expresia Roş Haşana în sensul biblic, în loc de cel din Talmud (care are loc primăvara, în loc de toamna), atunci există o diferenţă majoră în ceea ce priveşte semnificaţia zilei a zecea a lunii, la care se face referire în acest verset. Scriptura ne spune că 10 Nissan (Aviv) are o relevanţă specială pentru Paşte (Sărbătoarea Răscumpărării). În ziua aceasta, familia de evrei aducea mielul de Paşte în casa lor.

Vorbiţi întregii adunări a lui Israel şi spuneţi-i: «în ziua a zecea a acestei luni, fiecare om să ia un miel de fiecare familie, un miel de fiecare casă».”

Exod 12:3

Ziua a zecea din luna Nissan era cea în care începeau pregătirile pentru jertfa de Paşte. Dacă profeţia lui Ezechiel a intenţionat într-adevăr ca referinţa să fie 10

Nissan, în loc de luna a şaptea (Tishre), atunci această profeţie slujeşte nu doar ca o viziune a împărăţiei, ci şi ca şi o chemare la pregătire pentru împărăţie.

În Ezechiel 40:1 ni se spune că profetul a avut viziunea *"în anul paisprezece, după ce oraşul a fost lovit."* În mod normal, numărul paisprezece este văzut ca de două ori şapte. Numărul şapte are legătură cu sfinţenia, sfinţirea şi binecuvântarea. Cu alte cuvinte, chiar dacă Oraşul Sfânt Ierusalim a fost distrus de către babilonieni, tot ce s-a întâmplat a avut un scop. Era nevoie de o schimbare, una aprobată de Hashem, care să reflecte sfinţenia lui Dumnezeu şi care, în final, să fie o binecuvântare pentru poporul Său. Numărul 14 poate fi văzut ca o dublă binecuvântare. Este semnificativ faptul că Ezechiel nu doar a văzut ţara în viziunea lui, ci textul ne spune explicit că a fost transportat în Israel. Importanţa acestui lucru este dată de faptul că Scriptura spune asta nu doar o dată, ci de două ori (vezi Ezechiel 40:1-2). Unii înţeleg această subliniere ca având de-a face cu întoarcerea poporului evreu în Israel, ca parte necesară a lucrării finale de răscumpărare a lui Mesia (ce va avea loc în timpul celei de-a doua veniri). Textul spune că erau *"aduşi în ţară",* sugerând că Mesia Yeshua va da naştere unui Exod viitor, la fel cum a făcut Hashem să aibă loc primul, adică în mod supranatural.

Odată ajuns în Israel, Ezechiel vede o figură angelică ce ţine două lucruri în mână: o sfoară de măsurat şi o prăjină de măsurat. Este clar faptul că măsurătoarea cetăţii şi a Templului dezvăluie nuanţe importante despre fiecare dintre ele. Studiul acestor lucruri este fascinant dar, din perspectiva acestei cărţi, este suficient să spunem că, după

cum măsurătorile sunt importante pentru a descrie o persoană, sunt revelate şi pentru a scoate în evidenţă anumite trăsături şi aspecte cu privire la locurile şi lucrurile din oraş şi din Templu. Aceste măsurători pot fi făcute cu ajutorul prăjinii ne măsurat. De ce este menţionată şi sfoara?

Elemente precum perimetrul unui stâlp rotund nu puteau fi măsurate cu o prăjină de măsurat, sfoara sau frânghia fiind mult mai potrivite şi făcând mai uşoară măsurarea lor. Nu sunt în dezacord cu acest argument, dar faptul că pentru frânghie se foloseşte un termen special, în locul celui consacrat, este foarte semnificativ. În loc de cuvântul care ne-am aştepta să apară aici, în

Capitolul 3: Tora şi împărăţia Milenară potrivit cu Ezechiel versetul 3 găsim termenul folosit pentru a vorbi despre ″franjurii" sau ciucurii de la cele patru colţuri ale veşmintelor, aşa cum apare şi în cartea Numeri:

″Domnul a zis lui Moise: «Vorbeşte copiilor lui Israel şi spune-le să-şi facă, din neam în neam, un ciucure la colţurile veşmintelor lor şi să pună un fir albastru peste ciucurele acesta din colţul veşmintelor. Când veţi avea ciucurele acesta, să vă uitaţi la el şi să vă aduceţi aminte de toate poruncile Domnului, ca să le împliniţi...»"

Numeri 15:3739-

În cartea Geneza ciucurele este descris prin acelaşi cuvânt pe care l-am tradus ca ″frânghie" (vezi Geneza 38:18). Este clar din pasajul din cartea Numeri că există o relaţie specială între ciucure şi poruncile lui Dumnezeu. Aşadar, un motiv adiţional pentru care profeţia lui Ezechiel conţine cuvântul ″frânghie, sfoară" şi probabil, motivul principal, este acela de a dezvălui cititorului că împărăţia

va reflecta şi va fi definită de sfinţenie, care este inseparabilă de Tora, adică de poruncile lui Dumnezeu.

Ezechiel este foarte specific cu privire la locurile şi vasele pe care le descrie la începutul capitolului 40, în versetul 5. De fapt, el alocă aproape trei capitole acestui subiect. După cum am spus anterior, aceste dimensiuni au o mare însemnătate, dar noi ne vom concentra asupra a ceea ne dezvăluie capitolul 43. În această secţiune, Ezechiel îi prezintă cititorului o persoană specială, a cărei identitate este dezbătută de către învăţaţii evrei de peste 2500 de ani. Această persoană este cunoscută sub denumirea de "Prinţul".

De asemenea, la începutul capitolului 43, există o subliniere clară a porţii de răsărit. Aceasta este poarta prin care, conform tradiţiei evreieşti, Mesia va intra când se va întoarce la Ierusalim la sfârşitul vremurilor. Profetul spune:

"M-a dus la poartă (este vorba despre acelaşi înger care este menţionat în 40:3), la poarta dinspre răsărit. Şi iată că slava Dumnezeului lui Israel venea de la răsărit. Glasul Său era ca urletul unor ape mari şi pământul strălucea de slava Sa."

Ezechiel 43:1-2

Ezechiel spune cititorului în următoarele versete că această viziune este similară cu ceea ce văzuse înainte de distrugerea Ierusalimului şi captivitatea babiloniană. Deoarece atunci gloria lui Dumnezeu se îndepărtase şi părăsise Ierusalimul pe poartă de răsărit, acum, aceeaşi glorie se întoarce prin ea şi umple Templul. De asemenea, lui Ezechiel templul îi este revelat ca fiind locul unde va fi aşezat tronul lui Dumnezeu şi unde El va locui împreună

cu copiii lui Israel pentru totdeauna. Deşi, în trecut, copiii lui Israel păcătuiseră prin idolatrie şi alte practici păcătoase, în împărăţia Milenară ei nu vor mai murdări Numele Său Sfânt. Chiar dacă am sărit peste cele trei capitole care conţin descrierea Ierusalimului şi a Templului din împărăţia Milenară, lui Ezechiel i se spun următoarele:

"Tu însă, fiul omului, arată Templul acesta casei lui Israel; ei să-i măsoare planul şi să roşească de nelegiuirile lor."

Ezechiel 43:10

Modul în care Templul este proiectat arată sfinţenia şi gloria lui Dumnezeu. Ceea ce doreşte profetul să dezvăluie cititorului este că, atunci când poporul Israel înţelege structura şi natura Templului, va deveni conştient de păcatul lui. Cu alte cuvinte, Templul însuşi va fi un instrument de pocăinţă. Apoi textul trece la o discuţie despre altar şi unele jertfe care vor avea loc acolo. Faptul că în împărăţia Milenară vor avea loc jertfe este foarte problematic pentru mulţi credincioşi. La urma urmei nu este moartea lui Yeshua pe cruce jertfa care a încheiat nevoia de orice alte jertfe?

Nu există nicio îndoială că moartea lui Yeshua este absolut suficientă pentru a acorda cuiva iertarea integrală de păcate. Sângele Său, şi doar el, oferă ceea ce Hashem cere pentru ca un păcătos să fie răscumpărat pe vecie. Acestea fiind spuse, de ce să fie nevoie de jertfe adiţionale în timpul împărăţiei Milenare? Această întrebare ridică o dilemă pentru mulţi creştini, care preferă să ignore această porţiune din profeţia lui Ezechiel sau să o spiritualizeze atât de mult, încât o dezbracă de orice relevanţă viitoare.

Jertfele şi împărăţia Milenară

Atunci când ne ocupăm de jertfele care vor avea loc în timpul împărăţiei Milenare, este crucial să ne amintim două lucruri importante cu privire la ea. Primul, cine va locui în împărăţie, şi în al doilea rând, care este scopul ei general. Ambele lucruri au fost menţionate deja. Cetăţenii ei vor face parte din trei grupuri: cei care au luat parte la Răpire, evreii şi neamurile care au venit la credinţa în Mesia Yeshua după Răpire şi, în ultimul rând, cei care s-au născut în timpul împărăţiei. După cum am spus anterior, cei care au luat parte la Răpire vor primi trupuri glorificate şi nu vor participa personal la aducerea de jertfe. Acest grup va conduce şi va domni împreună cu Mesia Yeshua şi va avea rol de supraveghere (vezi Apocalipsa 20:4-6).

În timpul împărăţiei Milenare, Mesia Yeshua va locui în Ierusalim şi prezenţa şi autoritatea Sa vor fi cunoscute de toţi locuitorii. Despre asta, profetul Isaia spune:

"... căci văd cu ochii lor cum se întoarce Domnul în Sion."

Isaia 52:8

Oamenii îl vor vedea pe Yeshua conducând din Ierusalim şi vor şti că El are autoritatea absolută. Aceasta este una dintre implicaţiile afirmaţiei că El va conduce cu un toiag de fier. Cu alte cuvinte, domnia Sa este absolută, aşa încât orice violare a autorităţii Lui (legile) va primi un răspuns imediat. Întrebarea "Crezi în Mesia Yeshua?" va avea diferite aplicaţii în împărăţia Milenară. Această întrebare nu va mai avea legătură cu credinţa, în sensul de a crede în ceva ce nu vezi, căci Yeshua va fi vizibil tuturor în împărăţia Milenară şi domnia Sa va fi de netăgăduit. Ideea de credincioşie va fi exprimată ca ascultare în timpul

împărăţiei. Nu se va cere ca cineva să arate credinţă ci, mai degrabă, va trebui să acţioneze în ascultare de Tora, adică de Legea care va asista conducerea lui Yeshua.

Este important să ne amintim că ascultarea de Tora include şi faptul că, atunci când cineva păcătuieşte sau încalcă o poruncă, există anumite lucruri care trebuie întreprinse. Tora conţine har şi sfătuieşte pe cei care o încalcă să arate pocăinţă, aducând jertfe, înainte de lucrarea răscumpărătoare a lui Mesia Yeshua de pe cruce, aceste jertfe aveau două scopuri. Primul era de a ţine judecata lui Dumnezeu departe, până ce Mesia va veni şi va finaliza lucrarea de răscumpărare. Al doilea era de a arăta spre lucrarea de răscumpărare a lui Mesia, care a constituit în faptul că El a devenit jertfa pentru TOATE PĂCATELE. Aşadar, în acelaşi mod în care acele jertfe şi sacrificii arătau spre Mesia înainte de venirea Sa, cele care vor avea loc în împărăţia Milenară vor arăta înapoi spre moartea Sa pe cruce.

Legea strictă pe care o va aplica Yeshua va sluji la a arăta neprihănirea împărăţiei Sale. Este vital să nu uităm.că în timpul Mileniului se vor naşte foarte mulţi oameni, care vor avea nevoie să fie învăţaţi despre neprihănirea lui Mesia. Scriptura identifică Tora ca instrumentul pe care Hashem ni l-a dat în trecut pentru a ajuta omenirea să-şi dea seama ce este neprihănit, şi la fel va fi şi în împărăţia Milenară. Din nou, majoritatea creştinilor nu înţeleg că neprihănirea Legii şi neprihănirea lui Mesia sunt, de fapt, una şi aceeaşi, lucru care a făcut ca Biserica să greşească în înţelegerea multor doctrine majore ale împărăţiei Milenare.

Când Ezechiel vorbeşte despre legile altarului, el

menţionează preoţii, dar nu pe toţi, ci doar pe cei care fac parte din sămânţa lui Ţadoc (vezi Ezechiel 43:19). Întrebarea care trebuie pusă este: de ce doar descendenţă din această familie de preoţi sunt luaţi să slujească în împărăţia Milenară? Când examinăm relatările biblice despre Ţadoc, găsim câteva puncte interesante. Numele lui Ţadoc este derivat din termenul evreiesc care înseamnă "neprihănit". El a fost un urmaş direct al preotului Fineas, care era cunoscut pentru zelul său pentru neprihănire şi care a stat împotriva idolatriei (vezi Numeri 25:1-19). Şi Ţadoc era plin de zel pentru neprihănire, opunându-se păgânismului care îşi făcuse loc în Israel. El şi preoţii aflaţi sub conducerea lui au rămas loiali lui David, atunci când alţii s-au răzvrătit şi l-au urmat pe Absalom, fiul împăratului. El a fost cel care l-a uns pe Solomon. Acesta este legat în mod alegoric de Mesia, care este cunoscut ca "Ben David", care înseamnă fiul lui David, batorită tuturor acestor motive, învăţaţii din trecut, printre care şi Ezechiel, au înţeles că urmaşii lui Ţadoc vor juca un rol important în Templul din Mileniu.

Prima sarcină a urmaşilor lui Ţadoc va fi aceea de a curăţa Templul. Această curăţire va implica o perioadă de şapte zile. Este extrem de semnificativ faptul că textul spune de jertfele care vor fi aduse pe altar începând cu a opta zi. Numărul opt are legătură cu ideea de "nou". Ce este nou cu privire la aceste jertfe? La sfârşitul capitolului 1 citim «… *şi vă voi fi binevoitor, zice Domnul, Dumnezeu.* " (Ezechiel 43:27) în timp ce în primul şi al doilea Templu, jertfele erau ceremoniale, darurile din Templul Milenar vor avea mai multe implicaţii spirituale pentru cei care le aduc.

Deja am spus că există o semnificaţie a porţii de răsărit. Învăţăm că, în timp ce alte porţi funcţionează normal, poarta de răsărit este de obicei închisă. De fapt, Ezechiel spune:

"Şi Domnul mi-a zis: «Poarta aceasta va sta închisă, nu se va deschide şi nimeni nu va trece pe ea, căci Domnul, Dumnezeul lui Israel, a intrat pe ea. De aceea va rămâne închisă!»"

Ezechiel 44:2

Acest verset este ca o referinţă la ceea ce am spus anterior, şi anume că, în timpul exilului babilonian, Hashem s-a depărtat de Templu şi de Ierusalim ieşind pe această poartă. Este clar că are un statut special, iar Ezechiel ne aminteşte asta când spune:

"în ceea ce priveşte Prinţul, Prinţul va putea să şadă pe ea, ca să mănânce pâinea de jertfă înaintea Domnului. El va intra pe drumul care dă în tinda porţii şi va ieşi pe acelaşi drum."

Ezechiel 44:3

Este clar faptul că locaţia unde stă Prinţul are o legătură specială cu Hashem şi faptul că el mănâncă pâinea în acelaşi loc este o învăţătură profundă. Mâncatul pâinii are o semnificaţie specială în Biblie, arătând spre comuniunea celor care se împărtăşesc. Textul spune că Prinţul va mânca pâinea înaintea lui Hashem! însemnătatea acestei legături speciale dintre Prinţ şi Hashem este un lucru dezbătut de rabini timp de secole. Spre exemplu, Rashi spune că Prinţul este Marele Preot, în timp ce alţii susţin că este Mesia (vezi Metzudot). Există câteva probleme cu perspectiva că Prinţul din această secţiune din Ezechiel (capitolele 44, 45 şi 46) este Mesia. (Vă rog să notaţi că

Prinţul din Ezechiel 37:25 este cu siguranţă Mesia). Chiar dacă se pot spune multe cu privire la Prinţ, să trecem mai departe la următorul lucru pe care Ezechiel ni-l dezvăluie, slava Domnului care umple Templul.

Slava lui Hashem care umple Templul este o caracteristică a împărăţiei Milenare. Acest fapt arată spre două adevăruri pe care cititorul trebuie să le înveţe. Primul este acela că împărăţia Milenară va fi diferită de era actuală, prin slava lui Dumnezeu care va fi clar manifestată în Ierusalim, lucru care confirmă prezenţa lui Hashem în mijlocul poporului său. Bineînţeles că există şi unii care vor să conteste această idee, spunând că slava lui Dumnezeu se manifestă prin vieţile credincioşilor astăzi, deoarece noi suntem Templul Duhului Sfânt (vezi 1 Corinteni 6:19-20). Deşi acest lucru este adevărat, Ezechiel vorbeşte despre o slavă revelată a lui Hashem care nu se datorează comportamentului poporului Său, ci faptului că El locuieşte în Templu într-un mod unic. Acest lucru este asemănător cu a spune că toţi credincioşii sunt fiii lui Dumnezeu, dar Yeshua este Fiul lui Dumnezeu! Templul va avea un statut special, care în era noastră nu există.

Al doilea adevăr este acela că autoritatea neprihănită" a lui Hashem este o manifestare a gloriei Lui. Când Ezechiel vede gloria aceasta umplând Templul, textul spune că ea intră pe poarta de nord, din faţa Templului (vezi Ezechiel 44:4). Această locaţie are o semnificaţie specială potrivit tradiţiei evreieşti. Cercetătorii învăţăturilor Sanhedrinului spun:

"Sanhedrinul s-a întâlnit într-o clădire cunoscută sub numele de Lishkat Ha-Gazith sau Sala Pietrelor Cioplite,

despre care mulţi istorici consideră că se afla înspre peretele de nord al Templului."

(The Sanhedrin.org)

Aşadar, putem deduce din acest text că, atunci când Ezechiel a privit zona Templului şi a văzut slava lui Dumnezeu umplându-l, el se afla în zona de nord. Potrivit acestei tradiţii, el de fapt se uita către partea Templului care adăpostea Sanhedrinul. Din nou, accentul este pus pe conducerea neprihănită care va caracteriza împărăţia Milenară.

Pentru cei care resping realitatea viitoare a împărăţiei Milenare, următorul verset ne pune o problemă insurmontabilă. Lui Ezechiel i se spune să fie cât se poate de atent, cu ochii şi urechile larg deschise, la ceea ce avea să i se descopere cu privire la rânduielile şi legile Templului. Nu este o coincidenţă faptul că, după ce a fost confruntat cu sfinţenia Templului din împărăţia Milenară, profetului i se porunceşte să se adreseze casei lui Israel. Deşi casa lui Israel va reflecta sfinţenia lui Hashem în împărăţia Milenară, situaţia din vremea lui Ezechiel era cât se poate de diferită. Dumnezeu se raportează la Israel ca la o naţiune răzvrătită, care tolera multe ticăloşii (vezi Ezechiel 44:5-7). Aşadar, cei care încearcă să interpreteze această secţiune, care vorbeşte despre Israel care arată slava lui Dumnezeu ca aplicându-se la trecut, nu pot trece peste unicitatea pasajului şi peste faptul că trebuie să facă referire la viitor.

Secţiunea continuă acordând o atenţie specială celor necircumcişi. Este vital ca cititorul să înţeleagă terminologia pe care o foloseşte textul ebraic. Multe traduceri vorbesc în această secţiune despre "străini" sau

″necunoscuţi”. Expresia originală folosită aici are legătură cu cei care nu au descendenţă evreiască. Pasajul dezvăluie că Hashem este tulburat de faptul că aceşti neevrei nu sunt circumcişi. De ce să fie supărat Hashem, care ştie că cei. Care nu sunt evrei nu trebuie să fie circumcişi? O astfel de întrebare este în armonie cu poziţia iudaismului de astăzi, care crede că circumcizia este doar pentru evrei, dar cu siguranţă că nu reflectă dorinţa lui Dumnezeu pentru împărăţie.

Iudaismul rabinic învaţă că există un set de legi (Tora) pentru cei care sunt urmaşii lui Iacov, adică evreii, şi un set diferit de legi (şapte legi noahice) pentru neamuri. Iudaismul rabinic este foarte categoric asupra faptului că Tora este absolut interzisă neamurilor. Dacă cineva dintre neamuri ar dori să urmeze Tora, el trebuie prima dată să se convertească şi să devină, evreu. Doar după ce convertirea sa este încheiată, poate să înceapă să se supună Legii. Iudaismul

Capitolul 3: Tora şi împărăţia Milenară potrivit cu Ezechiel doreşte să păstreze o distincţie strictă între evrei şi neamuri în ce priveşte practicile religioase. Întrebarea care trebuie pusă este dacă această distincţie este corectă din punct de vedere biblic.

Atunci când examinăm Scriptura şi vedem cine sunt cei despre care Hashem spune că sunt poporul Său din perspectiva împărăţiei, este clar că ei fac parte din fiecare seminţie, limbă şi naţiune. Cu alte cuvinte, par a fi oameni din toate felurile de medii şi etnii. Ezechiel dezvăluie că Hashem este nemulţumit deoarece neamurile nu se supun legilor poporului evreu. Este clar că în împărăţie neamurile nu sunt forţate să devină ″evrei” şi nici nu-şi pierd

identitatea etnică, şi totuşi sunt chemaţi să se supună aceleiaşi Tora ca şi cei cu descendenţă evreiască. Concluzia este că există o singură Lege pentru toţi oamenii. Hashem nu a dat Tora poporului evreu pentru ca stilul de viaţă pe care îl cere să fie practicat doar de evrei, ci le-a lăsat-o lor pentru ca ei să o practice şi astfel să devină o "lumină pentru neamuri" şi să-i conducă în a practica acelaşi stil de viaţă, bazat pe aceleaşi porunci din Tora.

Atunci, cum rămâne cu legile noahice? Aceste şapte porunci, care stabilesc stilul de viaţă non-evreu, sunt doar o creaţie umană. Chiar dacă sunt derivate din Scriptură, niciodată Scriptura nu le prezintă ca bază sau model după care neamurile trebuie să-şi ordoneze practicile religioase. Unii au încercat să interpreteze cuvintele lui Iacov de la consiliul din Ierusalim ca referindu-se la legile noahice:

"De aceea, eu sunt de părere să nu se pună greutăţi acelora dintre neamuri care se întorc la Dumnezeu, ci să li se scrie doar să se ferească de pângăririle idolilor, de curvie, de dobitoace sugrumate şi de sânge. Căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele de Sabat."

Faptele Apostolilor 15:19-21

Cuvintele lui Iacov nu validează în niciun fel legile acestea ca mod biblic de viaţă pentru non-evreii care doresc să-L slujească pe Dumnezeu şi care cred în Mesia Yeshua. Mulţi teologi creştini înţeleg că acest consiliu de la Ierusalim oferă perspectiva apostolilor asupra cerinţelor pentru credincioşii dintre neamuri (după experienţa mântuirii). O astfel de perspectivă nu reflectă contextul

acestui pasaj din Scriptură. Este important ca cititorul să nu uite problema primordială asupra căreia se opreşte acest consiliu: o problemă referitoare la mântuire, nu una legată de stilul de viaţă. Consiliul s-a întâlnit din cauza unora care erau din Ierusalim, din "comunitatea celor credincioşi", şi care au pornit pe urmele lui Pavel, învăţându-i pe cei dintre neamuri că nu erau cu adevărat mântuiţi până nu erau circumcişi (vezi Faptele apostolilor 15:1-2). Aşadar, problema era dacă trebuie să fii circumcis, pe lângă credinţa în Evanghelie, pentru a fi mântuit.

Ba mai mult, aceiaşi oameni le spuneau celor dintre neamuri că trebuie să urmeze şi să ţină Legea lui Moise:

"Atunci, unii din partida fariseilor, care crezuseră, s-au ridicat şi au zis că neamurile trebuie să fie tăiate împrejur şi să li se ceară să păzească Legea lui Moise"

Faptele apostolilor 15:5

Petru, Pavel şi Barnaba au analizat spusele lor şi n-au fost de acord cu ei, mărturisind că Hashem lucrează extraordinar printre neamuri ca rezultat al predicării Evangheliei, fără circumcizie. Observaţiile lui Iacov nu provin din legile noahice, care e posibil să nici nu fi existat ca o unitate teologică în timpul celui de-al doilea Templu. Cea mai devreme relatare a lor apare în Talmud, în Maseket Sanhedrin 56a (în al patrulea sau al cincilea secol d.Hr).

Problema era dacă Evanghelia poate fi comunicată cuiva care nu este circumcis sau dacă persoana trebuie să fie mai întâi

Capitolul 3: Tora şi împărăţia Milenară potrivit cu Ezechiel circumcisă, şi doar apoi să i se prezinte Evanghelia. În realitate, Evanghelia poate fi prezentată

înainte de circumcizie, dar potrivit sectei de ″credincioşi″ farisei, acceptarea ei putea avea loc doar după circumcizie. Ei erau foarte stricţi cu privire la ordine, prima dată circumcizia şi abia apoi primirea lui Yeshua pentru răscumpărare.

Cerinţele lui Iacov: *″Să vă feriţi de lucrurile jertfite idolilor, de sânge, de dobitoace sugrumate şi de curvie″* Cu alte cuvinte, exista o anumită îngrijorare că neamurile, care fuseseră închinătoare la idoli, l-ar putea adăuga pe Yeshua ca o anexă închinării lor. Din acest motiv formulează Iacov respectivele cerinţe, pentru a se asigura că neamurile au părăsit idolatria înainte ca să-L primească pe Yeshua ca Domn. Poate că un exemplu ar clarifica lucrurile.

Este clar în Scriptură că homosexualitatea este păcat. Poate fi un homosexual mântuit? Da, cu condiţia să admită că un altfel de comportament este o încălcare a voii lui Dumnezeu şi să dorească să fie eliberat de acest păcat şi de altele. Bineînţeles că nu suntem mântuiţi prin fapte, toţi credincioşii se luptă cu păcatul. Dorinţa de a lăsa păcatul nu este ceva particular homosexualilor; toţi oamenii, atunci când primesc Evanghelia, trebuie să-şi dorească să se întoarcă de la păcat. Acest lucru pe care îl subliniază Iacov este că idolatria şi Evanghelia sunt incompatibile. El respinge categoric perspectiva că circumcizia fizică este o cerinţă a mântuirii.

În ceea ce priveşte Legea lui Moise, este semnificativ faptul că Iacov nu spune nimic despre ea ca o condiţie a mântuirii. Cu toate acestea, spune următoarele: *″Căci încă din vechime, Moise are în fiecare cetate oameni care-l propovăduiesc, fiindcă este citit în sinagogi în toate zilele*

de Sabat." Ulterior se ridică problema stilului de viaţă de după primirea Evangheliei. Lacov nu face nicio precizare specifică pentru credincioşii dintre neamuri, dar există aşteptarea ca ei să participe la sinagogă pentru închinare. Şi astfel vor auzi Tora citită în fiecare săptămână şi, sub conducerea Duhului Sfânt, vor aplica Cuvântul lui Dumnezeu la viaţa lor. Din nou, este foarte important că nu există niciun mandat din partea lui Iacov cu privire la porunci, cu privire la ceea ce trebuie şi nu trebuie să facă; ci mai degrabă aşteptarea ca cei credincioşi să fie expuşi Scripturii. Bineînţeles că în urmă cu două mii de ani oamenii nu aveau personal un exemplar al Bibliei, şi astfel exista o nevoie clară de a participa la sinagogă pentru a auzi Cuvântul lui Dumnezeu.

Cu toate acestea, există o sumă de factori adiţionali pentru care Iacov îi îndeamnă pe credincioşii dintre neamuri să se familiarizeze cu Legea lui Moise. Putem concluziona că a spus asta deoarece Tora este relevantă pentru cel credincios (evreu sau nu). În al doilea rând, evreii şi neamurile care se închină împreună reprezintă, modelul pentru ceea ce va fi în împărăţia Milenară.

Este clar că Templul Milenar este o casă de închinare pentru toţi oamenii (Isaia 56:7). Identitatea fiecăruia, evreu sau dintre neamuri, se păstrează, dar toţi oamenii, indiferent de etnie, sunt chemaţi să trăiască după aceleaşi standarde de ascultare şi să fie poporul lui Dumnezeu. Din acest motiv, este dezvăluit lui Ezechiel că Hashem este mânios că există între neamuri unii care nu sunt circumcişi în Templu. De ce este scoasă în evidenţă circumcizia?

Aceasta este de obicei asociată cu Legea lui Moise, dar este important să notăm că îşi are originea în legământul

cu Avraam. De ce este asociat Avraam, omul credinţei, cu circumcizia? Aceasta este, în esenţă, îndepărtarea cărnii. Când carnea este îndepărtată de corp, moare. Aşadar, este corect să concluzionăm că mesajul teologic al circumciziei este moartea faţă de carne, prin credinţă. Deoarece suntem chemaţi să ne închinăm Domnului în Duh şi Adevăr, nu există niciun loc al manifestării cărnii (firii) în Templu.

Hashem îi cere lui Ezechiel să rostească următoarele cuvinte:

"Şi spune celor îndărătnici, casei lui Israel: «Aşa vorbeşte Domnul, Dumnezeu: Ajungă-vă toate urâciunile voastre, casa lui Israel!»"

Ezechiel 44:6

Este clar că numeroasele păcate menţionate aici sunt rezultatul firii. Aşadar, Hashem arată că există persoane care nu sunt circumcise în zona Templului. Mulţi ar spune că aceştia sunt cei necircumcişi în inimă. Această idee este înrădăcinată în tendinţa însuşită de mulţi de a alegoriza sau a spiritualiza pasajul, în loc să-l trateze în sens literal. Cu toate acestea, o astfel de poziţie nu este corectă, deoarece următorul verset spune:

"Aţi băgat în Locaşul Meu cel Sfânt nişte străini cu inima netăiată împrejur şi cu carnea netăiată împrejur ca să-Mi spurce casa...!"

Ezechiel 44:7

Este clar că Hashem este nemulţumit de aceia dintre neamuri care nu sunt tăiaţi împrejur şi care au intrat în zona sacră ca să se închine. Cu toate acestea, este foarte important ca cei care sunt acuzaţi de această violare sunt leviţi, deoarece citim:

„Mai mult, leviţii care s-au depărtat de Mine când se rătăcea Israel şi se abatea de la Mine ca să-şi urmeze idolii vor purta pedeapsa nelegiuirilor lor.”

Ezechiel 44:10

Care este învăţătura acestui verset, înţeleasă în context? Ezechiel este informat că vina pentru că neamurile netăiate împrejur se află în Templu şi oferă jertfe este a leviţilor. De ce? învăţăm din Scriptură că leviţii, la fel ca şi preoţii, aveau responsabilitatea de a-i învăţa pe oameni Tora (vezi 2 Cronici 30:22, 35:3, Neemia 8:7). Aşadar, deoarece Israel n-a urmat Tora în mod corect, n-a fost o influenţă pozitivă nici asupra neamurilor, ca ele să ştie cum să se închine înaintea lui Dumnezeu în mod corespunzător. De fapt, ceea ce ne dezvăluie acest pasaj este că israeliţii, sub conducerea leviţilor, au îmbrăţişat idolatria neamurilor. Un astfel de comportament din partea lor a fost, din păcate, foarte des întâlnit în istoria lor.

Totuşi, o familie preoţească a rămas credincioasă; urmaşii lui Ţadoc. Datorită credincioşiei lor au primit răspunderea asupra închinării la Templu în împărăţia Milenară. Când examinăm îndeaproape ceea ce ne spune a doua jumătate a capitolului 44 cu privire la preoţii din împărăţia Milenară, aflăm că există multe similarităţi între ei şi ceea ce citim în Tora cu privire la preoţii care au slujit în Cortul întâlnirii. Este foarte semnificativă utilizarea termenului de „prinţ” cu privire la preoţi. Aceasta conferă credibilitate ideii că Prinţul menţionat mai devreme în acelaşi capitol este Marele Preot.

Tot în împărăţia Milenară preoţii vor învăţa oamenii cu privire la lucrurile care sunt sacre şi cele care sunt profane. Ei nu doar vor învăţa poruncile, ci vor fi

responsabili şi de sărbătorile hotărâte, precum Sabatul. De ce să fie atât de importante aceste sărbători în Mileniu? în primul rând, să nu uităm că în timpul Mileniului Tora va fi norma pentru toate lucrurile. În al doilea rând, Sabatul. Şi Sărbătorile sunt legate de împărăţie. O astfel de perspectivă nu este acceptată doar de iudaism, ci Pavel scrie despre ea şi în Coloseni 2:

"Nimeni dar să nu vă judece cu privire la mâncare sau băutură, cu privire la mâncare sau băutură, cu privire la o zi de sărbătoare, cu privire la o lună nouă sau cu privire la o zi de Sabat, care sunt umbra lucrurilor viitoare, dar trupul este al lui Hristos."

Coloseni 2:16-17

Aceste două versete ne vor ajuta să clarificăm că, într-adevăr, Tora şi împărăţia sunt înrudite. Pavel ia elementele majore ale Legii în versetul 16, kashrut (legile alimentare) şi sărbătorile stabilite, adică zilele sfinte (Sabatele, Lunile Noi şi alte sărbători) şi ne învaţă că acestea sunt o umbră. Ce este această umbră? Răspunsul este a *"lucrurilor care vin în curând."* Majoritatea traducerilor traduc această frază prin *"lucrurile care urmează să vină",* dar expresia originală greacă "qâv pexxôvqœv" se traduce cel mai bine prin "vin în curând". Conceptul principal se găseşte în ambele traduceri, şi anume că versetul vorbeşte despre ceva ce se va întâmpla în viitor. Nuanţa pe care o oferă traducerea literală din greacă este că qârv pexxôvqœv conţine un indiciu şi cu privire la proximitatea temporală a evenimentelor descrise. Ce urmează să se întâmple? Ceva ce are legătură cu Mesia. Umbra este a Lui. Pentru a ne ajuta să înţelegem acest lucru în termeni simpli, voi parafraza acest pasaj:

Aşadar, nu lăsaţi pe nimeni să vă judece pentru că ţineţi (sau nu ţineţi) legile alimentare sau Sărbătorile sau că sărbătoriţi o lună nouă evreiască sau ziua de Sabat; deoarece aceste lucruri doar dezvăluie ceea ce va avea loc, Mesia este Cel care este reprezentarea adevărată a acestor lucruri!

O întrebare importantă este cea referitoare la ceea ce este pe cale să se întâmple sau ce urmează să vină? Răspunsul este împărăţia. Fiecare sărbătoare are un aspect unic spre care arată, nu doar privitor la persoana şi lucrarea lui Messia Yeshua, ci şi la împărăţie.

Este greu să înţelegem de ce atât de mulţi teologi creştini nu reuşesc să vadă legătura dintre Tora şi împărăţie. De fapt, e posibil să nu fie vorba de neputinţă ci, pur şi simplu, de refuzul de a recunoaşte existenţa acestei legături. Un exemplu în acest sens este traducerea New Internaţional Version a Bibliei (NIV) şi prejudecăţile teologice pe care le reflectă. De exemplu, textul din Coloseni 2:17 în NIV sună în felul următor:

"Acestea sunt umbra lucrurilor care aveau să vină; cu toate acestea, realitatea se găseşte în Hristos."

Problema aici este fraza "care aveau să vină", care implică în mod limpede faptul că schimbarea a avut deja loc. Expresia greacă este mult mai specifică şi este absolut imposibil să traduci fraza în felul acesta. NIV oferă o astfel de traducere pentru că vrea să respingă total ideea că lucrurile care au legătură cu Tora au un rol în viitor. Aşadar, ei au tradus intenţionat greşit expresia în cauză. Lucru acesta este destul de evident deoarece fraza se găseşte la timpul prezent şi nu la imperfect, la care ar cere cuvântul "aveau" (adică "aveau să vină").

Traducerea NIV, alături de mulţi alţi teologi creştini, este foarte hotărâtă să protejeze o anume poziţie teologică, încât nu ezită să altereze Scriptura. Ba mai mult, cei care au lucrat la traducerea NIV nu înţeleg în mod corect implicaţiile acţiunilor lor. În prima jumătate a versetului, lucrurile care au legătură cu Tora sunt prezentate ca o umbră. În a doua jumătate a versetului, cel care aruncă umbra este Mesia. Este clar, după cum am spus anterior, că există o relaţie intrinsecă între Mesia şi aceste lucruri, care vin în curând. Traducerea eronată NIV duce la concluzia că Dumnezeu a intenţionat ca anumite lucruri să se întâmple, iar acum nu vor mai fi (care aveau să vină). Din moment Mesia este Cel pe care îl reprezintă umbra, cum se poate schimba această umbră? Schimbarea umbrei sugerează că Mesia însuşi ar trebui să fie supus schimbării? Pur şi simplu, acest lucru nu este posibil.

Când examinăm contextul acestui pasaj din Coloseni 2, descoperim că Pavel se pronunţă împotriva filosofici găunoase a omului şi a tradiţiilor pământeşti. El le numeşte lucrurile începătoare ale lumii şi spune că sunt inferioare celor ale lui Mesia, deoarece doar în Mesia Yeshua rezidă puterea de a fi mântuit. Este

Capitolul 3: Tora şi împărăţia Milenară potrivit cu Ezechiel important ca cititorul să remarce faptul că Pavel face o distincţie între aceste lucruri, pe care mai târziu le numeşte porunci şi doctrine omeneşti (vezi versetul 22), şi poruncile lui Dumnezeu, la care face referire în versetul 16. În ceea ce priveşte poruncile şi doctrinele oamenilor, Pavel scrie:

"au, în adevăr, o înfăţişare de înţelepciune într-o închinare voită, o smerenie şi asprime faţă de trup, dar nu

sunt de niciun preţ împotriva gâdilării firii pământeşti”
Coloseni 2:23

Mesajul acestui verset este că, deşi doctrinele şi practicile omeneşti pot părea, din perspectiva exclusivă a intelectului uman, a fi spirituale şi pline de înţelepciune, astfel de filosofii şi practici nu fac absolut nimic pentru a aduce victorie asupra naturii carnale a omului în starea lui căzută. Doar Evanghelia lui Mesia este în stare să învingă păcatul şi să aducă mântuire omenirii.

Pavel discută în acest capitol despre trei lucruri – tradiţiile oamenilor, poruncile lui Dumnezeu şi superioritatea lui Mesia. În paragraful anterior, a fost discutată incapacitatea tradiţiilor omeneşti, în ceea ce priveşte poruncile lui Dumnezeu, chiar dacă ele arată spre împărăţie şi reflectă neprihănirea lui Dumnezeu, nu pot aduce nicio schimbare spirituală stării omului. Doar Mesia este Cel care poate produce schimbări în oameni şi care poate să-i pregătească pentru viaţa în împărăţie. Să revenim la profeţia lui Ezechiel.

La începutul capitolului 45, citim despre două bucăţi sfinte de pământ care sunt împărţite în mai multe porţiuni. Acestea sunt pentru Templu, Sfânta Sfintelor şi pentru casele celor ce slujesc în Templu, atât preoţii cât şi leviţii. În continuare devine foarte clar că acesta este modelul pe care trebuiau să-l urmeze copiii lui Israel înainte de Mileniu, dar au eşuat. Cu toate acestea, în împărăţia Milenară tiparul va fi urmat cu stricteţe.

Capitolul 47 conţine o viziune foarte importantă, care ajută cititorul să înţeleagă în şi mai mare detaliu implicaţiile cu privire la împărăţie. Capitolul începe cu Ezechiel (într-o viziune), care este adus la intrarea în

Templu, unde observă că ieşea apă de sub prag, şi curgea spre est Textul subliniază faptul că apa curgea pe sub partea dreaptă a Templului, la sud de altar. Ezechiel este scos din Templu prin poarta de nord şi este adus de jur-împrejur, din nou, la poarta de est, unde vede în continuare apa curgând din partea dreaptă. Există mai multe cuvinte care puteau fi folosite pentru a descrie mişcarea apei în textul ebraic. De aceea este semnificativ că profetul alege să utilizeze un termen care apare doar aici, în dauna celorlalţi (Ezechiel 47:2). Acest lucru are legătură cu unicitatea acestui eveniment.

Cuvântul הכיפ descrie o apă care curge sub forma unui şuvoi care se umflă. Viziunea continuă cu un bărbat, care are un toiag de măsurat şi este văzut mergând spre est. El începe să măsoare distanţa, pornind de la Templu, dintr-0 mie într-o mie de coţi. Ne-am aştepta ca adâncimea apei să scadă pe măsură ce omul înaintează tot mai mult spre est, şi cu toate acestea, lucrurile stau exact invers. Pentru a sublinia acest fenomen, Ezechiel este întrebat: *"Ai văzut?"*

Când se întoarce la malul râului, Ezechiel observă un copac măreţ pe ambele maluri ale râului. Traducerile folosesc de obicei pluralul în această situaţie, vorbind despre "copaci", dar termenul original se află la singular. Logica spune că trebuie să existe mai mult de un singur copac, din moment ce sunt văzuţi de ambele maluri, ale râului. Atunci, de ce termenul ebraic nu este la plural? De asemenea, logica cere ca apa să fie mai puţin adâncă pe măsură ce te îndepărtezi de sursă, şi totuşi lucrurile stau invers. O explicaţie este rolul important al copacului în Scriptură. Conceptul de copac are legătură în Biblie cu "credincioşia" sau "binecuvântarea". Cel mai faimos copac

din Scriptura ebraică este Pomul Vieţii. În continuarea textului descoperim că apa curge spre est şi se varsă în mare. Această mare este, bineînţeles, Marea Moartă. Când apele ajung în Marea Moartă, ele produc o schimbare semnificativă.

Cititorului i se spune că apele (Marea Moartă) sunt vindecate. Rezultatul acestei vindecări este că va exista viaţă în Marea Moartă; Oriunde curg aceste ape din Templu aduc viaţă. În timp ce iniţial citim doar despre un râu, în versetul 9, Ezechiel vorbeşte despre mai multe râuri:

"Orice făptură vie, care se mişcă, va trăi pretutindeni pe undeva vor curge râurile şi va fi o mulţime de peşti, căci pe oriunde va ajunge apa aceasta, apele se vor face sănătoase şi pretutindeni pe unde va ajunge râul acesta va fi viaţă."

Ezechiel 47:9

Bineînţeles că traducerea acestei secţiuni a versetului este atât de literară, încât este greu să ne dăm imediat seama la ce face referire. Tendinţa este de a traduce în armonie cu înţelesul cel mai uşor de observat. Acest lucru este o greşeală. Pasajele din Scriptură care sunt greu de înţeles în modul direct în care sunt scrise, sunt aşa pentru un motiv: ca cititorul să ia o pauză şi să depună efort pentru a ajunge la o interpretare corectă. În acest verset, cuvântul pe care l-am tradus ca "râu" apare atât la singular, cât şi la plural. De ce? Versetul este legat de Geneza 1:20, în ambele versete (atât Ezechiel cât şi Geneza) existând un cuvânt comun:

"... să mişune apele de vieţuitoare..."

Geneza 1:20

"... orice vieţuitoare care va înota unde vor veni râurile."

Ezechiel 47:9

Este clar din pasajul din Geneza că versetul are de-a face cu creaţia. Acelaşi lucru doreşte şi Ezechiel să-l comunice cititorului, şi anume că trebuie să privim împărăţia Milenară ca o a doua creaţie. Când examinăm versetul din Ezechiel, observăm câteva lucruri interesante. Citim în Geneza că era un râu care curgea din Grădina Eden. Apoi, cititorului i se spune că acest râu se despărţea în patru râuri. Termenul utilizat pentru "râu" este cel standard evreiesc. În pasajul din Ezechiel există un cu totul alt termen. Acesta apare la plural şi apoi la singular. Acest cuvânt, tradus cu "râu" în Ezechiel, derivă de la aceeaşi rădăcină ca şi termenul pentru "a moşteni". Cuvântul se referă de obicei la albia râului care uneori se poate să fie uscată, iar alteori să dea pe dinafară. Din moment ce versetul 9 a fost tradus anterior în mod literar, să-l formulăm acum în aşa fel încât să-i înţelegem intenţia:

"Şi, în viitor, orice făptură vie care se mişcă şi care ajunge în contact cu apele râurilor va trăi; şi vor fi mulţi peşti, deoarece aceste râuri vor curge şi vor ajunge la Marea Moartă şi apele de acolo vor fi vindecate; de fapt, aşa se va întâmpla cu orice intră în contact cu râul."

Lectura acestui verset scoate în evidenţă că, prima dată, Ezechiel vorbeşte despre orice făptură vie şi apoi menţionează explicit peştii. De ce procedează în felul acesta? Geneza 48:15-16 ar trebui înţeles ca o binecuvântare mesianică. În această secţiune, Iacov, îi binecuvântează pe cei doi fii ai lui Iosif, pe Manase şi Efraim. Binecuvântarea vorbeşte despre cel trimis de

Hashem pentru a-l răscumpăra pe Iacov din tot ce este rău. Binecuvântarea începe amintindu-l pe Avraam, care este asociat cu credinţa. Dar credinţa în ce, mai exact? Răspunsul este credinţa în promisiunile lui Dumnezeu. Cea mai mare promisiune a lui Dumnezeu este Mesia şi răscumpărarea pe care o oferă El. Când Iacov îi binecuvântează pe cei doi fii ai lui Iosif, el spune:

"Dumnezeu înaintea căruia au umblat părinţii mei Avraam şi Isaac, Dumnezeul care m-a călăuzit de când m-am născut până în ziua aceasta. Mesagerul care m-a izbăvit de orice rău, să binecuvânteze pe copiii aceştia! Ei să poarte numele meu şi numele părinţilor mei Avraam şi Isaac şi să devină peşti din abundenţă în mijlocul ţării!"

Geneza 48:15-16

Chiar dacă majoritatea traducerilor nu traduc corect din ebraică, textul spune într-adevăr *"şi să fie peşti din abundenţă în mijlocul ţării!"* Cuvântul "peşti" este cel mai important. Acest verset şi înţelegerea lui antică este motivul pentru care Yeshua, când Şi-a chemat ucenicii, le-a spus: *"Veniţi după Mine şi vă voi face pescari de oameni."* Peştii reprezintă, în înţelegerea iudaică, ideea de binecuvântare. Spre exemplu, este destul de des întâlnit să ai capete de peşte pe masa de Roş Haşana, semnificând un An Nou binecuvântat. Peştii sunt, de asemenea, legaţi de credinţa creştină, ca simbol al lui Mesia şi al împărăţiei, al binecuvântării pe care o aduce El.

Peştii au un rol special şi în viziunea lui Ezechiel pentru a arăta spre aceste evenimente, ce vor avea loc în era mesianică, şi a descrie natura binecuvântată a respectivei perioade. Există trei evenimente descrise în această profeţie şi care ajută cititorul în a înţelege natura

împărăţiei Milenare. Acestea sunt: ″vindecarea″, ″abundenţa″ şi ″viaţa″. Deja am spus că, atunci când şuvoiul care curge din Templu atinge apele Mării Moarte, apele de acolo sunt vindecate (versetele 8 şi 9). Am văzut că acelaşi râu oferă viaţă fiecărei vieţuitoare pe care o atinge (versetul 9). Şi în final, cititorul este informat că va exista o mare mulţime de peşti din numeroase specii (versetul 9 şi 10).

În continuarea viziunii, accentul cade asupra râului, pe malurile căruia se vor regăsi toate soiurile de pomi buni de mâncat. Aceşti pomi au caracteristici cu totul diferite de pomii din vremea noastră. Care este legătura dintre râu, apele sale şi pomi? Ce este unic la frunzele pomilor? Aceste întrebări şi altele asemenea vor constitui punctul central al discuţiei din Capitolul următor.

CAPITOLUL 4: SĂRBĂTOAREA CORTURILOR ŞI ÎMPĂRĂŢIA

În capitolul anterior am făcut o paralelă între râul care curgea din Grădina Eden şi cel care curgea din Templu. Chiar dacă am arătat că râul din Geneza s-a împărţit în patru, în timp ce râul din Ezechiel este menţionat prima dată la plural şi apoi la singular, n-am amintit încă nimic despre motivul acestui fapt sau ce posibile semnificaţii au aceste evenimente. În acest capitol vom trata nu doar această problemă, ci şi altele pe care le-am ridicat la finalul capitolului anterior.

Interesul principal al acestei cărţi este împărăţia Milenară, dar pentru a ajuta cititorul să o înţeleagă, este necesar uneori să punem manifestările împărăţiei în lumina evenimentelor istorice care au avut loc. Unul dintre cele mai bune moduri de a înţelege aceste lucruri care vor

caracteriza împărăţia este să le interpretăm în lumina a ce ne dezvăluie Scriptura despre grădina Eden. După cum am spus deja, râul care ieşea din Grădină s-a împărţit în patru. De fapt, versetul din Geneza nu spune patru "râuri", ci patru izvoare. Termenul *"cap"* poate fi înţeles în ebraică şi ca *"primul",* în sensul de origine a ceva. Cuvântul ebraic tradus ca *"Geneza"* este derivat din aceeaşi rădăcină. Vreau să subliniez aici că râul din Eden s-a împărţit în patru, în timp ce râurile din Ezechiel se contopesc într-unul singur. De ce doar unul? Răspunsul este că, în împărăţie, conceptul de "unu" are o mare importanţă. Acest concept va fi dezvoltat mai pe larg în următoarea secţiune.

Sărbătoarea Corturilor are multe elemente importante, unul dintre ele fiind apa. La sfârşitul sărbătorii are loc o rugăciune specială pentru apă. Profetul Zaharia este cel care face legătura între Sărbătoarea Corturilor şi împărăţie. El spune clar că sfârşitul vremurilor va veni odată cu întoarcerea lui Mesia Yeshua, aşa cum a promis El însuşi, pe Muntele Măslinilor. Zaharia vorbeşte despre multe lucruri care se vor întâmpla atunci când picioarele lui Mesia vor călca pe Muntele Măslinilor. Majoritatea traducerilor vorbesc despre ziua când aceste lucruri vor avea ca o zi "unică", dar în original textul spune doar *"o zi".* De asemenea, aceasta este exact construcţia din Geneza 1:5, care este tradusă cel mai adesea inexact, ca "prima zi". Este esenţial să traducem textul aşa cum l-a inspirat Duhul Sfânt, pentru a putea înţelege revelaţia pe care o poartă cu el. Ideea este că împărăţia Milenară trebuie să fie recunoscută ca o împărăţie care manifestă intenţia originală a lui Dumnezeu pentru creaţia Sa. De

aceea, numărul unu apare atât de frecvent, pentru a informa cititorul că împărăţia Milenară se îndreaptă spre începuturi, sau spre obiectivul original al lui Hashem.

Cuvântul evreiesc ״unu״ este şi rădăcina de la care derivă cuvântul ״unitate״. Ideea de aici este aceea că împărăţia Milenară este caracterizată de unitatea dintre Hashem şi creaţia Sa. Rezultatul acestei realităţi este manifestarea gloriei Sale, iar unicitatea acestei zile este văzută în următorul verset:

״în ziua aceea, nu va mai fi lumină XXXX XXXX.״

Zaharia 14:6

Nu am tradus finalul acestui verset datorită diferitelor

Capitolul 4: Sărbătoarea corturilor şi împărăţia perspective cu privire la semnificaţia sa, deoarece poate proveni de la una din trei rădăcini ebraice אפק ,הרק sau רקי sau o combinaţie a două dintre ele. Poate că cea mai bună modalitate de a înţelege ce spune versetul este să continuăm cu următorul, care spune:

״Va fi o zi deosebită, cunoscută de Domnul, nu va fi nici zi, nici noapte, dar spre seară se va arăta lumina.״

Zaharia 14:7

Din acest verset, se pare că va exista o nouă realitate în împărăţia Milenară în ceea ce priveşte lumina. Lumina din Mileniu va fi diferită de lumina zilei. Ba mai mult, nu pare a exista nicio diferenţă în cantitatea de lumină care străluceşte ziua şi cea care este percepută noaptea. Deoarece nu va exista nicio trecere între zi şi noapte, am putea spune că situaţia este *״îngheţată״.* Unul dintre cuvintele pe care nu le-am tradus are forma corectă ואפקי şi este derivat din termenul ebraic care înseamnă *״îngheţat״.* Pentru a înţelege de ce lumina este atât de

importantă pentru Zaharia, trebuie să ne amintim ceea ce se spune în Geneza 1.

Starea iniţială a lumii era de pustiu şi gol (vezi Geneza 1:2). Cu toate acestea, la finalul capitolului 1 din Geneza, Hashem numeşte lumea bună. Cum a avut loc această tranziţie de la pustiu şi gol la ceva bun? în primul capitol din Geneza citim despre Duhul lui Dumnezeu şi lumină. Lumina este, în mod clar, un factor major în această tranziţie; aşadar, nu ar trebui să ne surprindă că lumina va juca un rol important în tranziţia de la aceste vremuri la împărăţia Milenară. Imediat după ce vorbeşte despre lumină, Zaharia îşi îndreaptă atenţia spre apă:

"în ziua aceea, vor izvorî ape vii din Ierusalim fi vor curge jumătate spre marea de răsărit, jumătate spre marea de apus; aşa va fi şi vara, şi iarna."

Zaharia 14:8

Într-un mod similar cu ceea ce citim în profeţia lui Ezechiel, apa curge şi acum din Ierusalim. Ca urmare a curgerii acestei "ape vii" se produce o altă schimbare semnificativă care este menţionată în text. Am văzut deja că între zi şi noapte nu mai este o diferenţă semnificativă, iar acum nu mai există o diferenţă majoră între vară şi iarnă. Este important ca cititorul să înţeleagă ce ne dezvăluie aceste profeţii. Nu doar că va exista o nouă stare a lumii, ca rezultat al întemeierii împărăţiei, dar datorită acestei noi stări, care va aduce totul sub administrarea lui Hashem, nu mai există nevoia de alte schimbări (până la sfârşitul celor o mie de ani). Cu alte cuvinte, când neprihănirea lui Dumnezeu se manifestă ca rezultat al autorităţii Lui, (de fapt cel care conduce va fi Mesia Yeshua), această neprihănire va fi o realitate continuă:

"El va face ca domnia Lui să crească şi o pace fără sfârşit va da scaunului de domniei al lui David şi împărăţiei lui, o va întări şi o va sprijini prin judecată şi neprihănire, de acum şi-n veci de veci. Iată ce va face râvna Domnului Oştirilor."

Isaia 9:6 (versetul 7 în traducere)

Dacă cineva are vreo îndoială că aceste lucruri vor avea loc, trebuie doar să citească următoarele versete pentru a înlătura astfel de gânduri:

"Şi Domnul va fi împărat peste tot pământul. În ziua aceea, Dômnul va fi singurul Domn şi Numele Lui va fi singurul Nume."

Zaharia 14:9

După cum am arătat anterior, unicitatea împărăţiei Milenare este subliniată şi de accentul pus pe numărul "unu". Pe baza a ceea ce se spune în versetul menţionat anterior, este clar că Dumnezeu este sursa tuturor acestor transformări. Zaharia continuă să dezvăluie schimbările din ţară din punct de vedere topografic, cu Ierusalimul care va fi ridicat deasupra împrejurimilor (vezi Zaharia 14:10). Apoi ni se spune că Ierusalimul va fi locuit. Trebuie să înţelegem acest lucru ca opusul a ceea ce au intenţionat să producă naţiunile care s-au îndreptat împotriva oraşului, să facă război cu el. Ni se spune, în cartea Apocalipsa şi în Evanghelii, că oamenii vor fugi din Ierusalim în timpul vremurilor din urmă. Cu toate acestea, ni se spune că sub conducerea lui Hashem nu vor mai exista distrugeri în Oraşul Sfânt, iar Ierusalimul va trăi în siguranţă (vezi Zaharia 14:11).

Trebuie să arătăm că această perfecţiune depinde de o condiţie importantă: oamenii trebuie să-şi demonstreze

"dependenţa" de Dumnezeu. În versetul 9, Hashem este numit Rege. Adesea, când iudaismul vorbeşte despre Mesia, îl numeşte Regele Mesia, subliniind că El va fi Cel care va conduce împărăţia Milenară. Este semnificativ că Zaharia defineşte această dependenţă în lumina Sărbătorii Corturilor. Fiecare sărbătoare a lui Israel are legătură cu un aspect diferit al împărăţiei. Sărbătoarea Corturilor vorbeşte despre o "încredere" sau o "dependenţă" pe care trebuie să o demonstreze poporul lui Dumnezeu, pentru a se putea bucura de binecuvântare, în loc de blestem.

Victoria lui Mesia va fi devastatoare pentru acele naţiuni care au mers la Ierusalim să facă război. Acest lucru va confirma supravieţuitorilor cine este Singurul Dumnezeu adevărat. Toată lumea va afla că El este Dumnezeul lui Israel şi că Yeshua este Mesia. În timpul împărăţiei Milenare nu trebuie doar să ne afirmăm credinţa, ci trebuie să o şi demonstrăm. De aceea Zaharia spune:

"Toţi cei ce vor mai rămâne din toate neamurile venite împotriva Ierusalimului se vor sui în fiecare an să se închine înaintea împăratului, Domnul Oştirilor, şi să prăznuiască Sărbătoarea Corturilor"

Zaharia 14:16

Sărbătoarea Corturilor are o relaţie specială cu naţiunile. Spre finalul cărţii Numeri, în capitolele 28 şi 29, există o secţiune care are de-a face cu jertfele speciale care sunt aduse în timpul sărbătorilor. Din acest pasaj învăţăm că, în timpul celor şapte zile ale Sărbătorii Corturilor, este sacrificat un total de 70 de boi. De ce 70 de boi în mod specific? Iudaismul susţine că cei 70 de boi au de-a face cu cele 70 de naţiuni care au ieşit din Noe (vezi Geneza 10 şi Succah 55). Ediţia Stone a Chumash citează o

Midrash care spune:

"Dacă naţiunile ar fi realizat cât de mult au beneficiat de aceste daruri, ar fi trimis legiuni să încercuiască Ierusalimul şi să-l protejeze să nu fie atacat."

Realizând că Yeshua Mesia este Rege, aceia dintre neamuri care rămân, nu vor dori să urce la Ierusalim pentru a face război, ci mai degrabă, vor dori să urce cu bucurie pentru a se închina şi a-şi demonstra dependenţa de Regele lor, Mesia Yeshua. Exact acest lucru li se porunceşte să facă o dată pe an de Sărbătoarea Corturilor. Cei care refuză să meargă, vor suferi consecinţele neascultării lor. Zaharia spune:

"Dacă unele din familiile pământului nu vor voi să se suie la Ierusalim ca să se închine înaintea împăratului, Domnul oştirilor, nu va cădea ploaie peste ele."

Zaharia 14:17

În Scriptură, ploaia este înţeleasă ca o binecuvântare; aşadar acest pasaj ne învaţă că cei care refuză să se supună conducerii lui Mesia nu vor fi binecuvântaţi. Este important de notat că nu este vorba doar despre a fi binecuvântat, deoarece pasajul continuă şi dezvăluie o pedeapsă şi mai mare:

"Dacă familia Egiptului nu se va sui, dacă nu va veni, nu va cădea ploaie nici peste ea; va fi lovită cu aceeaşi urgie cu care va lovi Domnul neamurile care nu se vor sui să prăznuiască

Sărbătoarea Corturilor. Aceasta va fi pedeapsa Egiptului, şi pedeapsa tuturor neamurilor care nu se vor sui săprăznuiască Sărbătoarea Corturilor."

Zaharia 14:18-19

Aceste două versete clarifică faptul că nu este vorba

doar despre absenţa binecuvântării ca rezultat al ignorării Sărbătorii Corturilor, ci de un răspuns şi mai sever din partea Domnului Oştirilor. Chiar dacă în traducerea acestui pasaj apare cuvântul ″urgie", termenul original vorbeşte despre o molimă care distruge în întregime. Această idee este demonstrată mai devreme în această secţiune, când profetul spune:

″Dar iată urgia cu care va lovi Domnul pe toate popoarele care vor lupta împotriva Ierusalimului. Le va putrezi carnea stând încă în picioare, le vor putrezi ochii în găurile lor şi le va putrezi limba în gură."

Zaharia 14:12

Din această descriere, s-ar părea ca această urgie este o căldură intensă care, în cele din urmă, îl va mistui pe cel ce încalcă legea. Când comparăm versetul 12 cu versetele 18[19]-, vedem o schimbare în terminologie. În versetul 12, Zaharia spune că Hashem va lovi pe ″toţi oamenii", pe când în pasajul ulterior, sunt menţionate doar Egiptul şi neamurile. Această schimbare este importantă. Iniţial, cei care au mers la Ierusalim s-au răzvrătit într-adevăr împotriva planului şi scopurilor lui Dumnezeu, dar asta a fost înainte de revelaţia lui Dumnezeu care a avut loc la venirea lui Mesia şi înfrângerea acelor neamuri care au făcut război împotriva Ierusalimului (vezi Zaharia 14:4).

Nu există nicio îndoială că acele neamuri care au fost cruţate şi au supravieţuit venirii lui Mesia şi judecăţii Sale iniţiale, nu mai au acum nicio îndoială în realitatea lui Dumnezeu şi a puterii Sale. Aşadar, refuzul lor în timpul împărăţiei Milenare de a se supune lui Mesia, de a se închina Lui şi de a urca la Ierusalim de Sărbătoarea Corturilor pentru a demonstra încrederea şi dependenţa

lor de Dumnezeu, este nimic altceva decât răzvrătire împotriva Lui.

Există şi un alt motiv pentru care Egiptul este menţionat. El este locul de unde au ieşit copiii lui Israel, pornind spre Ţara Promisă. Egiptul s-a împotrivit puternic voii lui Dumnezeu şi a refuzat să lase Israelul să plece. Chiar dacă traducerile folosesc expresia ″Lasă poporul meu să plece", textul spune de fapt ″Trimite pe poporul Meu." Accentul în ebraică este pe o cerinţă de supunere faţă de planul lui Hashem, în timp ce traducerea ratează acest lucru şi îl transmite în mod pasiv. Faraonul a fost de acord să trimită, într-un final, copiii lui Israel doar din cauza urgiei morţii întâilor născuţi, care a adus moartea în fiecare casă egipteană. Imediat după ce i-a trimis, faraonul a regretat decizia şi a urmărit pe Israel. Acest lucru demonstrează natura răzvrătită a faraonului, adică a Egiptului, care chiar şi după ce a văzut puterea lui Hashem prin cele 10 urgii, tot nu se supune voii Lui.

Iudaismul priveşte Exodul din Egipt ca un act de răscumpărare, iar Egiptul este văzut ca împotrivindu-se puternic planului de răscumpărare al lui Dumnezeu, desfăşurat cu 3.500 de ani în urmă. Aşadar, şi în timpul împărăţiei Milenare, Egiptul va conduce unele naţiuni în răzvrătire faţă de planurile şi obiectivele lui Hashem. Deja am spus că a avut loc o schimbare de la versetul 12 la versetele 18-19. Schimbarea constă în trecerea de la termenul ″oameni" la ″toate neamurile." Care este semnificaţia acestei schimbări? Termenul ″oameni" este unul generic, care se referă în mod evident la neamuri. Atunci, de ce este înlocuit în versetele de mai târziu cu expresia ″toate neamurile"? Cuvântul evreiesc care este

tradus de obicei ca ″neamuri” sau ″naţiuni” se poate referi şi la cei care duc un stil de viaţă contrar caracterului lui Dumnezeu. Această utilizare este exact ceea ce sugerează Simon Petru când spune:

″Ajunge, în adevăr, că în trecut aţi făcut voia neamurilor şi aţi trăit în desfrânări, în pofte, în beţii, în ospeţe, în chefuri şi în slujiri idoleşti neîngăduite.”

1 Petru 4:3

Zaharia arată că cei care refuză să urce la Ierusalim în fiecare an pentru a sărbători Sărbătoarea Corturilor sunt cei care preferă tipul de acţiuni menţionate de Petru. Deoarece aceşti oameni sunt neinteresaţi de voia lui Dumnezeu, ei vor fi, într-un final, nimiciţi de judecata Sa. Această judecată va aduce în lume o nouă realitate. Ultimele două versete din Zaharia menţionează câteva lucruri care vor caracteriza împărăţia Milenară. Primul are de-a face cu clopoţeii care sunt pe cai. Această secţiune spune că pe acei clopoţei va scrie: ″SFÂNT DOMNULUI.” Este aceeaşi frază care era scrisă pe tăbliţa de aur a preoţilor (vezi Exod 28:36). Ideea este sfinţenia, care odinioară era demonstrată de preoţi, în împărăţie va fi exprimată până şi de cai, care sunt consideraţi animale necurate. Ba mai mult, se spune şi că oalele din Templu vor fi ca ligheanele dinaintea altarului. Acestea din urmă erau făcute din aur şi argint şi folosite pentru a arunca sângele pe altar. Oalele din Templu erau folosite pentru a face mâncare pentru preoţi. Ca urmare, ceva care cândva era folosit pentru serviciul din Templu, pentru Hashem, acum va fi prezent şi în hrănirea slujitorilor Lui. Din nou, ideea care este exprimată este o ridicare a lucrurilor la un statut spiritual mai înalt în împărăţie.

Aceeaşi idee continuă să fie subliniată şi în ultimul verset din profeţia lui Zaharia, în care citim că fiecare oală din Ierusalim şi Iuda vor fi ″SFINTE PENTRU DOMNUL OŞTIRILOR.” Când cineva va merge la Ierusalim să aducă jertfe sau daruri, el va folosi o parte dintre acele oale. Cu alte cuvinte, şi oamenii vor fi ridicaţi în statut şi se vor bucura de privilegiile care erau cândva rezervate doar pentru preoţi. Versetul se încheie cu fraza ″nu va exista niciun canaanit în Templul Domnului în acea zi.” Există două interpretări posibile ale acestei propoziţii. Cuvântul ″canaanit” se poate referi la cineva care a făcut parte din popoarele care au locuit Canaanul înainte ca poporul Israel să intre în el. Aceşti oameni au făcut război împotriva copiilor lui Israel şi s-au opus planului lui Hashem pentru copiii lui Israel, de a moşteni ţara. Din cauza acestei răzvrătiri, în împărăţia Milenară, pur şi simplu nu vor mai exista oameni care să aibă voie să se răzvrătească împotriva planurilor Lui (până ce Satana va fi eliberat, după mia de ani). A doua interpretare are legătură cu o semnificaţie alternativă a cuvântului *″canaanit”.*

Acest cuvânt poate însemna şi ″negustor”. Ideea de aici este că nu va exista nicio persoană care să facă negoţ în Templu. Această interpretare se poate să fi fost parte din motivaţia lui Yeshua de a scoate din Templu schimbătorii de bani şi pe cei care vindeau animale. Când Ioan scrie despre curăţirea Templului, el ne informează că Yeshua a urcat la Ierusalim pentru Paşte.

După cum am spus deja, Paştele are legătură cu răscumpărarea. Aşadar, Yeshua a alungat din Templu deoarece acţiunile lor erau împotriva scopului răscumpărării, care este închinarea. În ceea ce priveşte a

doua interpretare, faptul că nu vor exista *"canaaniţi"* în Templu înseamnă că în împărăţie nu va exista nimeni care să împiedice închinarea la Domnul Dumnezeul lui Israel.

Punctul final care iese în evidenţă în această secţiune se găseşte în ultimul verset din profeţia lui Zaharia. Această poziţie trebuie să aibă de-a face cu celălalt termen din expresia din Tora "SFÂNT DOMNULUI", care sună integral "SFÂNTUL DOMNULUI OŞTIRILOR" de două ori. Cuvântul "oştiri" este unul militar. Expresia "Domnul Oştirilor" este frecvent folosit de profeţi pentru a transmite cititorului că Dumnezeu are puterea de a-Şi împlini cuvintele. Cercetătorii au arătat că folosirea expresiei "Domnul

Oştirilor" este de obicei întâlnită în contextul unei chemări la pocăinţă în lumina judecăţii Sale.

Cei care auzeau mesajul profeţilor legat cu expresia "Domnul Oştirilor" înţelegeau acest termen ca cea mai intimidantă expresie ce are legătură cu Dumnezeu. Nu doar fraza aceasta apare de două ori în Zaharia 14:20-21, ci şi expresia *"în acea zi"* (care are, de asemenea, legătură cu judecata). Ea deschide şi încheie această secţiune. Iudaismul o înţelege ca având legătură cu judecata finală. De asemenea, conţine şi o dimensiune intimidantă pentru cititor.

Când pune aceste două fraze laolaltă, cititorul este obligat să concluzioneze că Hashem, care are puterea, "Domnul Oştirilor", va aduce într-adevăr judecata Sa mistuitoare "în acea zi" asupra celor care se opun şi se răzvrătesc împotriva obiectivelor Lui răscumpărătoare.

CAPITOLUL 5: PROFETUL ISAIA ŞI ÎMPĂRĂŢIA

Am spus deja că Yeshua a accentuat împărăţia în

învăţătura Sa. Un exemplu bun în aceste sens se găseşte în capitolul patru din Evanghelia după Luca. În acest pasaj, Yeshua revine în Nazaret şi, în ziua de Sabat, intră în sinagogă. În timpul serviciului de închinare, cei care participau la întâlnire I-au înmânat sulul profetului Isaia, ca să-l citească. Acest lucru are o importanţă aparte. Citirea pasajului profetic săptămânal este încredinţată celui care se bucură de un mare respect în comunitate.

Această parte a serviciului din sinagogă este cunoscută drept "haftarah", termen care poate fi tradus cu aproximaţie ca "sumar". Unii preferă termenul "concluzie", deoarece pasajul se citeşte la finalul serviciului. Este important să înţelegem că cel care primeşte onoarea de a citi haftarah are şi responsabilitatea de a explica înţelesul pasajului. Scopul era să arate celor din sinagogă legătura dintre pasajul citi din Tora în acea zi şi respectivul pasaj profetic. Cu alte cuvinte, această onoare era acordată cuiva care nu doar era respectat în comunitate, ci şi demonstra o înţelegere superioară a Scripturii. Faptul că Yeshua a primit această onoare ne spune multe despre modul în care era văzut în oraşul Său.

După ce a primit sulul din profetul Isaia, Yeshua a deschis la capitolul 11. Deşi Luca relatează că Yeshua a citit doar câteva fraze din acest capitol, ne-ar ajuta dacă am examina o porţiune mai mare. Există un consens aproape universal că acest capitol este de natură mesianică. Acest lucru este adevărat nu doar deoarece capitolul ne dezvăluie informaţii cu privire la Mesia, ci ne vorbeşte şi despre împărăţia Mesianică, adică împărăţia Milenară. Capitolul începe cu următoarele cuvinte:

"Apoi, un vlăstar va ieşi din tulpina lui Isai şi o ramură

va înflori din rădăcini" 1

Isaia 11:1

Bineînţeles că Isai este tatăl lui David, aşa că este vorba despre linia davidică sau linia mesianică. Din pricina exilului babilonian, regii lui Iuda au încetat să se mai afle pe tron, iar dinastia lor s-a oprit. În vremea naşterii lui Yeshua, nu mai existase un rege care să conducă în Ierusalim de peste 500 de ani. Cu alte cuvinte, dinastia davidică se stinsese. Conceptul este exprimat în acest verset prin expresia ″tulpina lui Isai." Faptul că din tulpina lui Isai va da rădăcini un vlăstar înseamnă că, deşi legământul pe care Hashem l-a făcut cu David (vezi 2 Samuel 7) pare a fi nul din cauza exilului babilonian, promisiunea mesianică este de fapt vie şi se va împlini.

În a doua parte a versetului observăm o schimbare în limbaj, de la cuvântul ″vlăstar" la cuvântul ″ramură". Importanţa acestui cuvânt constă în faptul că oraşul galileean Nazaret, unde a crescut Yeshua, îşi trage numele de la acelaşi termen ebraic. În mod clar nu este o coincidenţă că acest cuvânt, pe care iudaismul îl înţelege ca având legătură cu Mesia este, de asemenea, asociat cu Yeshua, în continuarea capitolului, învăţăm că există şi o legătură între Mesia şi Duhul Domnului:

″Duhul Domnului Se va odihni peste El, duh de înţelepciune şi de pricepere, duh de sfat şi de tărie, duh de cunoştinţă şi de frică de Domnul."

Isaia 11:2

Nu există nicio îndoială cu privire la faptul că acest verset dezvăluie relaţia intrinsecă dintre Hashem şi Mesia. Una dintre principalele modalităţi prin care iudaismul îl priveşte pe Dumnezeu este ca Judecător. Trăsăturile de

caracter care sunt subliniate aici sunt cele necesare implementării unei judecăţi drepte.

Ideea de judecată este semnificativă în discuţia despre Mesia, deoarece El este rege, iar judecata este una dintre responsabilităţile Lui. De fapt, toate aspectele legate de judecată l-au fost încredinţate lui Yeshua:

"Tatăl nici nu judecă pe nimeni, ci toată judecata a dat-o Fiului."

Ioan 5:22

În următorul verset descoperim modul unic în care Mesia va discerne adevărul:

"Şi El va mirosi cu frica de Domnul şi nu potrivit aparenţelor ochilor Săi va judeca El, şi nici potrivit cu auzul urechilor Lui va condamna El."

Isaia 11:3

Majoritatea traducerilor redau primul cuvânt din textul ebraic în mod idiomatic. Acest lucru este o greşit. Ideea pe care vrea s-o comunice Isaia este aceea că judecata lui Mesia se va baza pe mijloace total diferite. În timp ce în prezent mărturia este bazată pe ceea ce vedem şi auzim, modul în care Mesia va discerne lucrurile va fi diferit. El va mirosi şi va putea discerne validitatea mărturiei cuiva. Cu toţii suntem familiarizaţi cu modul în care funcţionează un poligraf. El măsoară anumite schimbări fizice şi, din datele adunate, poate să evalueze dacă cineva spune sau nu adevărul. Mesia va folosi simţul mirosului şi îşi va putea da seama dacă cineva vorbeşte sincer. Dintr-0 anumită perspectivă, datorită divinităţii Lui, El ştie toate lucrurile şi nici nu va trebui să-Şi folosească simţul mirosului pentru a putea discerne adevărul în orice situaţie. Atunci, de ce apare acest verset? Mirosul este cel mai ascuţit dintre cele

cinci simţuri. Aşadar, ceea ce ne dezvăluie acest verset este că în timpul împărăţiei Milenare va avea loc o examinare precisă. Sub conducerea Regelui Mesia, dreptatea va fi stabilită pe baza adevărului absolut.

Din păcate, în vremea de acum, dreptatea scapă adesea instanţelor de judecată. Un judecător poate considera ca evident un lucru incorect şi ca urmare a mai multor inadvertenţe, justiţia este afectată, în Mileniu, lucrurile vor sta altfel. Sub conducerea lui Mesia, putem fi siguri că Yeshua va împărţi dreptatea în mod perfect.

"ci va judeca pe cei săraci cu dreptate şi va hotărî cu nepărtinire asupra nenorociţilor ţării; va lovi pământul cu toiagul cuvântului Lui şi cu suflarea buzelor Lui va omorî pe cel rău."

Isaia 11:4

Psalmistul vorbeşte şi despre judecata din vremurile acestea: *"Cerurile sunt ale Domnului, dar pământul l-a dat fiilor oamenilor."*

Psalmii 115:16

Acest verset vorbeşte despre o separare între ceruri şi pământ. Chiar dacă Dumnezeu este omniprezent, cerurile au legătură cu El într-un mod special, în timp ce pământul i-a fost încredinţat omului. Această distincţie există şi astăzi, dar nu va exista în împărăţie. Mai târziu, când vom examina cartea Apocalipsa, vom

Capitolul 5: Profetul Isaia şi împărăţia demonstra că tema primordială a acestei cărţi este tranziţia specială care va avea loc la sfârşitul zilelor. Această tranziţie este, pur şi simplu, întemeierea împărăţiei lui Dumnezeu. Cartea Apocalipsa ne arată acest lucru spunând că tronul lui Dumnezeu, care era în ceruri, este acum în Ierusalim.

Neprihănirea care a existat în ceruri, şi care va caracteriza împărăţia Milenară, îşi are originea în conducerea lui Mesia. De aceea, următorul verset spune:

"Neprihănirea va fi brâul coapselor Sale şi credincioşia, brâul mijlocului Său."

Isaia 11:5

Nu doar neprihănirea este menţionată în acest verset, ci şi credinţa. Credinţa este esenţială din perspectiva planurilor şi obiectivelor lui Dumnezeu. De fapt, Scriptura spune: *"Şifără credinţă este cu neputinţă să fim plăcuţi Lui." (vezi* Evrei 11:6) Intenţia acestui verset este de a arăta că există o relaţie specială între neprihănire şi credinţă. De fapt, credinţa este cea care conduce la neprihănire. Unul dintre cele mai bune exemple care ilustrează acest principiu este omul credinţei, Avraam. Citim despre el în Tora:

"Avram a crezut pe Domnul, şi Domnul i-a socotit lucrul acesta ca neprihănire"

Geneza 15:6

Expresia tradusă aici prin "a crezut" ar fi putut fi la fel de bine tradusă: *"Şi el a avut credinţă în Hashem..."* Legătura apropiată dintre credinţă şi neprihănire este văzută în faptul că aceste cuvinte "brâu" şi "mijloc" sunt sinonime. Un principiu foarte important în Noul Legământ este acela că cea care te justifică şi care te face neprihănit este credinţa. Este clar că neprihănirea, cu siguranţă, nu defineşte lumea de astăzi. De fapt, împărăţia va fi cu totul diferită de lumea în care trăim. Acest lucru este exprimat de Isaia în următoarele patru versete:

"Atunci, lupul va locui împreună cu mielul şi pardosul se va culca împreună cu iedul; viteţul, puiul de leu şi vitele

îngrăşate vor fi împreună şi le va mâna un copilaş; vaca şi ursoaica vor paşte la un loc şi puii lor se vor culca împreună. Leul va mânca paie cu boul, pruncul de ţâţă se va juca la gura bortei năpârcii şi copilul înţărcat va băga mâna în vizuina basilicului. Nu se va face niciun rău şi nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului ca fundul mării de apele care-l acopăr."

Isaia 11:6-9

În această secţiune, există cel puţin zece fenomene care sunt prezentate ca ceva normal în împărăţia Milenară. Acesta fiind cazul, este greu de înţeles perspectiva lui Rambam (un comentator rabinic faimos din secolul 12) care susţine următoarele:

"Să nu credeţi că în Era Mesianică (împărăţia Milenară) lucrurile nu vor mai funcţiona normal sau că va fi ceva nou în creaţie (lume). Lumea va funcţiona aşa cum o cunoaştem în prezent. În ceea ce priveşte cele spuse de Isaia «Lupul va locui împreună cu mielul şi că tigrul se va culca împreună cu iedul»; acestea sunt afirmaţii alegorice, menite să arate că Israel va locui în siguranţă cu naţiunile păcătoase, care sunt asemănate aici cu lupul şi tigrul. Se spune că un lup de deşert îi va jefui şi un tigru va păzi oraşele lor, şi toţi se vor întoarce la cunoaşterea adevărului, nu vor fura şi nici nu vor distruge, ci mai degrabă vor lua parte la cuvânt cu bucurie, alături de Israel. Se spune, de asemenea, că leul şi vaca vor mânca fân. În concluzie, toate aceste lucruri care sunt menţionate cu privire la Era Mesianică sunt alegorice. În Era Regelui Mesia toţi vor şti care lucruri au fost alegorii şi spre ce arăta fiecare dintre ele"

Mishneh Torah, Secţiunea Judecători, Halachot Melachim, capitolul 12

Trebuie să menţionăm că publicaţia lui Rambam, intitulată Mishneh Torah, este o lucrare vastă despre legea evreiască. Aproximativ 95 din legea evreiască de astăzi este bazată pe perspectiva lui. În ceea ce priveşte ceea ce el numeşte ″Era Mesianică”, adică împărăţia Milenară, este clar că el şi majoritatea rabinilor nu iau mărturia profeţilor într-un mod literar. Problema lor este că nu înţeleg că modul în care lumea funcţionează astăzi este foarte departe de intenţia originală a lui Dumnezeu, din cauza consecinţelor serioase ale păcatului iniţial. Păcatul lui Adam şi al Evei, de a mânca din fructul pomului cunoştinţei binelui şi răului, a alterat întreaga lume şi condiţia omului în mod dramatic. Din cauza acestui păcat, Tora a devenit o necesitate, pentru a convinge omul de natura lui păcătoasă. Cu alte cuvinte, Tora n-a fost parte din planul original al lui Dumnezeu. Nu spunem prin aceasta că Dumnezeu n-a ştiut din eternitate că va da Israelului Tora, deoarece Hashem cunoaşte toate lucrurile, ci că ea a venit ca un răspuns la neascultarea lor. Un proverb cunoscut în iudaism este acela că lumea a fost creată pentru Israel şi pentru Tora. Cu toate acestea, un studiu mai atent al Scripturii demonstrează că o astfel de afirmaţie este incorectă.

În primul rând, trebuie să spunem că Dumnezeu este absolut omniscient, adică El cunoaşte toate lucrurile şi le-a cunoscut încă din eternitate – nimic nu-L ia prin surprindere. Cu toate acestea, cunoaşterea Lui perfectă nu înseamnă că tot ce s-a întâmplat este un rezultat direct al planurilor Lui. Dacă aşa ar sta lucrurile, ar însemna că

Hashem ar fi originea păcatului! Trebuie să înţelegem şi natura revelaţiei progresive. Adică, deşi Hashem cunoaşte toate lucrurile, El le dezvăluie omului de-a lungul unei perioade de timp. În plus, este absolut vital să înţelegem că Scriptura este scrisă într-un mod care să-i descopere omului adevărul. Cu alte cuvinte, lucrurile sunt scrise într-un mod în care omul le poate înţelege, întorcându-ne la discuţia noastră despre natura lumii, trebuie să înţelegem că modul în care funcţionau lucrurile în grădina Eden reprezintă voia lui Dumnezeu pentru creaţia Sa. Dar, din cauza păcatului, acest plan a fost afectat.

A ştiut Hashem că Adam şi Eva vor păcătui în grădină? Răspunsul este bineînţeles că da. A fost voia Lui ca ei să păcătuiască? Răspunsul este bineînţeles că nu! Atunci, a subminat păcatul voia lui Dumnezeu şi, dacă da, nu înseamnă asta că Hashem nu este suveran? Bineînţeles că nu cu toate acestea, cu părere de rău, există şi teologi care susţin o perspectivă nebiblică asupra suveranităţii lui Dumnezeu. Din perspectiva lor, tot ce se petrece în lume este o consecinţă directă a voii lui Dumnezeu. Unul dintre rezultatele poziţiei lor greşite este anularea completă a doctrinei liberului arbitru. Dezbaterea acestei probleme nu reprezintă obiectivul acestei cărţi. Cu toate acestea, este necesar să arătăm că, din pricina păcatului omului şi datorită dragostei Lui pentru creaţia Sa, Hashem face ceea ce iudaismul numeşte ״Tikunim״, termen a cărui semnificaţie directă este ״a repara״, dar care este utilizat cu o semnificaţie mult mai profundă.

Conceptul de ״Tikun״ are de-a face cu lucrarea de răscumpărare a lui Dumnezeu şi cu toate implicaţiile acesteia. Deci, în final, voia Lui se va împlini, în ciuda

păcatului omului, opoziţiei lui Satana şi a lumii demonice. Cu alte cuvinte, Hashem acţionează astfel încât la final El va triumfa şi împărăţia Sa se va întemeia ca o împărăţie a neprihănirii şi sfinţeniei. Chiar dacă Hashem doreşte ca toţi să se pocăiască şi să primească lucrarea Sa de răscumpărare, din păcate vor fi mulţi care se vor împotrivi şi vor fi pierduţi pe vecie. Refuzul celor care nu se pocăiesc şi nu acceptă lucrarea de răscumpărare a lui Mesia Yeshua nu reprezintă un atac la suveranitatea lui Dumnezeu, ci demonstrează pur şi simplu că, din păcate, vor exista şi unii care resping darul gratuit al credinţei.

Chiar dacă împărăţia Milenară va exprima neprihănirea lui Dumnezeu şi dreptatea Sa va fi pusă în practică, aceasta nu este stadiul final al creaţiei. După Mileniu vom fi martorii sosirii Noului Ierusalim, dar discuţia despre el depăşeşte scopul acestei cărţi. Este menţionat aici doar pentru a arăta că împărăţia Milenară, chiar dacă este glorioasă, nu reprezintă starea finală a creaţiei lui Dumnezeu. Din acest motiv, Tora şi Templul vor fi prezente în împărăţia Milenară, dar nu se vor regăsi în Noul Ierusalim, deoarece acesta reprezintă o realitate cu totul nouă. Bineînţeles că şi el va fi plin de gloria şi neprihănirea lui Dumnezeu, dar există diferenţe clare şi majore între Noul Ierusalim şi împărăţia Milenară.

În Isaia 11, în versetele 69-, citim despre câteva aspecte care nu se regăsesc în vremurile noastre, dar care vor fi normale în Mileniu. Primul lucru pe care-l putem remarca este că nu va mai exista duşmănie între diferite specii de animale. Aceasta a apărut din pricina modificării obiceiurilor de hrană ale anumitor animale, în Eden, toate animalele erau erbivore. Dar, din pricina intrării păcatului

în lume, unele animale au devenit carnivore. Astăzi, când cineva se uită la un leu care înfulecă dintr-0 antilopă, vede imediat suferinţa bietei vietăţi şi este obligat să accepte că, pur şi simplu, aceasta este calea naturală. Nu este adevărat! Această suferinţă nu a fost parte din planul original al lui Hashem, ci mai degrabă este rezultatul păcatului omului din Eden. Acest comportament al lumii animale, durerea care îl însoţeşte şi moartea pe care o aduce în final, toate sunt manifestări şi rezultate ale păcatului. Chiar dacă o astfel de activitate obişnuită este normalul fiecărei zile de acum, ea nu va fi întâlnită în împărăţie. Isaia afirmă că animale precum oaia, care fuge atunci când apare un lup, va locui în pace alături de el.

Există şi alte câteva lucruri interesante afirmate de către Isaia. El spune că un copil îi va conduce. De ce apare această informaţie? în Geneza 2, Hashem spune ca toate animalele să vină înaintea lui Adam, ca să vadă cum le va numi. Acest fapt este înţeles ca un exemplu al supunerii animalelor în faţa autorităţii omului. Când Isaia spune că un copil le va conduce, arată că asta se va întâmpla nu datorită capacităţii lui de a le supune, ci pentru că acum aceasta este starea naturală în care vor trăi animalele din Mileniu. Cu alte cuvinte, va avea loc o revenire la modul în care stăteau lucrurile în Eden.

Nu doar că animalele vor fi supuse omului şi vor fi doar erbivore în împărăţie, dar nu vor prezenta niciun pericol nici pentru cei mai slabi dintre oameni. De două ori este menţionat că un copil se va juca în vizuina unui şarpe periculos şi nimic nu-i va face rău. Astfel de afirmaţii sunt departe de realitatea vremii prezente. Faptul că Rambam interpretează această secţiune ca alegorică demonstrează

clar că el nu înţelege conexiunea pe care doreşte să o facă Isaia între împărăţie şi ceea ce ne dezvăluie Tora despre Eden. Versetul final al acestui pasaj face aluzie la Ierusalim, deoarece Isaia vorbeşte despre Muntele Sfânt. Nu este nicio îndoială că Ierusalimul are o mare importanţă pentru Dumnezeu. Acest lucru era adevărat în Vechiul Testament, este adevărat astăzi şi va fi adevărat şi în viitor. Fără îndoială că următorul verset are legătură cu împărăţia Milenară:

"Nu se va face niciun rău şi nicio pagubă pe tot muntele Meu cel sfânt, căci pământul va fi plin de cunoştinţa Domnului, ca fundul mării de apele care-l acopăr."

Isaia 11:9

O implicaţie a acestui verset are de-a face cu influenţa pe care Ierusalimul (Muntele Sfânt al lui Hashem) o va avea asupra întregii lumi. Deoarece Mesia Yesua conduce din Ierusalim cu neprihănire, nu doar că nu va exista nimic rău sau distructiv acolo, ci nu va exista nimic rău şi distructiv în întreaga creaţie, deoarece întreaga lume îl va cunoaşte pe Hashem. Ideea este că Ierusalimul, care este esenţial în planul lui Dumnezeu în timpul erei actuale, va fi important şi în vremurile viitoare, adică în timpul împărăţiei. Este greu să înţelegem de ce atât de mulţi teologi din ziua de astăzi, în mod special cei care îmbrăţişează teologia reformată, diminuează semnificaţia Ierusalimului, atât astăzi cât şi pentru viitor.

În ceea ce priveşte Ierusalimul, în Evanghelii citim că ucenicii au primit Duhul Sfânt prima dată la Ierusalim, iar mărturisirea Evangheliei a început tot de acolo şi apoi s-a mutat în Iudeea, Shomron (Samaria) şi până la marginile pământului (vezi Faptele apostolilor 1:8). Este clar că în

era Bisericii, Ierusalimul este fundamentul. De asemenea, Biblia spune că atunci când Mesia se va întoarce, va fi la Ierusalim şi de acolo îşi va întemeia împărăţia.

Apostolul Pavel ne-a avertizat că, în vremurile din urmă, oamenii vor începe să aibă multe îndoieli cu privire la întoarcerea lui Mesia (vezi 2 Petru 3:3-4). De asemenea, apostazia va fi prezentă în Casa lui Dumnezeu (vezi 2 Tesaloniceni 2:3). Din cauza doctrinelor false care se infiltrează în Casa lui Dumnezeu, mulţi vor începe să îmbrăţişeze erezia şi să înveţe lucruri contrare mesajului scriptural cu privire la a doua venire a lui Mesia. În multe instituţii teologice din ziua de astăzi, Ierusalimul nu este văzut ca având o semnificaţie spirituală. Un pastor cunoscut a spus că el nu vede nicio importanţă astăzi în Ierusalim, mai mult decât vede în orice capitală a lumii. Putem argumenta biblic în favoarea rolului Ierusalimului ca locul unde Yeshua se va întoarce şi unde îşi va va stabili împărăţia? Răspunsul este bineînţeles că da!

În primul rând, profetul Zaharia ne dezvăluie că Dumnezeu (Mesia) va lupta împotriva naţiunilor care se ridică împotriva Ierusalimului şi picioarele Lui vor stă pe Muntele Măslinilor, care stă cu faţa spre Ierusalim, dinspre est (vezi Zaharia 14:1-4). Distanţa dintre vârful Muntelui Măslinilor până la Templu, mergând pe jos, este de aproximativ doi kilometri. Intrarea lui Yeshua călare pe măgăruş în Ierusalim, înainte de răstignire, pentru împlinirea textului din Zaharia 9:9, a anunţat un aspect important cu privire la a doua Sa venire. Acest eveniment a ajuns să fie cunoscut ca Intrarea Triumfală, venind dinspre Muntele Măslinilor. El a mers călare pe un măgăruş pentru a transmite o atitudine de smerenie şi

pentru a arăta spre moartea pe care avea să o îndure. Când se va întoarce la sfârşitul vremurilor, Yeshua va ajunge pe Muntele Măslinilor într-un mod similar, prin poarta de răsărit. Dar, de data aceasta El nu îşi va demonstra smerenia, ci calitatea de Rege al regilor şi Domn al domnilor. După cum am văzut în studiul din profeţialui Ezechiel, există o relaţie între poarta de răsărit şi gloria Domnului (vezi Ezechiel 44:1-2).

În tradiţia evreiască, Muntele Măslinilor este cunoscut şi ca Muntele Ungerii, datorită faptului că uleiul de măsline este folosit ca ulei de ungere. Există un joc de cuvinte aici, deoarece cuvântul din ebraică pentru "ungere" este din aceeaşi rădăcină ca şi cuvântul "Mesia". Cu alte cuvinte, Muntele Măslinilor este cunoscut ca Muntele lui Mesia. Nu este o coincidenţă că, atunci când Yeshua a vorbit despre vremurile din urmă înainte de înălţarea Sa, El a făcut-o pe Muntele Măslinilor. Ucenicii, înţelegând legătura dintre loc şi inaugurarea împărăţiei, l-au pus următoarea întrebare:

"... Doamne, în vremea acestea ai de gând să aşezi din nou împărăţia lui Israel?"

Faptele apostolilor 1:6

După ce a răspuns întrebării lor, ni se spune că El s-a înălţat la cer pe un nor. În timp ce ei încă se uitau spre cer, doi bărbaţi (îngeri) le-au promis că El se va întoarce în acelaşi mod în care se înălţase (Faptele Apostolilor 1:7-11). Biblia ebraică vorbeşte despre Mesia în două moduri. Unul dintre ele a fost discutat deja, călare pe un măgăruş. Celălalt este revelat de Daniel, când spune că Mesia vine pe nori (vezi Daniel 7:13). Prima dată a venit călare pe un măgar, iar a doua oară se va arată aşa cum descrie Daniel. Lucrul important de care trebuie să ţinem cont este că

modul în care S-a înălţat la cer de pe Muntele Măslinilor este şi cel în care se va întoarce, adică tot pe nori şi, de asemenea, în acelaşi loc. Speranţa întoarcerii lui Mesia pe Muntele Măslinilor pentru a întemeia împărăţia este foarte răspândită în iudaism şi, de aceea, cel mai faimos cimitir din lume se află pe Muntele Măslinilor, întoarcerea lui Mesia în Ierusalim are implicaţii semnificative pentru împărăţia Milenară.

Întorcându-ne la Isaia 11, profetul continuă:

"în ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El şi locuinţa Lui va fi glorioasă."

Isaia 11:10

Poate exista un loc mai potrivit pentru gloria lui Mesia, decât Ierusalimul, locul unde Hashem a ales să-Şi pună Numele? Datorită credincioşiei lui Dumnezeu de a-Şi împlini legământul cu Israelul, şi neamurile vor răspunde la chemarea Lui. Exact (, acelaşi lucru pe care l-a profeţit Isaia cu privire la naţiunile care vin la Mesia este susţinut şi de Zaharia:

"Strigă de veselie şi bucură-te, fiica Sionului! Căci iată, Eu vin şi voi locui în mijlocul tău, zice Domnul. Multe neamuri se vor alipi de Domnul în ziua aceea şi vor fi poporul Meu. Eu voi locui în mijlocul tău şi vei şti că Domnul oştirilor m-a trimis la tine. Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moştenire în pământul sfânt, şi va alege iarăşi Ierusalimul. Orice făptură să tacă înaintea Domnului, căci El S-a şi sculat din locaşul Lui cel sfânt."

Zaharia 2:14-17 (versetele 10-13 în Biblia în română)

Atât Zaharia cât şi Isaia dezvăluie faptul că Ierusalimul

şi ţara lui Israel în general sunt parte integrantă a planului lui Hashem de mântuire pentru evrei, dar şi pentru neamuri. Unii se pot împotrivi acestei idei, susţinând că sângele lui Yeshua este cel care salvează, o bucată de pământ. Bineînţeles că sunt complet de acord cu o astfel de afirmaţie, dar ideea este că, atunci când Israel şi neamurile vor vedea credincioşia lui Hashem faţă de cuvântul dat cu privire la Ierusalim şi la ţara lui Israel, mulţi îşi vor pune credinţa în Yeshua şi vor accepta moartea Sa pe Cruce ca singurul mijloc de mântuire.

Există o diferenţă de opinii între rabini cu privire la strângerea şi revenirea în ţară a evreilor, ca indivizi. Dezbaterea este dacă evreii vor fi în Israel la începutul împărăţiei Milenare, sau dacă unul dintre primele lucruri pe care le va face Yeshua la începutul domniei Lui va fi să adune exilaţii. Din perspectiva scopului acestei cărţi nu este necesar să adoptăm o poziţie clară cu privire la acest subiect. Important este ca toţi să înţelegem că cei care îi opresc pe evrei să locuiască în ţara Israel se vor împotrivi şi lui Mesia. De asemenea, capitolul 2 din Zaharia avertizează că evreilor care rămân în Babilon (termen care poate fi folosit pentru a face referire, pur şi simplu, la un exil în sensul general) li se porunceşte să plece. Pentru a-i ajuta, Hashem îl va trimite pe Mesia împotriva celor care se opun întoarcerii lor în Israel. Zaharia foloseşte o terminologie foarte categorică în acest sens:

"Căci aşa vorbeşte Domnul Oştirilor: După slavă m-a trimis El la neamurile care v-au jefuit; căci cel ce se atinge de voi se atinge de lumina ochilor Lui"

Zaharia 2:12 (versetul 8 în Biblia în română)

Este clar faptul că mulţi dintre neamuri vor vedea ceea

ce se întâmplă şi vor răspunde cu credinţă. Când Israel este refăcut şi Mesia conduce de la Ierusalim, atunci aceia dintre neamuri care acceptă această realitate se vor alătura lui Hashem (bineînţeles prin credinţa în Mesia Yeshua) şi vor deveni poporul lui Dumnezeu, alături de Israel (evreii). Pe de altă parte, când evreii îi vor vedea pe cei dintre neamuri închinându-se Dumnezeului lui Israel, asta le va mări credinţa în El şi, astfel, atât evreii cât şi neamurile vor creşte în cunoaşterea lui Mesia. De trei ori afirmă Zaharia în acest pasaj că Hashem L-a trimis pe Mesia (vezi versetele 12,13 şi 15) şi cunoaşterea acestui lucru are consecinţe majore.

Isaia, ca şi Zaharia, se focalizează asupra lui Mesia. Când vorbeşte despre rădăcina lui Isai (vezi Isaia 11:10), este o referire clară la Yeshua. La fel, Isaia îl prezintă pe Yeshua ca şi conducând din Ierusalim şi afirmă că acest lucru va avea un mare efect asupra neamurilor. Din nou, acest verset spune:

"în ziua aceea, Vlăstarul lui Isai va fi ca un steag pentru popoare; neamurile se vor întoarce la El şi locuinţa Lui va fi glorioasă."

Isaia 11:10

Care este scopul expresiei *"care va sta ca un steag pentru popoare?"* Cuvântul din ebraică tradus ca *"steag"* înseamnă şi "miracol". De obicei, acest cuvânt vine în contextul victoriei. Motivul pentru care este tradus în acest pasaj din Isaia ca "steag" este faptul că prin el se anunţă o veste. Isaia doreşte să anunţe o veste extraordinară în ceea ce-L priveşte pe Mesia, adică Evanghelia, pe care o transmite prin termenul "steag". Audienţa lui Isaia n-a avut nicio problemă să înţeleagă

lucrul acesta. Vestea este că, prin Mesia, toţi oamenii pot experimenta o victorie miraculoasă. Acelaşi cuvânt este folosit pentru stâlpul pe care Moise a pus şarpele de aramă, în Numeri 21. De asemenea, în acest context, ideea care este exprimată este cea de eliberare. Neamurile vor dori această eliberare şi victorie şi asta îi va determina să-L caute pe Mesia, după cum spune textul *"neamurile se vor întoarce."* Versetul se încheie cu următoarele cuvinte: *"şi locuinţa Lui va fi glorioasă."* Ce intenţionează Isaia să ne descopere prin aceste cuvinte? Unde va fi această locuinţă glorioasă a lui Mesia? Răspunsul la aceste două întrebări este acelaşi, Ierusalimul. De aceea, Zaharia spune:

"Domnul va lua în stăpânire pe Iuda, ca partea Lui de moştenire în pământul sfânt, şi va alege iarăşi Ierusalimul."

Zaharia 2:16 (versetul 12 în Biblia în română)

După cum am spus anterior, această secţiune din Zaharia are legătură cu vremurile din urmă, accentul asupra venirii lui Mesia fiind clar o evidenţă a acestui fapt. De aceea, este foarte important să citim nu doar că Hashem va stăpâni Iuda, însemnând un viitor important pentru ţara lui Israel, ci că El va alege din nou Ierusalimul.

Teologii evrei sunt universal de acord cu faptul că referirea la alegerea din nou a Ierusalimului trebuie înţeleasă ca o referinţă la faptul că Mesia va domni de acolo. Aceste cuvinte reprezintă un bun argument împotriva celor care susţin că nu există nicio importanţă viitoare pentru Israel sau pentru Ierusalim. Poate că cei care propagă astfel de teologii eronate ar trebui să asculte mai îndeaproape finalul capitolului 2 din Zaharia:

"Orice făptură să tacă înaintea Domnului, căci El S-a şi sculat din locaşul Lui cel sfânt!"

Zaharia 2:17 (versetul 13 în Biblia în română)

Acest verset este o avertizare pentru toţi cei care se opun planului şi scopului lui Dumnezeu pentru evrei şi pentru ţara Israel, acum şi în zilele din urmă. N-ar trebui să ignorăm faptul că în versetul anterior ţara lui Israel este numită *"Ţara Sfântă."*

În a doua jumătate a capitolului 11 din Isaia se continuă promisiunea lui Hashem de a aduce înapoi toţi exilaţii. Limbajul acestei secţiuni face imposibilă interpretarea ca având legătură cu un eveniment din trecut, deoarece spune:

"în acelaşi timp, Domnul îşi va întinde mâna a doua oară, ca să răscumpere rămăşiţa poporului Său risipit în Asiria şi în Egipt, în Patros şi în Etiopia, la Elam, la Şinear şi la Hamat, şi în ostroavele mării."

Isaia 11:11

Chiar dacă lista locurilor arată într-adevăr locurile unde evreii au fost exilaţi înainte şi s-au întors, faptul că versetul începe cu referinţe la viitor (Domnul îşi va întinde mâna a doua oară), arată clar că se cere un context al vremurilor din urmă. Argumentaţia în favoarea faptului că răscumpărarea finală este subiectul acestei secţiuni se dezvoltă în continuare. Revenim la limbajul eliberării şi victoriei:

"El va înălţa un steag pentru neamuri, va strânge pe surghiuniţii lui Israel şi va aduna pe cei risipiţi ai lui Iuda, de la cele patru capete ale pământului"

Isaia 11:12

În acest verset există două elemente care în mod clar

plasează evenimentele în viitor. Primul este acela că sunt menţionate atât Israelul cât şi Iuda. După regele Solomon, împărăţia lui Israel a fost împărţită în două. Împărăţia de nord şi-a păstrat numele Israel şi împărăţia de sud s-a numit Iuda. Dumnezeu a promis prin unii dintre profeţi că, în zilele din urmă, Mesia va uni aceste două împărăţii într-una singură. Al doilea indiciu că Isaia vorbeşte despre ceva ce încă n-a avut loc este faptul că cei din captivitate *"vor fi adunaţi de la cele patru capete ale pământului"* Yeshua vorbeşte despre această adunare în predica de pe Muntele Măslinilor:

"Atunci se va arăta în cer semnul Fiului omului, toate seminţiile pământului se vor boci şi vor vedea pe Fiul omului venind pe norii cerului cu putere şi cu o mare slavă. El va trimite pe îngerii Săi cu trâmbiţa răsunătoare şi vor aduna pe aleşii Lui din cele patru vânturi, de la o margine a cerurilor până la cealaltă."

Matei 24:30-31

Capitolul 11 din Isaia se încheie cu o promisiune clară că Hashem va deschide calea ca rămăşiţa poporului Său din Asiria să se întoarcă în Israel, aşa cum a făcut odată, când i-a adus din Egipt. Este foarte important ca cititorul să înţeleagă intenţia limbajului în acest verset. Exodul din Egipt are legătură cu răscumpărarea. Ieşirea poporului Israel din Egipt şi intrarea în Ţara Promisă sunt privite în Scriptură ca un act miraculos. Chiar dacă exilul evreilor din Iuda, în 589 i.Hr, reprezintă o sursă de imensă suferinţă, cei care au fost duşi acolo s-au întors deja în ludeea. Nu este la fel şi cu exilul asirian. Căderea Samariei, în 721 i.Hr., nu a fost urmată de o întoarcere în masă în ţară, aşa cum a fost în cazul captivităţii

babiloniene. De fapt, Ieremia a profeţit că exilul babilonian va dura 70 de ani înainte ca oamenii să înceapă să se întoarcă (vezi Ieremia 29:10). N-a fost şi cazul exilului asirian. Din ţările din care cei din împărăţia de nord au fost împrăştiaţi n-a avut loc nicio întoarcere oficială. Totuşi, să nu credem că Dumnezeu i-a uitat pe aceşti oameni, ci în zilele din urmă, urmaşii lor vor fi aduşi şi ei în mod miraculos în Israel şi vor experimenta răscumpărarea finală, cu care Mesia îşi va binecuvânta poporul.

Acest act al lui Dumnezeu este înrădăcinat în credincioşia şi în promisiunile Lui, făcute prin legământ. Bineînţeles că acest lucru va fi o sursă de mare bucurie. Această mare bucurie este subiectul din Isaia 12:

"în ziua aceeavei zice: «Te laud, Doamne, căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit şi m-ai mângâiat! Iată, Dumnezeu este izbăvirea mea, voi fi plin de încredere şi nu mă voi teme de nimic, căci Domnul Dumnezeu este tăria mea şi pricina laudelor mele şi El m-a mântuit.» Veţi scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii şi veţi zice în ziua aceea: «Lăudaţi pe Domnul, chemaţi Numele Lui, vestiţi lucrările Lui printre popoare, pomeniţi mărimea Numelui Lui! Cântaţi Domnului, căci a făcut lucruri strălucite: să fie cunoscute în tot pământul!» Strigă de bucurie şi veselie, locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Israel."

Isaia 12:1-6

Există mulţi indicatori că acest capitol vorbeşte despre împărăţie. Din nou apare expresia familiară care are legătură cu judecata lui Dumnezeu mijlocită prin Mesia: *"în ziua aceea"*. Primul lucru care este dezvăluit cu privire la judecata lui Hashem este acela că este făcută cu har:

"căci ai fost supărat pe mine, dar mânia Ta s-a potolit şi m-ai mângâiat." Este important ca cititorul să înţeleagă relaţia dintre potolirea mâniei lui Dumnezeu şi conceptul de *"mângâiere"*. Iudaismul asociază cuvântul "mângâiere" cu Mesia, în Talmud există o întreagă dezbatere a numelor posibile pentru Mesia. Acestea nu trebuie să fie înţelese literar, ci ca termeni care descriu natura şi caracterul Lui. În Talmud citim:

"Sunt unii care spun «Menachem (Mângâietorul) fiul lui Ezechia este numele lui, pentru că s-a spus, deoarece Menachem a pus departe de mine (tristeţea), el îmi mângâie sufletul...»"

Talmud Tractate Sanhedrin 98b

Chiar dacă versetul din Plângerile lui Ieremia 1:16 conţine doar numele "Menachem", tradiţia spune că numele tatălui său a fost Ezechia. Alte autorităţi înţeleg numele Ezechia ca referinduse, pur şi simplu, la "tăria lui Dumnezeu" (semnificaţia literară a numelui). Ideea pe care o transmite Talmudul este că Mesia va îndepărta de la poporul Său durerea şi necazul (contextul pasajului din Plângeri) şi va întoarce sufletele lor la Dumnezeu. În esenţă, se vorbeşte despre două aspecte complet diferite.

Primul este de natură fizică. Este important că versetul care este citat este din cartea Plângeri. Mâhnirea, persecuţia şi suferinţa au caracterizat sfârşitul perioadei Primului Templu. Profeţia afirmă că aceste lucruri vor fi prezente şi la sfârşitul vremurilor şi dezvăluie că Mesia este Cel care, prin conceptul de "mângâiere" cu care este asociat, va pune capăt tristeţii, persecuţiilor şi suferinţei evreilor. Asocierea dintre cuvântul "mângâiere" şi Mesia este atât de puternică, încât un oraş a fost construit exact

în locul în care Isaia a promis că Mesia va începe să fie dezvăluit şi oraşul s-a numit ″locul mângâierii″ sau Capernaum. Evanghelia după Matei, care îl descrie pe Yeshua ca Cel care împlineşte profeţia, prezintă acest lucru ca şi o indicaţie cheie că Yeshua este Mesia:

″A *părăsit Nazaretul şi S-a dus să locuiască în Kfar Nahum (Capernaum), lângă mare, în ţinutul lui Zabulon şi al lui Neftali, ca să se împlinească ce a fost spus prin profetul Isaia, care zice: «Ţinut al lui Zabulon şi ţinut al lui Neftali, calea spre mare, dincolo de Iordan, Galileea neamurilor! Poporul care locuia în întuneric a văzut o mare lumină! Peste cei ce locuiau în ţara umbrei morţii a răsărit o lumină!» ″*

Matei 4:13-16

Ce concluzie trebuie să tragem din cuvintele lui Isaia din capitolul 12?

″în ziua aceea, vei zice: «Te voi lăuda, Doamne, căci, deşi ai fost mânios pe mine, mânia Ta s-a potolit şi m-ai mângâiat!»″

Isaia 12:1

Răspunsul este că, deşi mânia lui Dumnezeu este ceea ce poporul Său ar merita, din cauza păcatului şi necredinţei, Mesia este Cel care a făcut ca mânia să se abată de la ei, prin lucrarea Sa de răscumpărare. El va mângâia poporul. Din nou şi din nou, învăţăm din Scriptură că această mângâiere este rezultatul răscumpărării. Rezultatul major al răscumpărării este vindecarea de efectele păcatului şi astfel stabilirea relaţiei dintre Hashem şi poporul Său. Este, de asemenea, semnificativ că această mângâiere este exprimată în următorul verset prin cuvântul ″mântuire″, exact cuvântul ebraic din care este

derivat numele Yeshua (Isus). Un alt fapt foarte interesant este modul în care acest verset leagă ″mântuirea″ de Hashem:

″Iată! Dumnezeu este mântuirea mea! Voi avea încredere şi nu mă voi teme, pentru că Domnul, da, Domnul este tăria şi cântecul meu; El este mântuirea mea!″

Isaia 12:2

Din nou, ideea răscumpărării (mântuirii) nu doar că este legată de o mare sursă de bucurie, dar la finalul versetului, cititorului i se spune că Hashem (Yah, primele şi ultimele litere din Numele sacru al lui Dumnezeu, Domnul) este Cel care a devenit mântuire. Aceasta este o referinţă clară la întrupare, o doctrină importantă a mesajului Evangheliei. Apoi, mântuirea este legată de apă:

″Cu bucurie veţi scoate apă din izvoarele mântuirii.″

Isaia 12:3

Deja am văzut în acest studiu că apa este foarte intim legată de împărăţia Milenară. Ideea de a scoate apă cu bucurie din izvoarele mântuirii implică faptul că persoana trebuie să meargă ea însăşi la sursa mântuirii, adică la Mesia. Experienţa mântuirii este caracterizată de cuvântul ″bucurie″. Rezultatul unei astfel de experienţe va face ca persoana în cauză să dorească să exprime nu doar mulţumirea sa personală, ci să-i facă şi pe alţii conştienţi de lucrările lui Mesia şi natura Sa, deoarece Isaia spune:

″Lăudaţi pe Domnul! Chemaţi Numele Său! Faceţi cunoscute printre popoare faptele Lui! Declaraţi că Numele Său este înălţat! Cântaţi Domnului, pentru că a făcut lucruri măreţe! Fie acestea cunoscute în întreaga lume!″

Isaia 12:4-5

Capitolul se sfârşeşte cu o declaraţie edificatoare:

"Strigaţi şi chiuiţi de bucurie, locuitori ai Sionului, căci mare este între voi Sfântul lui Israel!"

Isaia 12:6

În mod clar, Cel Sfânt este Dumnezeu, adică Mesia. Faptul că termenul "Sion" este folosit, în loc de Ierusalim, dezvăluie faptul că perioada de timp este Mileniul. De asemenea, este relevant faptul că Domnul este numit aici "Sfântul lui Israel." Israel este un termen important, care nu trebuie ignorat sau înlocuit cu altceva. Din păcate, astăzi, antisemitismul este încă prezent şi chiar în creştere. Odată am vorbit cu un misionar care slujea într-o ţară arabă. Cel mai adesea pornea împărtăşirea Evangheliei de la cartea Proverbelor, deoarece a remarcat că, pentru cei care-l ascultau, conţinutul ei era foarte interesant. Dar mi-a spus că există şi un mare obstacol peste care trebuie să treacă. Care să fie acest obstacol? Pur şi simplu, faptul că Proverbele încep cu următoarele cuvinte:

"Proverbele lui Solomon, fiul lui David, regele lui Israel."

Proverbe 1:1

Cuvântul Israel a reprezentat o problemă pentru acest misionar de a începe să construiască o relaţie cu bărbaţii arabi, cu scopul de a-i învăţa Cuvântul lui Dumnezeu. Care a fost soluţia lui? El le-a spus că termenul Israel din cartea Proverbe este Israelul antic şi că nu are absolut nicio relaţie cu Israelul de astăzi. La insistenţele mele de a-mi spune care este perspectiva lui teologică privitoare la dreptul lui Israel asupra ţării, bazat pe legământul biblic, a

spus că orice legământ din Biblie care are de-a face cu ţara a fost anulat şi că astăzi el preferă termenul Palestina, când se referă la Ţara Promisă.

Scopul acestei cărţi nu este de a intra într-o dezbatere asupra termenului "Palestina", de altfel incorect din punct de vedere teologic. Cu toate acestea, respingerea termenului Israel şi a faptului că ţara de astăzi şi poporul evreu, în general, încă sunt o parte importantă din planul lui Dumnezeu, este o eroare impardonabilă. De ce ar evita cineva utilizarea termenului Israel, atunci când vorbeşte despre împărăţie şi îl identifică pe Yeshua ca pe Sfântul lui Israel? Profetul Isaia face aluzii frecvente la împărăţia Milenară în profeţia lui. În următorul capitol vom examina suplimentar unele dintre aceste referinţe.

CAPITOLUL 6: PROFETUL ISAIA ŞI ÎMPĂRĂŢIA - CONTINUARE

Din multe puncte de vedere, profeţia lui Isaia este unică în ce priveşte împărăţia. El acoperă evenimente din perioade diferite, în timp ce rămâne consecvent temei principale, şi anume Dumnezeul lui Israel ca Mântuitor. De fapt, numele Isaia este derivat de la verbul evreiesc "a mântui". Recent, am discutat cu cineva despre aceste lucruri şi mi-am dat seama că pentru el un mântuitor implică doar lucruri precum dragostea, mila şi eliberarea. Insistând mai mult, am descoperit că perspectiva sa asupra lui Dumnezeu ca Mântuitor era fondată pe convingerea că Dumnezeu nu judecă, nu pedepseşte şi nici nu are capacitatea de a fi mânios.

Un număr tot mai mare de oameni împărtăşesc această perspectivă, că Mesia Yeshua nu va judeca şi că, până la urmă, îi va ierta pe toţi oamenii. Cei care adoptă o astfel

de perspectivă cu privire la Mesia trebuie să răspundă la întrebarea ″De ce are, atunci, poporul Său nevoie de răscumpărare?” Profeţia lui Isaia vorbeşte mult despre judecată, dar arată că, la final, Hashem va întemeia o împărăţie caracterizată de pace, dreptate şi neprihănire. Această împărăţie nu este pentru toţi oamenii, ci doar pentru aceia care au experimentat răscumpărarea prin Evanghelie. Acest capitol va analiza cartea Isaia, localizând multe dintre profeţiile cu privire la împărăţie. Pentru cei care resping Evanghelia, rezultatul va fi judecata eternă. Acest capitol nu intenţionează să reprezinte un rezumat complet sau sistematic al acestor probleme, ci mai degrabă să ofere cititorului o imagine generală a modului în care vede Isaia domnia lui Mesia la Ierusalim şi experienţa oamenilor în acest context.

Scriptura ne dezvăluie că, în prezent, Mesia este în ceruri la dreapta Tatălui. Satana, care a fost alungat din ceruri, este prezent în această vreme şi în lumea noastră. Dar, tot adevărat este şi faptul că Duhul Sfânt reprezintă o frână în calea planurilor lui. Omul trebuie să decidă cum să trăiască şi dacă să se bazeze pe Cuvântul lui Dumnezeu şi să găsească răscumpărarea care este oferită prin suficienţa lucrării lui Mesia pe cruce. Dintr-un anumit punct de vedere, credinciosul decide singur dacă într-adevăr se supune lui Hashem, pe când cel necredincios este rob al păcatului.

Acestea fiind zise, trebuie să notăm că mulţi credincioşi nu trăiesc în puterea Duhului sau în ascultare de Cuvânt. Ei poartă numele Dumnezeului cel Viu, dar nu arată un comportament care să onoreze acest nume în viaţa lor.

În a doua jumătate a capitolului 3 din Isaia, profetul se

adresează fiicelor Sionului. Acestea sunt femei care au fost invitate să ia parte la împărăţie şi care cunosc adevărul dar care, din păcate, trăiesc după modelul lumii. Aceste femei, aşadar, se identifică mai mult cu Satana decât cu Dumnezeul lui Israel. Din pricina stilului lor de viaţă imoral, Hashem va expune păcatul lor în public. Tocmai datorită judecăţii pe care au experimentat-o, a avut loc o schimbare în condiţia spirituală a femeilor. Cu păcatul expus şi fiind făcute de ruşine în mod public, s-au îndreptat spre pocăinţă. Este clar din acest pasaj că judecata nu trebuie văzută ca ceva negativ, aşa cum o văd unii, ci ca o parte necesară din conducerea lui Hashem.

Este important ca cititorul să realizeze că, în timp ce mântuirea este o temă majoră în profeţia lui Isaia, pocăinţa este absolut necesară ca cineva să se poată bucura de ea. Întoarcerea lui Mesia chiar înainte de împărăţia Milenară este cea care va aduce un timp extraordinar de pocăinţă printre evrei şi printre cei dintre neamuri, care mai rămân.

În capitolul 4, cititorul aruncă o privire asupra vieţii în împărăţie. Acolo, aceleaşi femei se comportă într-un mod total diferit:

"... şapte femei vor pune mâna pe un bărbat şi-i vor zice: «Ne vom mânca propria pâine şi ne vom purta propriile haine, numai lasă-ne să-ţi purtăm numele! Dă la o parte ocara de peste noi!»"

Isaia 4:1

În timp ce acum aceste femei sunt necăsătorite şi trăiesc o viaţă imorală, accentuând exteriorul şi nefiind interesate de rolul pe care Dumnezeu li l-a rezervat, în împărăţie va avea loc o schimbare semnificativă. Aceleaşi femei sunt neinteresate de material, ba chiar sunt dispuse să-şi poarte

singure de grijă, dacă doar un bărbat le-ar primi sub autoritatea lui.

Vă rog să observaţi că numărul 7 apare în acest verset (7 femei). Aşa cum am discutat deja, numărul 7 are legătură cu sfinţenia şi sfinţirea; aşadar, ar trebui să înţelegem intenţia frazei, *"şapte femei vor pune mâna pe un bărbat",* nu ca însemnând că acel bărbat va avea şapte neveste în Mileniu, ci mai degrabă că femeile; pline de bucurie vor dori să intre într-un legământ biblic de căsătorie şi să împlinească scopul pentru care Hashem a creat femeia, acela de a-şi susţine soţii în slujirea lui Dumnezeu şi în împlinirea voii Lui.

Unii ar putea spune că o astfel de idee este învechită, dar nimic nu poate fi mai departe de adevăr. Implicaţiile corecte ale acestui verset sunt că aceste femei vor vedea marea valoare şi semnificaţia legământului căsniciei dintr-0 perspectivă spirituală. De asemenea, vor recunoaşte rolul unic pe care Dumnezeu l-a dat bărbaţilor şi vor dori cu ardoare să-şi sprijine şi să-şi ajute soţii să îndeplinească rolul şi chemarea pe care le-au primit. Este important de subliniat că această chemare nu este la discreţia omului, ci este un plan specific pe care Dumnezeu i l-a dat să-l împlinească.

Cu alte cuvinte, când o femeie îşi vede soţul îmbrăţişând şi supunându-se planului lui Dumnezeu pentru viaţa lui, atunci şi ea va dori să se supună acestui lucru şi să-l ajute să împlinească scopul lui Dumnezeu. Unul dintre rezultatele acestui comportament este că Mesia va fi manifestat prin legământul marital. Căsnicia este cel mai important instrument care dezvăluie celorlalţi adevărul spiritual. Nu este întâmplător faptul că, imediat după ce

vorbeşte despre căsătorie, citim următorul verset:

"în vremea aceea, Vlăstarul Domnului va fi plin de măreţie şi slavă şi rodul ţării va fi plin de strălucire şi frumuseţe (aici apare alt cuvânt decât frumuseţe) pentru cei mântuiţi ai lui Israel."

Isaia 4:2

Termenul de "vlăstar" este folosit în câteva pasaje biblice (Ieremia 23:5,33:15, Zaharia 3:8 şi 6:12), unde se face referire şi la Mesia. Termenul este legat de ideea despre care am discutat când am studiat Isaia 11:1 şi se referă la urmaşul lui David, care va ieşi din tulpina lui Isai. Un aspect important la care se face aluzie aici, şi care va fi studiat mai târziu, este că datorită întoarcerii lui Mesia şi întemeierii împărăţiei Sale, se va produce o schimbare în ţară. În Mileniu, ţara care a fost numită o "ţară în care curge lapte şi miere", va reveni la gloria ei trecută, ba chiar va fi mai fertilă şi mai rodnică.

Rodnicia este asociată cu binecuvântarea şi, astfel, Isaia dezvăluie şi faptul că Mileniul va fi o perioadă de mare binecuvântare. Un alt indiciu că acest capitol este într-adevăr în contextul împărăţiei este referinţa la refugiaţii lui Israel. Aceşti refugiaţi sunt acei evrei care au ieşit din exil, fie la finalul ultimelor zile din Necazul lùi Iacov (vezi Ieremia 30:7), fie în zilele de început ale Mileniului. În ceea ce-i priveşte pe aceşti refugiaţi şi, de fapt pe toţi cei care vor fi parte din împărăţia lui Mesia, Isaia promite:

"Şi cel rămas în Sion, cel lăsat în Ierusalim, se va numi sfânt, oricine va fi scris printre cei vii, la Ierusalim. După ce va spăla Domnul murdăriile fiicelor Sionului şi va curăţi Ierusalimul de vinovăţia de sânge din mijlocul lui, cu duhul judecăţii şi duhul nimicirii"

Isaia 4:3-4

Aceste două versete descriu sfinţenia, dreptatea şi curăţia (puritatea) drept caracteristici cheie ale vieţii în împărăţie. Aceste lucruri vor fi un rezultat al înlăturării efectelor păcatului. Este, de asemenea, clar că această curăţire se referă la lucrarea de răscumpărare a lui Mesia. Odată curăţirea de păcate, omul credincios ajunge să fie trecut în Cartea Vieţii. Conceptul de răscumpărare continuă şi în următoarele două versete:

"Domnul va aşeza, peste toată întinderea Muntelui Sionului şi peste locurile lui de adunare, un nor de fum ziua şi un foc de flăcări strălucitoarea noaptea. Da, peste toată slava va fi un adăpost, o colibă, ca umbrar împotriva căldurii zilei şi ca loc de adăpost şi de ocrotire împotriva furtunii şi ploii."

Isaia 4:56-

Imaginea acestor două versete trebuie să-l facă pe cititor să se gândească la perioada imediat de după exodul din Egipt. Amintindu-ne că exodul are de-a face cu răscumpărarea, înţelegem de aici că protecţia şi purtarea de grijă a lui Dumnezeu pentru poporul Său se va manifesta şi în timpul Mileniului. Chiar dacă acest pasaj vorbeşte doar despre Muntele Sionului, trebuie să ne amintim că Sionul este legat intrinsec de caracterul răscumpărător al Ierusalimului. Iudaismul înţelege că binecuvântarea care va caracteriza Ierusalimul în timpul împărăţiei Milenare va fi prezentă şi disponibilă pentru toţi care au experimentat o relaţie răscumpărătoare cu Mesia Yeshua, oriunde vor locui.

Profeţia lui Isaia nu arată doar că a văzut împărăţia Milenară, ci uneori sunt şi aluzii la Noul Ierusalim. Chiar

dacă Isaia. Privind înainte, vede atât Mileniul cât şi Noul Ierusalim şi uneori nu face o distincţie clară între cele două, Ioan, în Apocalipsa, arată că cele două sunt două dispensaţii diferite. Începând cu capitolul 25, profetul prezintă o mare sărbătoare care va avea loc în timpul împărăţiei Milenare. Isaia spune că această sărbătoare va avea loc "pe acest munte", adică Ierusalimul (vezi Isaia 25:6, 10) şi va fi pentru toţi oamenii. Ideea de aici este că toţi oamenii sunt invitaţi, dar doar cei care răspund prin credinţă mesajului Evangheliei vor fi prezenţi. Ni se spune, de asemenea, că Hashem va îndepărta orice văl (de jale) de deasupra tuturor popoarelor. De ce nu va fi nevoie de văluri de jale? Isaia răspunde acestei întrebări astfel:

"Nimiceşte moartea pe vecietdomnul Dumnezeu şterge lacrimile de pe toate feţele şi îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său; da, Domnul a vorbit."

Isaia 25:8

Acest verset sună foarte asemănător cu ceea ce spune Ioan:

"El va şterge orice lacrimă din ochii lor. Şi moartea nu va mai fi..."

Apocalipsa 21:4

În fond, aceste lucruri nu se vor realiza până când Noul Ierusalim nu va coborî din ceruri, după încheierea împărăţiei Milenare. Isaia combină unele caracteristici ale Mileniului cu Noul Ierusalim din simplu motiv că le-a văzut de la distanţă şi nu i-au fost dezvăluite toate diferenţele dintre ele. Cu toate acestea, Ioan scrie aproape 800 de ani mai târziu şi i se descoperă mai multe detalii cu privire la aceleaşi viziuni. Acesta este un caz clasic a ceea ce teologii numesc revelaţie progresivă. Revelaţia progresivă are loc

atunci când o profeţie de mai târziu este construită pe ceea ce a fost dezvăluit anterior. Revelaţia ulterioară suplineşte şi complementează revelaţia anterioară, dar nu se află în niciun fel în conflict cu ea.

Este vital ca cititorul să nu treacă pe lângă un adevăr foarte subtil şi de substrat, rostit de către Isaia. Bineînţeles că îndepărtarea lacrimilor şi a morţii din societate sunt două binecuvântări extraordinare, pe care toţi oamenii le doresc, dar trebuie să înţelegem că aceste binecuvântări sunt condiţionate de ceea ce se spune la finalul versetului:

"… şi îndepărtează de pe tot pământul ocara poporului Său;

da, Domnul a vorbit."

Isaia 25:8

Din nou, Scriptura leagă împreună binecuvântarea împărăţiei cu o transformare care va avea loc cu Israel (poporul Său). Aceasta este din nou o evidenţă clară că Hashem nu a terminat cu poporul evreu sau cu ţara lui Israel. Nu putem sublinia îndeajuns cât de importantă este relaţia dintre promisiunile lui Dumnezeu în ceea ce priveşte împărăţia şi condiţia spirituală a lui Israel.

În Isaia 26 există o referire clară la înviere:

"Să învie morţii Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! …"

Isaia 26:19

Iudaismul consideră că venirea lui Mesia va aduce o înviere generală, dar este această perspectivă susţinută de Scripturi? Profetul Isaia subliniază conceptul de mântuire mai mult decât orice alt profet. Există şi o relaţie puternică şi clară între înviere şi mântuire. De fapt, efectul deplin al

experienţei mântuirii este o viaţă nouă, care este în mod clar legată de ideea de înviere. Totuşi, din punct de vedere biblic, este important ca cititorul să ştie că învierea nu este legată de Israel ca naţiune, aşa cum o înţelege iudaismul, ci mai degrabă de mesajul că Israelul a fost chemat să primească şi apoi să proclame lumii Evanghelia.

Israel a fost creat să fie o binecuvântare pentru naţiuni şi acest adevăr nu este legat doar de faptul că Mesia vine din Israel, ci de chemarea acestui popor de a proclama mesajul răscumpărător al Evangheliei lui Mesia. Din păcate, iudaismul greşeşte în înţelegerea pasajului menţionat mai sus. Spre exemplu, faimosul teolog Rabbi Ibn Ezra a înţeles versetul în felul următor:

"Morţii dintre poporul neprihănit al lui Dumnezeu vor trăi şi trupurile poporului meu Israel vor învia."

Din păcate, iudaismul a adoptat o abordare excesiv de introspectivă a scopurilor şi planurilor lui Dumnezeu, ca având legătură aproape exclusiv cu evreii, şi de aceea nu înţelege că cea mai mare realizare a lui Israel ar trebui să fie ca neamurile să răspundă la mesajul Evangheliei.

Învierea şi împărăţia învierea nu este un eveniment naţional pentru Israel, ci mai degrabă unul dintre rezultatele răscumpărării pentru cei care au răspuns mesajului Evangheliei. Iudaismul greşeşte când susţine că venirea lui Mesia va declanşa învierea pentru fiecare evreu care a murit de-a lungul timpului. De fapt, conceptul de înviere nu este foarte specific detaliat în textele biblice ebraice. Doar atunci când studiem acest subiect din perspectiva Noului Testament, primim o înţelegere mai complexă a învierii.

Primul aspect pe care trebuie să-l înţelegem cu privire la

înviere este că termenul ″învierea″ este derutant. Articolul hotărât face să pară ca şi cum are loc doar o înviere. Nu este cazul. Scriptura vorbeşte despre patru feluri de înviere şi este important să avem o înţelegere generală a fiecăreia dintre ele.

1. Învierea (sufletului) după moarte. Chiar dacă Biblia vorbeşte frecvent despre moarte ca despre un ″somn″, este clar că cel care moare nu intră într-o perioadă lungă a unui fel de ″somn al sufletului″. Relatarea despre Lazăr şi bogat ne descrie o conştiinţă trează după moarte (vezi Luca 16). Nu doar că există conştiinţă, dar sufletele lor nu au rămas în mormânt.

2. Răpirea. Există două pasaje primordiale care dezvăluie un eveniment pe care Pavel îl leagă de înviere. Primul apare în 1 Corinteni 15. Este clar că tema majoră a acestui capitol este învierea. Pavel vorbeşte despre ceea ce teologii numesc ″răpirea″ ca despre un mister. Acest eveniment implică o transformare a unui anumit grup de oameni. Acest grup nu este Israel sau neamurile, ci mai degrabă este format atât din evrei cât şi din neamurile care au primit mesajul Evangheliei. Evenimentul va avea loc într-o clipire de ochi. Cititorul este informat că răpirea va fi însoţită de sunetul ultimei trâmbiţe.

Această trâmbiţă este o aluzie la sunetul şofarului (cornul de berbec). Şofarul este strâns legat de câteva concepte precum pocăinţa, judecata, războiul, adunarea, etc. Cu toate acestea, aici şofarul face probabil referire la o altă temă. Prima aluzie la şofar se găseşte în Geneza 22, în relatarea legării lui Isaac. Berbecul pe care Hashem l-a oferit ca înlocuitor pentru Isaac s-a prins cu coarnele în tufiş (şofar înseamnă literalmente corn de berbec). Avraam

numeşte acest munte (Muntele Templului din Ierusalim), muntele purtării de grijă. Aşadar, Pavel descrie purtarea de grijă prin moartea lui Mesia ca ceva necesar pentru a lua parte la răpire. Răpirea este atunci când rămăşiţele credincioşilor din toate timpurile şi locurile sunt transformate într-un trup nou, glorios şi etern. Aceste rămăşiţe, oriunde se vor afla şi indiferent de starea în care se vor găsi, se vor ridica, vor fi schimbate şi se vor uni în ceruri cu sufletul, care este cu Mesia în împărăţia Cerurilor. Al doilea pasaj care are legătură cu Răpirea se găseşte în 1 Tesaloniceni 4. Acolo, din nou, cei care vor lua parte la învierea ce aduce binecuvântări eterne sunt cei care se află în Mesia.

3. Prima înviere. În cartea Apocalipsa, Ioan dezvăluie că la inaugurarea împărăţiei Milenare, cei care au murit după Răpire, dar care au venit la credinţa în Mesia, vor trăi din nou şi vor fi prezenţi în împărăţia Milenară. Ioan numeşte concret acest eveniment ca ″Prima înviere” (vezi Apocalipsa 20:45-).

4. Învierea finală. Această înviere va avea loc imediat după împărăţia Milenară. Îi va include pe toţi cei care mor înainte de împărăţia Milenară (fără credinţă în Yeshua) şi pe cei care au murit în timpul împărăţiei Milenare (fără credinţa în Yeshua). Toţi cei care vor lua parte la această înviere sunt cei ale căror nume nu au fost scrise în cartea vieţii Mielului. Aceştia vor fi aruncaţi în lacul de foc şi vor suferi ceea ce se numeşte Moartea a doua (vezi Apocalipsa 20:1115-).

Este clar din fiecare dintre aceste învieri că Israel, ca naţiune, nu este subiectul principal sau specific în niciunul dintre aceste evenimente. Mai degrabă, conceptul învierii

este legat de viaţa în împărăţie. Acest lucru este valabil, bineînţeles, cu excepţia învierii de după Mileniu care va duce la Judecata din faţa Marelui Tron Alb. Isaia defineşte această viaţă în multe moduri de-a lungul profeţiei sale. În capitolul 32, el scrie despre transformarea pe care o va aduce împărăţia Milenară. Vorbeşte iniţial despre starea de

Capitolul 6: Profetul Isaia Şi împărăţia – Continuare disperare în care va fi lumea înainte ca Duhul lui Dumnezeu să fie revărsat, la sfârşitul vremii, ca rezultat al domniei Regelui (Mesia): *"Până când se va turna Duhul de sus peste noi; atunci pustia se va preface în pământ şi pământul va fi privit ca o pădure. Atunci, nepărtinirea va locui în pustie şi neprihănirea îşi va avea locuinţa în pomăt. Lucrarea neprihănirii va fi pacea; roadele neprihănirii: odihna şi liniştea pe vecie. Poporul meu va locui în ţara păcii, în case fără grijă şi adăposturi liniştite."*

Isaia 32:15-18

Cei mai mulţi oameni se gândesc la înviere ca aducând o transformare oamenilor, dar acest verset spune clar că va avea loc o transformare a ţării, deşerturile vor deveni podgorii şi viile vor deveni păduri. Vor avea loc şi schimbări sociale. În locul crimei şi injustiţiei care afectează societatea noastră, vom rosti cu normalitate cuvinte ca sigur, drept, plin de pace şi linişte. Pentru o privire mai îndeaproape asupra împărăţiei milenare, vom studia Apocalipsa 20.

CAPITOLUL 7: "ÎMPĂRĂŢIA MILENARĂ"

(Notă. Acest capitol a apărut într-o altă carte de acelaşi autor, dar a fost extins şi revizuit.)

Înainte de a studia în amănunt detaliile pe care Ioan le

dezvăluie despre împărăţia Milenară, să recapitulăm câteva idei teologice de bază cu privire la împărăţia Milenară. Faptul că există persoane care neagă complet împărăţia Milenară nu este ceva nou. Ceea ce este oarecum nou este popularitatea pe care această perspectivă o câştigă într-un număr tot mai mare de evanghelici. Ce se află în centrul acestei poziţii teologice? O perspectivă preconceptă şi negativistă cu privire la Israel, care conduce la o atitudine teologică de superioritate, care consideră că Dumnezeu Şi-a anulat promisiunile din legământul cu poporul evreu. Pentru majoritatea amileniştilor, Israelul este văzut ca o naţiune rebelă, care a rupt legământul cu Dumnezeu şi şi-a pierdut definitiv statutul de popor ales. Totuşi, cei care interpretează Biblia în mod literal sunt mişcaţi de bogăţia profeţiilor care confirmă că, într-adevăr, va exista un timp în care Israelul va asculta de chemarea divină şi va fi folosit de Dumnezeu pentru a conduce lumea. Când va împlini Israelul aceste profeţii şi va conduce lumea în închinare la Yeshua?

Acest timp va fi la sfârşitul vremii şi în mia de ani, când Mesia conduce din nou Ierusalimul pământesc. Împărăţia Milenară ar trebui înţeleasă ca perioada de glorie a Israelului. În sfârşit, poporul va asculta de Domnul şi va arăta naţiunilor de ce Dumnezeu a ales Israelul dintre toate popoarele. În realitate, Dumnezeu nu a ales Israelul dintre celelalte naţiuni, ci Scriptura ne dezvăluie că El a creat un nou popor, în mod supranatural, deschizând pântecul Sarei şi dându-i rod. Este vital să ne amintim că Isaac este fiul promisiunii, conform cuvintelor lui Pavel (Galateni 4:23).

Chiar dacă, în final, legământul avraamic este împlinit de Mesia Yeshua, acest lucru nu invalidează faptul că poporul ales va veni din sămânţa lui Avraam şi că acest popor a primit promisiuni specifice, care trebuie împlinite. Nerecunoaşterea validităţii acestor profeţii îi face pe mulţi să respingă realitatea împărăţiei Milenare, fiind forţaţi să interpreteze ascultarea viitoare a lui Israel într-un mod simbolic şi să o atribuie credincioşilor dintre neamuri. Un alt rezultat nefericit este eşecul de a vedea o împărăţie literală, unde Mesia Yeshua va conduce din Ierusalimul pământesc.

Cei care neagă împărăţia Milenară (amileniştii) sunt forţaţi să facă anumite "acrobaţii teologice" în încercarea de a se explica învăţăturile clare ale Scripturii care dezvăluie o împărăţie plină de dreptate şi neprihănire, avându-şi originea în Ierusalimul pământesc. Rezultatul pentru mulţi teologi ai înlocuirii (un procent mare a teologilor înlocuirii sunt amilenişti) este susţinerea ideii că necazul cel mare, despre care au vorbit atât profeţii cât şi Yeshua, nu este unic pentru zilele din urmă, ci mai degrabă are loc de-a lungul erei Bisericii. Aşadar, nu la întoarcerea lui Mesia sunt înfrânţi duşmanii lui Dumnezeu, ci predicarea de succes a Evangheliei este cea care, de-a lungul vremii, întemeiază împărăţia lui Dumnezeu. Astfel, ei cred că Mesia nu se va întoarce pentru a întemeia împărăţia, ci Yeshua îşi va lua locul în împărăţia pregătită de Biserică. Alţii combină textele despre împărăţia Milenară şi cele despre Noul Ierusalim, văzând astfel o perioadă de necaz la finalul vremii, dar la întoarcerea lui Mesia, consideră că se va arăta Noul Ierusalim. Ambele perspective nu văd nicio relevanţă specială pentru Israel,

ca ţară sau ca popor, astăzi sau în viitor. În lumina acestui fapt, teologii înlocuirii înţeleg că promisiunea de a-i aduna din nou pe evrei în ţara Israel, este de fapt împlinită prin indivizi, indiferent de etnie, care îl acceptă pe Yeshua în Ţara pe care Dumnezeu a promis-o lui Avraam:

"în ziua aceea, Domnul a făcut un legământ cu Avram şi i-a zis: «Seminţei tale dau ţara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare, râul Eufrat...»"

Geneza 15:18

Teologii înlocuirii susţin că cei credincioşi în Yeshua sunt moştenitorii de drept ai legământului avraamic şi, astfel, ultimii moştenitori ai împărăţiei. Deşi lucrul acesta este adevărat, o astfel de poziţie nu înseamnă că Dumnezeu nu poate şi să împlinească promisiunile fizice ale legământului cu Israelul în zilele din urmă şi să aducă evreii la credinţa în Yeshua. Parte din promisiunile fizice făcute evreilor implică ţara lui Israel. Vă rog să notaţi că promisiunile fizice de legământ ale lui Hashem făcute Israelului au implicaţii spirituale majore.

Cum explică teologii care neagă importanţa viitoare a ţării numeroasele locuri din Scriptură care îi atribuie un rol major în zilele din urmă? Pentru ei, ţara *lui Israel este spiritualizată şi/ sau privită în mod alegoric. Ei tratează textele biblice care acordă o mare semnificaţie ţării în ultimele zile ca făcând referire la o împărăţie spirituală şi că nu are nimic de-a face cu ţara unde este astăzi naţiunea Israel. Suprasimplificarea Scripturii creează o problemă insurmontabilă pentru teologii înlocuirii. După cum am spus deja de mai multe ori, Scriptura afirmă în mod repetat că modul în care Dumnezeu se va ocupa de *evrei şi de ţara lui Israel în ultimele zile va fi o mărturie* pentru

neamuri. Este o mărturie care îi va face pe mulţi să vină la credinţă, înainte de întoarcerea lui Mesia. Unul dintre modurile în care Hashem va mărturisi neamurilor cu privire la credincioşia Sa va fi întoarcerea poporului evreu în ţara lui istorică.

Cum explică cei care nu cred în nicio semnificaţie viitoare a Israelului versetele care se ocupă de această mărturie? Ei susţin că astfel de texte se referă la acei indivizi care locuiesc momentan în ţara dintre cele două râuri (vezi Geneza 15:18) şi care vin la credinţă. Pentru ei, aceasta este interpretarea corectă a textelor biblice care vorbesc despre faptul că Dumnezeu îşi aduce poporul din exil. Ei resping ideea că termenul de "exil" se referă la o întoarcere fizică a poporului evreu în ţară, preferând să-l înţeleagă într-un mod spiritual, care are de-a face cu cineva care este pierdut (nu este mântuit) şi, de exemplu, arabii din Orientul Mijlociu care vin la credinţă pentru prima dată reprezintă o împlinire a unor astfel de Scripturi.

Este într-adevăr extraordinar faptul că sunt atâţia arabi care locuiesc în zona dintre râul Egiptului şi Eufrat care vin la credinţă, dar cum vorbeşte asta despre credincioşia lui Dumnezeu faţă de promisiunile făcute fiilor lui Iacov? Trebuie să ne amintim că legământul avraamic a trecut de la Avraam la Isaac şi, apoi, de la Isaac la Iacov. Urmaşii lui Iacov, adică poporul evreu, sunt cei pe care Hashem îi va aduce înapoi în ţară ca o mărturie pentru restul omenirii. Nu există nici o altă interpretare legitimă a acestei promisiuni.

Acesta este doar un mic exemplu dintre numeroasele profeţii care sunt ignorate de către teologii înlocuirii sau al

modului în care spiritualizarea lor şi alegorizarea Scripturii scot diferitele texte din contextul lor. Când examinăm explicaţiile lor pentru profeţiile cu privire la Israel, acestea alternează permanent între cele două poziţii: fie profeţia a fost împlinită deja în zilele profeţilor, fie trebuie aplicată Bisericii. Metodologia lor este influenţată de prejudecăţile pe care le au împotriva naţiunii şi a poporului evreu, nu de o metodă hermeneutică şi exegetică corectă.

Satana şi împărăţia Milenară

Pentru acei teologi care susţin că Era Bisericii (de la înălţarea lui Yeshua până la a doua venire) este de fapt împărăţia Milenară, următoarele două versete, care vorbesc despre Satana ca fiind legat, produc o dilemă serioasă:

"El a pus mâna pe balaur, pe şarpele cel vechi, care este Diavolul şi Satana, şi l-a legat pentru o mie de ani. L-a aruncat în Adânc, l-a închis acolo şi a pecetluit intrarea deasupra lui, ca să nu mai înşele neamurile, până se vor împlini cei o mie de ani. După aceea, trebuie să fie dezlegat pentru puţină vreme."

Apocalipsa 20:2-3

Chiar dacă înţeleg Mileniul în termeni extrem de spiritualizaţi şi simbolici, este greu de crezut că persoane care sunt instruite din punct de vedere teologic ar putea crede că Satana este de fapt legat acum şi că a fost aşa de la înălţarea lui Yeshua. Din perspectiva lor, înălţarea lui Mesia de pe pământ la ceruri este cea care a declanşat întemeierea împărăţiei Milenare. Există o problemă cu această perspectivă. Nu înălţarea Sa este cea care aduce împărăţia ci, potrivit Scripturii, coborârea Sa din ceruri şi

întoarcerea Sa.

Teologii care resping cu totul împărăţia Milenară (amileniştii) nu au nicio problemă cu faptul că la întoarcerea lui Mesia, Satana este legat şi împărăţia (pentru aceşti teologi singura împărăţie este Noul Ierusalim) este iniţiată imediat. Cu toate acestea, problema pe care o au este cum să explice textul care spune că Satana trebuie eliberat pentru puţină vreme (Apocalipsa 20:3). Ei nu au absolut nicio explicaţie pentru acest lucru şi nu pot oferi nicio bază exegetică pentru a explica de ce, după ce împărăţia este întemeiată şi perfecţiunea este atinsă, să mai existe un scop pentru ca Satana să fie eliberat pentru o perioadă de timp. Acesta este unul dintre numeroasele exemple ale modului în care astfel de teologi sunt forţaţi să ignore multe aspecte ce apar în pasajele profetice.

Unii postmilenişti au încercat să rezolve această discrepanţă susţinând că poate Satana va fi eliberat chiar înainte de întoarcerea lui Yeshua, aceasta dând naştere la necazul despre care vorbesc profeţii şi Apocalipsa. Există câteva probleme şi la această perspectivă. În primul rând, ea se află în conflict cu o învăţătură majoră a teologiei lor, şi anume că predicarea Evangheliei va fi atât de eficientă încât, în esenţă, Biserica va fi cea care aduce împărăţia, iar întoarcerea lui Mesia este cea mai mare realizare a lucrării Bisericii. În al doilea rând, potrivit cu Apocalipsa 20, când Satana este lăsat liber, nu aduce niciun fel de necaz, ci doar adună naţiunile care doresc să atace tabăra sfinţilor. Cu alte cuvinte, este imposibil să susţii că eliberarea lui Satana are legătură cu necazul cel mare despre care vorbesc profeţii şi restul cărţii Apocalipsa. Din nou,

Scriptura nu vorbeşte despre niciun fel de necaz pe care Satana îl va provoca după întoarcerea lui Mesia şi întemeierea împărăţiei Sale. Satana vrea doar să facă război, dar nu îi este permis şi este aruncat imediat în iazul de foc.

Chiar dacă amilenismul şi postmilenismul au construit doctrine care au adunat un număr mare de adepţi, ei trebuie să accepte că perspectivele lor de interpretare a Scripturii sunt departe de a fi literale. Există şi un mare număr de profeţii de care nu se ating, încercând să justifice cu faptul că fie sunt prea simbolice pentru a fi înţelese, fie vorbesc despre o perioadă din trecut, fie sunt împlinite de către credincioşi. Pentru cei care cred că trebuie să-şi bazeze teologia pe Scriptură, următorul verset este de o importanţă crucială:

"Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu şi de folos ca să înveţe, să mustre, să îndrepte, să dea înţelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârşit şi cu totul destoinic pentru orice lucrare bună."

2 Timotei 3:1617-

Accentul este pe faptul că toată Scriptura este importantă pentru doctrină. Aşa că teologia care nu include întreaga revelaţie a Cuvântului sfânt, inspirat şi infailibil al lui Dumnezeu, este o teologie care trebuie respinsă.

Scopul împărăţiei Milenare

Ne-am aplecat deja în această carte asupra ultimelor capitole din profeţia lui Ezechiel (vezi capitolul 3). Dar, acum, după ce am studiat unele dintre textele majore cu privire la împărăţia Milenară, putem înţelege mult mai bine de ce va exista un Templu al Mileniului. În această

secţiune vom face un mic rezumat care ne va ajuta să înţelegem ce va avea loc în împărăţie. Deja am spus că Mileniul va fi ceasul de glorie a Israelului. Asta nu pentru că, evreu fiind, mie îmi face plăcere, ci, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu ne spune că aşa vor sta lucrurile. Va fi un timp extraordinar şi pentru Biserică. De ce? Trebuie să ne amintim că parte din responsabilitatea Bisericii este de a face gelos poporul Israel:

"întreb dar: «S-au poticnit ei ca să cadă? Nicidecum! Ci, prin alunecarea lor, s-a făcut cu putinţă mântuirea neamurilor, ca să facă pe Israel gelos...»"

Romani 11:11

Astfel, Biserica se va bucura enorm când va vedea că Israelul îl slujeşte pe Mesia şi va conduce alte naţiuni la ascultarea de Cuvântul lui Dumnezeu. Deoarece Isaia a profeţit că:

"Se va întâmpla în scurgerea vremurilor că muntele Casei Domnului va fi întemeiat ca cel mai înalt munte; se va înălţa deasupra dealurilor şi toate neamurile se vor îngrămădi spre el. Popoarele se vor duce cu grămada la el şi vor zice: «Veniţi, să ne suim la muntele Domnului, la Casa Dumnezeului lui Iacov, ca să ne înveţe căile Lui şi să umblăm pe cărările Lui.» Căci din Sion va ieşi Legea şi din Ierusalim, Cuvântul Domnul. El va hotărî între un mare număr de popoare; 'aşa încât din săbiile lor îşi vor făuri fiare de plug şi din suliţele lor cosoare: niciun popor nu va mai scoate sabia împotriva altuia şi nu vor mai învăţa războiul."

Isaia 2:2-4

Aceste versete au fost discutate sumar în capitolul 2, 'când am învăţat despre importanţa Torei şi despre faptul

că ea va avea un rol primordial în conducerea împărăţiei Milenare. Pe lângă Tora care iese din Sion, aceste versete ne dezvăluie şi alte evenimente care vor avea loc. Este clar că ele nu s-au petrecut deocamdată, deoarece sunt rezervate pentru Mileniu. O examinare rapidă asupra a ceea ce profeţeşte Isaia în acest pasaj se va dovedi de folos pentru înţelegerea unor idei de bază cu privire la împărăţia Milenară.

În primul rând, muntele Domnului va deveni foarte important. La care munte face referire textul? Faptul că apar termeni precum Ierusalim şi Sion în acest pasaj, nu lasă mult loc pentru speculaţii. Expresia Casa Dumnezeului nostru este o referire clară la Templu, aşa că muntele este Muntele Templului din Ierusalim. Dacă, de fapt, împărăţia Milenară este aici acum (de la înălţarea lui Mesia înapoi la ceruri), atunci afirmaţia pe care Yeshua o face în Matei 24 cu privire la zilele din urmă şi la apariţia a tot mai multor războaie, este foarte problematică şi se află în conflict cu ceea ce spune Isaia. Deoarece Isaia ne spune că naţiunile vor renunţa la arme şi nu vor mai învăţa despre război. Din nou, dacă cineva respinge împărăţia Milenară, atunci la ce perioadă putem aplica profeţia lui Isaia? Dacă cineva este postmilenist, atunci o poate aplica la perioada de după venirea lui Mesia. Problema postmileniştilor este afirmaţia că Noul Ierusalim va lua fiinţă abia după Mileniu şi nu va fi condus prin Tora, lucru pe care pasajul îl subliniază în mod clar.

Pentru cei care spun că împărăţia Milenară şi Noul Ierusalim sunt unul şi acelaşi lucru, se ridică alte probleme. Prima este că acest pasaj afirmă că există un Templu (vezi Isaia 2:3), dar în cartea Apocalipsa există un

verset care spune că Noul Ierusalim nu are niciun Templu (vezi Apocalipsa 21:22). Acest verset afirmă că Domnul Dumnezeul cel Atotputernic şi Mielul este Templul lui (vă rog să notaţi că se foloseşte în original verbul la singular ″este”, în loc de pluralul ″sunt”, subliniind unitatea dintre Domnul şi Mesia). În mod natural, vor exista teologi care vor dori să spiritualizeze acest pasaj şi să spună că Templul din pasajul lui Isaia poate fi înţeles ca intimitatea cu Dumnezeu, şi nu ca o clădire propriu-zisă. Această interpretare alegorică pare să fie prea greu de justificat dacă revenim asupra ultimelor nouă capitole din profeţia lui Ezechiel.

În aceste capitole este absolut imposibil să reconciliem descrierea zonei Templului, darurile care vor fi aduse pe altar, instrucţiunile pentru preoţi şi leviţi şi împărţirea ţării, cu informaţia oferită de cartea Apocalipsa cu privire la Noul Ierusalim. Nu există nicio cale exegetică de a susţine că împărăţia Milenară şi Noul Ierusalim fac referire la aceeaşi perioadă de timp.

Scriptura, de fapt, oferă celui ce o studiază suficientă informaţie ca să înţeleagă corect ce va avea loc în Mileniu şi de ce. În primul rând, putem identifica cine va fi în împărăţia Milenară şi care va fi rolul fiecărei persoane (potrivit cu grupul din care face parte). Deja am spus în capitolul 1 al acestei cărţi, că împărăţia Milenară va fi formată din următoarele grupuri de oameni:

1. Cei care vin la credinţa în Evanghelie (evrei şi neamuri) înainte de Răpire.
2. Cei care vin la credinţa în Evanghelie (evrei şi neamuri) după Răpire.
3. Cei care sunt născuţi în timpul împărăţiei Milenare.

În ceea ce priveşte primul grup (aşa cum am învăţat), aceste persoane vor fi avut parte de Răpire, vor fi primit un trup nou şi rolul care li s-a rezervat. Acest rol este de a conduce şi a domni împreună cu Mesia, după cum spune clar Apocalipsa 20:4. Cu alte cuvinte, credincioşii (înainte de răpire) vor avea un rol de supraveghere. Al doilea şi al treilea grup sunt cei care vor forma cetăţenii împărăţiei Milenare. Un aspect foarte important al împărăţiei este că Israelul va avea un rol de conducere a naţiunilor. Asta înseamnă (aşa cum am spus în mod repetat), că Israelul va conduce naţiunile potrivit poruncilor Torei, în timpul Mileniului, după cum spune Isaia:

"... Căci din Sion va ieşi Legea şi din Ierusalim, Cuvântul Domnului."

Isaia 2:3

În împărăţia Milenară, Israelul va îndeplini, în sfârşit, scopul pentru care a fost ales de Domnul – de a fi o lumină pentru naţiuni. Cu alte cuvinte, în Mileniu, Israelul îşi va îndeplini în sfârşit rolul de a învăţa toate popoarele Cuvântul lui Dumnezeu. Faptul că Legea împărăţiei Milenare este Tora reprezintă o mare problemă pentru mulţi pentru creştini, care au fost învăţaţi că moartea lui Mesia de pe cruce a reprezentat împlinirea ei supremă. Oare Yeshua nu le-a spus ucenicilor Săi:

"Să nu credeţi că am venit să stric Legea sau Prorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc."

Matei 5:17

De obicei, acest verset este interpretat ca însemnând că în trecut Tora a fost dată ca modalitate de mântuire, dar acum Yeshua şi moartea Sa pe cruce oferă o nouă cale spre mântuire. Deoarece moartea lui Yeshua de pe cruce este

singurul mod prin care piitem fi justificaţi, este incorect să credem că Tora a fost dată de Hashem ca un instrument pentru mântuire. Deja am discutat acest aspect în capitolul doi. Acolo am arătat că Tora are un scop diferit. Acest scop este de a defini ce este neprihănit şi ce este păcătos. Este important că în următorul verset Yeshua spune exact când va înceta Tora să aibă orice semnificaţie şi valoare pentru credincios:

"Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu vor trece cerul şi pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege înainte ca să şefi întâmplat toate lucrurile."

Matei 5:18.

Apocalipsa arată clar că doar după împărăţia Milenară şi după Judecata de la Tronul Mare şi Alb vor trece cerurile şi pământul şi va veni din ceruri de la Dumnezeu şi va lua fiinţă Noul Ierusalim:

"Apoi am văzut un cer nou şi un pământ nou; pentru că cerul dintâi şi pământul dintâi pieriseră şi marea nu mai era. Şi eu am văzut cohorându-se, din cer de la Dumnezeu, cetate sfântă, Noul Ierusalim, gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei."

Apocalipsa 21:1-2

Deşi Noul Ierusalim nu va fi condus potrivit cu Tora, în împărăţia Milenară ea va fi folosită pentru a-i învăţa neprihănirea pe cei care vor naşte în această perioadă şi care vor fi foarte mulţi. Acest lucru are de-a face cu motivul iniţial pentru care Dumnezeu a dat Tora pentru Israel. Nu a fost doar ca Israelul să asculte de ea ca set special de reguli, ci mai degrabă ca ascultarea Israelului de aceste porunci să aducă neamurilor lumină cu privire la adevărurile lui Dumnezeu. Astfel, ei vor ajunge la a

înţelege că ascultarea de aceste instrucţiuni conduce la viaţă şi binecuvântări, în timp ce încălcarea lor aduce moarte şi blesteme. Deşi la început acceptarea Torei de către neamuri n-a fost obligatorie, ci era rezultatul venirii lor la credinţa în singurul Dumnezeu adevărat, în împărăţia Milenară va fi obligatorie şi impusă prin conducerea lui Mesia şi supravegheată de cei care au luat parte la Răpire. Din acest motiv, Scripturile ne spun că, atunci când Yeshua se va întoarce să întemeieze împărăţia, El va conduce cu un toiag de fier.

Din păcate, mulţi credincioşi au înţeles incorect învăţăturile lui Pavel ca însemnând că Tora şi credinţa sunt incompatibile. Pavel n-a spus niciodată şi nici n-a sugerat aşa ceva. Ceea ce a spus este că nu suntem mântuiţi prin lucrarea Legii, ci doar prin credinţa în lucrarea lui Mesia Yeshua de pe cruce. În împărăţia Milenară oamenii îşi vor demonstra credinţa în Yeshua ascultând de Cuvântul lui Dumnezeu (poruncile din Tora). Trebuie să ne amintim că doar cei care au luat parte la Răpire vor avea un trup nou şi perfect, în care nu vor avea posibilitatea să păcătuiască. Asta înseamnă că atât Israelul (evreii care au venit la credinţă după Răpire) cât şi naţiunile (neamurile care au venit la credinţă după Răpire) nu vor avea acest trup nou (şi nici cei născuţi în timpul împărăţiei Milenare) şi astfel ei vor avea capacitatea de a păcătui. Când cineva păcătuieşte, Tora îi spune ce trebuie să facă. Aceste instrucţiuni implică aducerea de jertfe. Aceste jertfe ţineau pedeapsa lui Dumnezeu departe de cel păcătos. În timpul împărăţiei Milenare păcătoşii vor trebui să aducă jertfe potrivit cu Tora, pentru a se feri de judecată – care va fi făcută de Mesia Yeshua.

Mulţi credincioşi protestează şi susţin că astfel de jertfe sunt în conflict cu mesajul Evangheliei, care este întemeiat pe credinţă şi nu pe fapte. Evanghelia este, într-adevăr, bazată pe credinţă, dar împărăţia Milenară arată o situaţie total diferită şi interesantă. De la înălţarea lui Mesia la ceruri, relaţia cu Yeshua este o problemă de credinţă. Când a vorbit cu Toma, care a spus că nu va crede decât dacă va vedea semnul cuielor în mâinile Lui şi coasta unde a fost străpuns, Yeshua i-a spus:

"Adu-ţi degetul încoace şi uită-te la mâinile Mele şi aduţi mâna şi pune-o în coasta Mea, şi nu fi necredincios, ci credincios."

Ioan 20:27

Yeshua l-a certat pe Toma pentru că a fost nevoie să vadă cu propriii ochi pentru a crede. Tot El a afirmat că cei care cred pentru că văd, nu sunt binecuvântaţi în aceeaşi măsură ca cei ce nu văd şi totuşi cred (vezi Ioan 20:29). Trebuie să ne amintim că în împărăţia Milenară, Yeshua va fi prezent în mod fizic. El va conduce din Sfânta Sfintelor din Ierusalim. Ca unul să întrebe pe altul "crezi în Yeshua?" va fi oarecum fără sens, deoarece orice ochi îl va vedea (Isaia 52:8). Cel care nu ascultă de El încălcând Tora va avea de-a face cu disciplina toiagului Său de fier. Întrebarea în Mileniu nu este "crezi în Yeshua?" adică "există El cu adevărat?" sau "este El Unsul lui Dumnezeu?" De ce aceste întrebări nu mai sunt relevante? Răspunsul este pentru că Yeshua este acolo, El este Regele şi conducerea Sa nu mai este o problemă de dezbătut. Ci mai degrabă, întrebarea este: "vei asculta de El?" Credinţa în împărăţia Milenară va fi demonstrată prin împlinirea Torei.

Bineînţeles că Tora include jertfe, şi mulţi înţeleg aceste sacrificii ca fiind în conflict cu planul lui Dumnezeu de după moartea lui Mesia pe cruce. Lucrurile nu stau aşa. Aceste jertfe nu adaugă şi nici nu completează lucrarea lui Yeshua, deoarece lucrarea Sa a fost absolut suficientă. Ci mai degrabă, aceste jertfe sunt oferite în memoria morţii lui Yeshua de pe cruce.

Pentru a putea înţelege deplin aceste învăţături, trebuie să vedem diferenţa dintre ispăşire şi răsefimpărare. Cuvântul ispăşire provine dintr-un termen ebraic care are legătură cu ideea de acoperire. Cea mai bună evidenţă în acest sens o găsim în instrucţiunile lui Hashem date lui Noe:

"Tu (Noe) fă o corabie din lemn de gofer (chiparos), corabia aceasta s-o împărţi în cămăruţe, şi s-o acoperi înăuntru şi în afară cu o acoperitoare"

Geneza 6:14

Cuvântul ebraic din care este derivat termenul *"ispăşire"* se regăseşte de două ori în acest verset. Prima dată arată că este folosit clar în sensul de bază, de *"a acoperi".* În ceea ce priveşte a doua ocurenţă, pe care eu am tradus-o ca *"acoperitoare",* majoritatea traducerilor în engleză (şi în română, *n.tr.)* îl traduc drept *"smoală." Este* clar că avem de-a face cu un joc de cuvinte în textul din ebraică. Acelaşi cuvânt este repetat nu pentru a sublinia ce fel de material trebuia folosit, ci mai degrabă pentru a sublinia cât de importantă şi necesară era acoperirea pentru cei aflaţi în arcă.

Trebuie să ne amintim că acest pasaj se află în contextul judecăţii lui Dumnezeu. Faptul că arca avea nevoie de o *"ispăşire"* (acoperitoare) pentru a putea oferi eliberarea

de judecata lui Hashem, are o mare semnificaţie. Din nou, ispăşirea acoperă doar temporar păcatul, dar nu îndepărtează pedeapsa. Cu alte cuvinte, ispăşirea aduce doar o amânare a pedepsei (judecăţii) până ce răscumpărarea finală (prin Mesia) este făcută şi primită. Jertfele din Tora, care se aduceau pe altar, anticipau un sacrificiu superior care va aduce răscumpărarea.

Răscumpărarea este cu mult superioară ispăşirii. Răscumpărarea înlătură păcatul complet şi îndepărtează definitiv pedeapsa. Răscumpărarea trebuie înţeleasă ca o plată cu efecte

Capitolul 7: ″împărăţia Milenară″ multiple, unul dintre acestea fiind faptul că schimbă statutul celui care este răscumpărat din profan (respins de Dumnezeu şi obiect al judecăţii Sale) în sfânt (acceptat de Dumnezeu şi pus deoparte pentru scopurile Sale). Este important ca fiecare persoană să dezvolte o perspectivă corectă a jertfelor care vor fi oferite în împărăţia Milenară. Jertfele vor fi asemănătoare, într-un fel, cu jertfele dinainte de moartea lui Yeshua, care indicau spre lucrarea Sa viitoare de răscumpărare de pe cruce. Poate că o ilustraţie din iudaismul hasidic va fi de ajutor în a înţelege această idee.

Fostul rabin Menachem Mendel Schneerso a ilustrat într-un mod foarte interesant jertfele din Vechiul Testament. El a afirmat că jertfa de Paşte are ceva cu totul special. Din moment ce Paştele e cunoscut ca sărbătoarea răscumpărării, mielul de Paşte trebuie văzut ca o jertfă care asigura răscumpărarea (fizică) pentru copiii lui Israel. Cu alte cuvinte, prin ţinerea Paştelor, copiii lui Israel au fost eliberaţi de lanţurile sclaviei din Egipt. Rabbi Schneerson spune că toate jertfele dinainte de Paşte

(primul Paşte) au arătat spre jertfa aceasta'şi spre răscumpărarea pe care a oferit-o ea, şi toate jertfele de atunci încolo, au arătat înapoi tot spre ea.

În mod asemănător, urmaşii lui Yeshua trebui să ştie că moartea Sa de pe cruce a avut loc în a paisprezecea zi a lunii evreieşti Nissan (ziua de Paşte). Acest lucru n-a fost o coincidenţă, ci a anunţat răscumpărarea eternă pe care mielul de Paşte din Egipt doar a simbolizat-o. Majoritatea credincioşilor nu au nicio problemă să susţină că toate jertfele înainte de moartea lui Yeshua au arătat spre ceea ce El va împlini la cruce. Aşadar, n-ar trebui să fie nicio dificultate în a susţine că jertfele din împărăţia Milenară vor arăta înapoi, în memoria jertfei atotsuficiente a lui Yeshua de pe cruce.

Din nou, la începutul împărăţiei Milenare toţi vor fi credincioşi. Asta înseamnă că, pe lângă cei care au luat parte la Răpire, vor fi evrei şi neamuri care au venit la credinţă în a doua jumătate a perioadei de şapte ani (după Urâciunea Pustiirii). Deja am arătat faptul că cei care iau parte la Răpire vor primi un trup nou şi glorificat. În acest trup nou, ei nu vor putea procrea. Cu toate acestea, în ceea ce-i priveşte pe cei care vin la credinţă după Răpire şi în timpul necazului cel mare, cu toate că vor fi mântuiţi şi în siguranţă în Mesia, ei nu vor fi într-un trup glorificat, şi astfel vor putea procrea.

Acest fapt are implicaţii importante. Una dintre acestea este că, deşi iniţial, toţi rezidenţii din împărăţia Milenară vor fi credincioşi, vor exista oameni născuţi în timpul celor o mie de ani, care vor trebui să ia o decizie cu privire la Mesia Yeshua. De la ei se va aştepta să ţină Tora ca lege a împărăţiei şi vor învăţa ce înseamnă să trăieşti într-o lume

sub conducerea neprihănită a lui Mesia Yeshua. Dar, în final, dacă îl vor accepta sau nu pe Yeshua, va fi o decizie personală. Tocmai datorită nevoii celor care sunt născuţi în timpul Mileniului de a lua o decizie cu privire la Yeshua, avem următoarea informaţie:

"Când se vor împlini cei o mie de ani, Satana va fi dezlegat şi va ieşi din temniţa lui ca să înşele neamurile..."

Apocalipsa 20:7-8

Dezlegarea lui Satana este în concordanţă cu scopul lui Dumnezeu. Nu înseamnă că el a scăpat sau are puterea singur să iasă din închisoarea în care Domnul l-a legat. Suveranitatea lui Dumnezeu nu este subminată de eliberarea lui Satana, ci oferă acestor persoane o alegere reală, şi anume Yeshua sau Satana. Este greu de imaginat că după ce a trăit în împărăţia lui Mesia cineva ar alege să nu se predea lui Yeshua şi conducerii Sale perfecte. Totuşi, este uimitor că vor fi mulţi care îl vor alege pe Satana în locul lui Yeshua. În Apocalipsa 20:8, citim:

"Şi va ieşi din temniţa lui ca să înşele neamurile, care sunt în cele patru colţuri ale pământului, pe Gog şi pe Magog, ca să-i adune pentru război. Numărul lor va fi ca nisipul mării"

Potrivit acestui verset, un număr mare al celor care au văzut şi au experimentat neprihănirea lui Yeshua, se vor alătura lui Satana să facă război împotriva sfinţilor şi să atace Ierusalimul (vezi Apocalipsa 20:9). Acest război nu va fi însoţit de nicio perioadă de necaz cum au fost ultimii şapte ani dinaintea Mileniului. De fapt, indicaţiile clare din Scriptură arată că acest război va fi dezamăgitor. În realitate, nici nu va avea loc. Deoarece, în timp ce duşmanii vor aduna împotriva poporului lui Dumnezeu şi

împotriva Oraşului Sfânt, Ierusalim, cititorul vede că nu va avea loc nicio bătălie şi nici nu este nicio menţiune despre venirea lui Mesia. Este edificator faptul că nu citim în această relatare despre niciunul dintre detaliile care sunt parte din finalul perioadei de necaz. Tot ceea ce i se spune cititorului despre acest ″război″ este că, în timp ce duşmanii se pregătesc să atace, din ceruri va coborî un foc care-i va mistui pe toţi cei care s-au aliniat de partea lui Satana.

Există unii care susţin că împărăţia Milenară şi Era Bisericii sunt unul şi acelaşi lucru (amileniştii) şi când Mesia se va întoarce va aşeza Noul Ierusalim. După cum ne dezvăluie textul din Apocalipsa 20, o astfel de perspectivă este imposibil de reconciliat cu relatarea biblică despre Mileniu.

Unii arată spre faptul că în textul care menţionează războiul apare fraza ″Gog şi Magog.″ Deoarece Scriptura spune că războiul lui Gog şi Magog este lupta de la Armaghedon, ar trebui să ajungem la concluzia că acest război, menţionat în Apocalipsa 20:8-9, este de fapt războiul care încheie perioada de necaz. Aceasta nu este o presupunere corectă. Scopul numelor ″Gog şi Magog″ care apar în această secţiune nu este de a identifica războiul de la finalul Mileniului cu cel despre care vorbeşte Ezechiel în capitolele 38 şi 39. Ioan foloseşte aceste nume pentru a informa cititorul că acelaşi rezultat pe care l-a produs războiul lui Gog şi Magog va fi şi rezultatul celor care se ridică împotriva Ierusalimului la finalul Mileniului, şi anume, o mare înfrângere. El ne oferă un indiciu că nu se referă la Gog şi Magog în sine, în aceste versete. Să observăm fraza dinainte ca Gog şi Magog să fie menţionaţi,

şi anume: *"care sunt în cele patru colţuri ale pământului."*

Gog a fost conducătorul ţării Magog, pe care majoritatea cercetătorilor o identifică amplasată undeva la nordul Israelului. Aşadar, n-ar avea niciun sens să vorbim despre cele patru colţuri ale pământului folosind expresia Gog şi Magog, dacă aceste nume sunt folosite literal. Ioan foloseşte adesea în cartea Apocalipsa termeni şi evenimente care sunt foarte bine cunoscute din T'nach (Vechiul Testament) şi le schimbă semnificaţia pentru a putea ajuta cititorul să înţeleagă ce se va întâmpla în zilele din urmă. Sunt şi alte motive oferite în această secţiune (Apocalipsa 20) care fac imposibil din punct de vedere exegetic să combinăm împărăţia Milenară şi Noul Ierusalim în aceeaşi perioadă sau să susţinem că Mileniul este în vremea de acum. Spre exemplu, după înfrângerea celor care încearcă să atace sfinţii şi Oraşul Sfânt din Ierusalim, citim:

"Şi *diavolul, care-i înşela, a fost aruncat în iazul de foc şi de pucioasă, unde sunt fiara şi prorocul mincinos. Şi vor fi munciţi zi şi noapte în vecii vecilor"*

Apocalipsa 20:10

Dacă ne aplecăm cu atenţie asupra gramaticii greceşti descoperim că, atunci când diavolul va fi eliberat din închisoare, fiara şi prorocul mincinos nu vor fi alături de el. Acest lucru înseamnă că în timpul Mileniului, fiara şi prorocul mincinos vor fi deja în iazul de foc şi pucioasă. Satana acţionează singur pentru amăgirea naţiunilor şi conducerea lor în luptă. La războiul de la Armaghedon se afirmă clar că fiara şi prorocul mincinos vor fi prezenţi şi vor juca un rol important.

Un alt fapt care subliniază poziţia că împărăţia Milenară

şi Noul Ierusalim nu sunt una şi aceeaşi, este descrierea diferită pe care o găsim pentru Ierusalimul în Mileniu şi pentru Ierusalimul Nou şi Etern. Nu este scopul acestei cărţi să discutăm Noul Ierusalim, dar putem spune că este descris folosind un limbaj foarte asemănător cu grădina Eden, în timp ce pentru Ierusalimul din Mileniu nu sunt utilizate aceleaşi imagini.

Capitolele finale din Isaia şi Mileniul

Am discutat deja o parte din ceea ce spune Isaia despre împărăţia Milenară (vezi capitolul 5 şi 6). De fapt, o carte întreagă ar putea fi scrisă despre informaţia oferită de acest profet cu privire la Mileniu. Scopul acestei secţiuni este de a prezenta pe scurt ultimele două capitole din profeţia lui şi de a demonstra că evenimentele pe care le descrie ar putea avea loc doar în împărăţia Milenară, şi nu în Noul Ierusalim.

Prima parte din capitolul 65 este răspunsul Domnului la rugăciunea lui Israel din capitolul anterior. În această rugăciune există referinţe clare la faptul că ţara, inclusiv Ierusalimul, se află în ruine şi poporul Israel suferă mult. În răspunsul Său la această rugăciune, Dumnezeu spune categoric că suferinţa lor şi starea ţării sunt consecinţa răzvrătirii lui Israel:

"Mi-am întins mâinile toată ziua spre un popor răzvrătit, care umblă pe o calea rea, în voia gândurilor lui!"

Isaia 65:2

Cuvântul pe care l-am tradus ca "foarte răzvrătit" apare şi în Deuteronomul 21:18, unde vorbeşte despre un fiu care este atât de răzvrătit şi neascultător, încât părinţii lui îl aduc în faţa judecătorilor cetăţii, ca să fie omorât cu pietre. Aşadar, Isaia subliniază starea spirituală a

poporului, care este cauza situaţiei lor dificile. În ciuda idolatriei Israelului şi a numeroaselor păcate, Dumnezeu nu îl va distruge complet şi nici nu va anula legământul Său cu ei.

De fapt, Hashem va lucra în zilele din urmă şi va întoarce evreii în ţara lor. De asemenea, locurile care erau pustii vor înflori (vezi Isaia 65:8-10). Chiar dacă Israelul va fi restabilit, suferinţa lui nu se va încheia. De ce? Răspunsul este că, deşi mulţi evrei se vor întoarce în ţară, există încă o problemă spirituală serioasă.

Majoritatea poporului încă se va comporta fără credinţă şi vor fi răzvrătiţi faţă de Cuvântul lui Dumnezeu. Aşadar, o perioadă de pedeapsă va cădea asupra lui. Cu toate acestea, suferinţa aceasta a Israelului va aduce o schimbare semnificativă în popor. În sfârşit, îl vor căuta pe Dumnezeu şi vor căuta promisiunea răscumpărării prin Mesia. În timpul ultimelor zile ale acestei vremi, Israelul va răspunde Domnului aşa cum doreşte El:

"Aşa că cine se va binecuvânta în ţară se va binecuvânta în Dumnezeul lui Amin şi cine va jura în ţară va jura pe Dumnezeul lui Amin, căci vechile suferinţe vor fi uitate, vor fi ascunse de ochii Mei."

Isaia 65:16

Este foarte interesantă referirea la Dumnezeu din acest verset: *"Dumnezeul lui Amin."* Cuvântul ebraic "amin" este legat de două concepte biblice importante credinţa şi adevărul. Deoarece Israelul va răspunde, în sfârşit, Domnului cu credinţă, El îşi va împlini promisiunile legământului făcut cu Patriarhii. Pentru a aduce această schimbare, Hashem va pune mâna grea a pedepsei Lui transformatoare asupra poporului. Această disciplinare va

fi experimentată de Israel prin naţiunile care îl vor persecuta.

Va fi o disciplină dură care va face Israelul să caute izbăvirea adusă de Dumnezeu, potrivit revelaţiei Cuvântului Său. Chiar dacă naţiunile joacă un rol în planul lui Dumnezeu, ele nu vor face asta din ascultare. Cu alte cuvinte, Hashem doar va folosi comportamentul lor păcătos pentru a produce un rezultat pozitiv. Dumnezeu nu le va face să păcătuiască, deoarece Dumnezeu nu ia parte la păcat! Despre asta vorbeşte Pavel când spune că *"toate lucrurile lucrează spre binele..."* (vezi Romani 8:28).

În următorul verset din Isaia, Dumnezeu dezvăluie planul Său final:

"Căci iată. Eu fac ceruri noi şi un pământ nou; aşa că nimeni nu-şi va mai aduce aminte de lucrurile trecute şi nimănui nu-i vor mai veni în minte."

Isaia 65:17

Folosirea frazei *"ceruri noi şi un pământ nou"* i-a făcut pe mulţi să asocieze evenimentele acestei secţiuni din profeţia lui Isaia cu Noul Ierusalim, pe care Ioan îl descrie cu un limbaj similar în cartea Apocalipsa. Ioan afirmă că faptul că Dumnezeu va crea *"un cer nou şi un pământ nou"* va aduce Noul Ierusalim (Apocalipsa 21:1-2). Eroarea care trebuie evitată este presupunerea că, deoarece aici apare aceeaşi frază ca şi în Apocalipsa, atât Isaia cât şi Ioan vorbesc despre acelaşi eveniment şi astfel subiectul ambelor pasaje este Noul Ierusalim.

Ceea ce ne învaţă acest pasaj este că împărăţia Milenară este o parte necesară a pregătirii pentru Noul Ierusalim. Trebuie să acordăm o atenţie sporită gramaticii folosite în acest verset. Cuvântul care se găseşte în acest verset se

găseşte şi în Geneza 1:1:

"La început Dumnezeu a creat cerurile şi pământul..."

Trebuie să observăm că verbul pe care ambele pasaje îl au în comun este trecutul "a creat", în timp ce în Isaia, verbul se află la prezent. Cercetătorii textelor ebraice ştiu că folosirea prezentului este destul de rară în T'nach (Vechiul Testament). Aşadar, Isaia subliniază că crearea *"unui cer nou şi un pământ nou"* este un proces, dar nu este încă o realitate în acest capitol din Isaia. Dovada pentru această interpretare se găseşte mai târziu în alte versete din acest capitol:

"Nu *vor mai fi în el nici copii cu zile puţine, nici bătrâni care să nu-şi împlinească zilele. Căci cine va muri la vârsta de o sută de ani va fi încă tânăr şi cel ce va muri în vârstă de o sută de ani va fi blestemat de păcătos"*

Isaia 65:20

Versetul ne dezvăluie că în timpul împărăţiei Milenare, oamenii vor trăi mult mai mult decât o fac acum. Textul ne spune că un om de o sută de ani va fi considerat tânăr şi că un păcătos a cărui viaţă se încheie la o sută de ani va fi considerat blestemat.

Azi lucrurile nu stau aşa şi nu vor sta aşa nici în Noul Ierusalim. Când vorbeşte despre Noul Ierusalim, Ioan spune clar că acolo (în Noul Ierusalim) nu va mai fi moarte (vezi Apocalipsa 21:4). Aşadar, din moment ce Isaia dezvăluie o perioadă care nu poate fi considerată a fi în vremea noastră şi este clar că nu este nici Noul Ierusalim, atunci singura soluţie este că Isaia trebuie să vorbească despre împărăţia Milenară.

Din nou, aceasta este o evidenţă indiscutabilă din Scriptură că perioada de la înălţarea lui Mesia până la a

doua Sa venire, adică zilele noastre, nu trebuie considerată ca fiind împărăţia Milenară. Ba mai mult, este clar că ceea ce se va întâmpla la venirea lui Yeshua nu este Noul Ierusalim. Aşadar, există într-adevăr o împărăţie Milenară, iar cei care susţin că este acum sau că este un sinonim cu Noul Ierusalim, greşesc.

Capitolul final din profeţia lui Isaia (capitolul 66) continuă să dezvăluie adevărul despre Mileniu. ′în timp ce Noul Ierusalim va fi o stare eternă de pace şi perfecţiune, împărăţia Milenară va avea elemente de imperfecţiune care îl vor face pe Mesia Yeshua să acţioneze rapid împotriva lor, prin judecata pe care o va face, cu scopul de a menţine neprihănirea în împărăţia Sa. Este clar din acest capitol că Tora este legea prin care El va conduce. Dovada în acest sens este că vor avea loc jertfe, că va fi ţinut Sabatul şi sărbătoarea Lunii Noi (Roş Codeş).

În versetele de început ale acestui capitol, Hashem nu este mulţumit de jertfele poporului. Motivul este că cei care aduc jertfele nu o fac cu o inimă plină de pocăinţă şi un duh mâhnit (vezi versetul 2), ci cred în mod eronat că pot face orice fapte rele şi totuşi să primească iertarea doar prin jertfe. Este important să notăm că acest pasaj începe cu versetul care spune:

″Aşa vorbeşte Domnul: «Cerul este scaunul Meu de domnie şi pământul este aşternutul picioarelor Mele...»″

Isaia 66:1

Împărăţia Milenară nu va fi ca nicio perioadă dinaintea ei. Chiar dacă gloria lui Dumnezeu a locuit în primul Templu, în timpul Mileniului Hashem va domni personal în această lume prin Mesia Yeshua. El va cunoaşte starea inimii celor care aduc jertfe. Este clar că cel mai important

lucru este starea inimii, nu jertfa în sine. Aşadar, cei care nu înţeleg scopul şi semnificaţia jertfelor şi toate elementele ce au legătură cu conducerea Sa bazată pe Tora, vor fi judecaţi rapid:

"Căci iată, Domnul vine într-un foc şi carele Lui sunt ca un vârtej; îşi preface mânia într-un jăratic şi ameninţările în flăcări de foc. Căci cu foc îşi aduce Domnul la îndeplinire judecăţile şi cu sabia Lui pedepseşte pe oricine, şi cei ucişi de Domnul vor fi mulţi la număr"

Isaia 66:15-16

Următorul verset oferă un motiv pentru care Hashem este atât de mânios:

"Cei ce se sfinţesc şi se curăţesc în grădini, mergând unul câte unul, în mijlocul celor ce mănâncă şi carne de porc, şi şoareci, şi alte lucruri urâcioase, toţi aceia vor pieri, zice Domnul"

Isaia 66:17

Acest verset vorbeşte despre elemente ale închinării păgâne, arătând că, în ciuda conducerii neprihănite a lui Yeshua, vor exista practici idolatre în încercarea de a se "sfinţi şi curăţi." Cuvântul "grădini" se referă la locuri pentru ritualul închinării păgâne. Nu doar că acţiunile acestor oameni sunt deplasate, dar la fel este şi dieta lor. Astăzi, majoritatea credincioşilor nu se gândesc deloc la ce mănâncă din perspectivă spirituală. Cu toate acestea, în împărăţia Milenară, fiecare aspect din viaţa cuiva va fi evaluat prin Tora. Consumul cărnii de porc şi de alte cărnuri care sunt interzise în Biblie va fi, de asemenea, interzis în împărăţia Milenară şi cei care încalcă aceste legi vor fi pedepsiţi. Poate părea greu pentru mulţi credincioşi să accepte că Yeshua va impune cerinţele

regimului alimentar din Tora. Din nou, trebuie să ne amintim că în împărăţia Milenară fiecare aspect al existenţei cuiva trebuie să reflecte sfinţenia şi neprihănirea dezvăluite şi definite de Tora.

Acest capitol se încheie cu o afirmaţie ca subliniază faptul că Yeshua are o cunoaştere perfectă a tuturor lucrurilor:

"Eu pedepsesc faptele şi gândurile lor! Dar vine vremea când voi strânge toate neamurile şi toate limbile; ele vor veni şi vor vedea slava Mea"

Intenţia acestui verset este nu doar să dezvăluie că Yeshua cunoaşte tot, ci şi că judecata Sa perfectă (neprihănită) va fi una dintre căile principale în care gloria Sa este manifestată.

După ce a vorbit despre gloria lui Mesia, următorul verset este legat de evreii din exil, adică aflaţi în naţiunile departe de cunoaşterea Dumnezeului lui Israel. Acei evrei vor fi cei care:

"... vor vesti slava Mea printre neamuri"

Isaia 66:19

În următorul verset citim:

"Vor *aduce pe toţi fraţii voştri din mijlocul tuturor neamurilor, ca dar Domnului, pe cai, în care şi pe tărgi, pe catâri şi pe dromadere, la muntele Meu cel sfânt, la Ierusalim – zice Domnul cum îşi aduceau copiii lui Israel darurile de mâncare, într-un vas curat, la Casa Domnului"*

Apoi, Isaia informează cititorul că de la neamuri (sau naţiuni), vor fi luaţi bărbaţi care să slujească drept preoţi şi leviţi:

"Şi voi lua şi dintre ei pe unii ca preoţi şi leviţi, zice Domnul."

Isaia 66:21

Există o dezbatere cu privire la identitatea celor despre care vorbeşte acest pasaj. Unii teologi înţeleg cuvântul ״ei" ca şi ״şi din ei", cu referire la neamuri. Este important să notăm că termenul ebraic מיוג poate fi înţeles ca ״neamuri" sau cu referire la ״naţiuni", adică ţări. Teologii care interpretează versetul ca spunând că Hashem va face preoţi şi leviţi dintre neamuri, îşi bazează interpretarea pe înţelegerea expresiei ״şi dintre ei" ca semnificând neamuri, pe când subiectul pasajului sunt evreii. În versetul 20, el este prezentat clar *״... toţi fraţii voştri din mijlocul tuturor neamurilor",* adică evreii. La fel, la finalul versetului, sunt menţionaţi *״copiii lui Israel"* şi ei devin subiectul frazei despre care vorbim – ״şi dintre ei". În sfârşit, în versetul 22, avem cea mai bună dovadă pentru a înţelege că acest pasaj face referire la evreii care vin din exil, dintre naţiuni şi dintre neamuri.

״Căci după cum cerurile cele noi şi pământul cel nou pe care le voi face vor dăinui înaintea Mea – zice Domnul – aşa vor dăinui şi sămânţa voastră şi numele vostru"

Isaia 66:22

Isaia dezvăluie că în acelaşi mod în care putem să ne încredem în promisiunea că Hashem va întemeia împărăţia, la fel putem avea încredere că El îşi va ţine legământul cu Israelul. Dacă interpretarea corectă este că neamurile vor fi preoţi şi leviţi, atunci acest verset care vorbeşte despre ״sământă" n-ar mai avea sens.

Din nou, când naţiunile (neamurile) vor vedea credincioşia Sa faţă de Israel, şi ele se vor alătura în închinarea înaintea Dumnezeului lui Israel şi Mesia Lui în parametrii Torei. Acest lucru îl vedem în următorul verset:

"în fiecare lună nouă şi în fiecare Sabat, va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul."

Isaia 66:23

Vă rog să observaţi că există o subliniere în fraza *"orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Hashem."* Acest lucru dezvăluie o împlinire a planului lui Hashem ca Israelul să conducă neamurile în închinare înaintea Sa. Ierusalimul şi Templul nu mai sunt locuri de închinare doar pentru evrei, ci în sfârşit devin locuri de închinare, pentru toţi oamenii, aşa cum spune Isaia mai devreme:

"Străinul care se alipeşte de Domnul să nu zică: «Domnul mă va despărţi de poporul Său!» Şifamenul să nu zică: «Iată, eu sunt un copac uscat!» Căci aşa vorbeşte Domnul: «Famenilor care vor păzi Sabatele Mele, care vor alege ce-Mi este plăcut şi vor stărui în legământul Meu, le voi da în Casa Mea şi înăuntrul zidurilor Mele un loc şi un nume mai bun decât fii şi fiice; le voi da un nume veşnic, care nu se va stinge. Şi pe străinii care se vor lipi de Domnul ca să-l slujească şi să iubească Numele Domnului, pentru ca să fie slujitorii Lui, şi pe toţi cei ce vor păzi Sabatul, ca să nu-l pângărească, şi vor stărui în legământul Meu, îi voi aduce la muntele Meu cel sfânt şi-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune. Arderile-de-tot şi jertfele lor vor fi primite pe altarul Meu, căci Casa Mea se va numi o casă de rugăciune pentru toate popoarele». Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeul, care strânge pe cei risipiţi ai lui Israel: «Voi mai strânge şi alte popoare la cei strânşi acum din el»."

Isaia 56:3-8

Acest pasaj este clar în ceea ce priveşte principiile majore care au de-a face cu întemeierea împărăţiei

Milenare. Este important de înţeles cum funcţionează aceste principii şi cum dezvăluie programul lui Hashem pentru creaţie. Poate că înţelegerea semnificaţiei unui cuvânt ebraic ne va ajuta să acceptăm aceste principii şi scopul pe care fiecare îl are în a împlini voia lui Hashem. Cuvântul din ebraică este תילכת. Există două definiţii principale ale acestui cuvânt. Prima este ″sfârşit" şi a doua este ″scop" sau ″ţel". Ideea de aici este aceea că Dumnezeu are un scop specific pentru care aduce creaţia în starea ei finală. Chiar dacă împărăţia Milenară nu este forma finală a lucrurilor, ea ne ajută să înţelegem caracterul Noului Ierusalim şi este un pas necesar în înaintarea spre el.

Întorcându-ne la pasajul din Isaia 56, vedem că în aceste versete sunt enunţate trei principii distincte. Primul este acela că neamurile sunt parte centrală a planului lui Dumnezeu. Din punct de vedere biblic, ştim că un element major al legământului avraamic a fost acela de a crea un popor din urmaşii lui Avraam cu scopul de a binecuvânta neamurile. În mod natural, Yeshua şi mântuirea pe care El o oferă este cel mai înalt rezultat al legământului avraamic.

Cu toate acestea, Israelul a fost creat de Dumnezeu să fie mai mult decât doar poporul din care se trage Mesia. Binecuvântările care vor caracteriza împărăţia, şi care vor fi sursa unei mari bucurii, vor fi oferite lumii prin intermediul Israelului. În al doilea rând, stilul de viaţă al Torei, care a fost al lui Israel, va fi primit şi de către neamurile care au îmbrăţişat prin credinţă Sabatul şi se ţin de legământ. Ei vor aduce şi jertfe. Ţinerea Sabatului, aducerea de jertfe şi menţionarea legământului sunt

fundamentale pentru Tora. În împărăţia Milenară va exista un singur set de legi – Tora, care va fi standardul pentru purtarea tuturor oamenilor, evrei şi neamuri împreună.

Al treilea principiu este închinarea. Isaia ne oferă câteva referinţe în acest pasaj care au legătură cu închinarea. Închinarea la Dumnezeu este unul dintre scopurile principale ale creării omului şi nu trebuie să ne surprindă că închinarea va fi o activitate majoră în împărăţia Milenară. Isaia încheie această secţiune enunţând din nou un adevăr profetic familiar: *"Aşa vorbeşte Domnul Dumnezeu, care strânge pe cei risipiţi ai lui Israel..."* Din nou, profetul nu se poate abţine de la a proclama că Hashem va împlini promisiunile legământului cu poporul evreu şi îi va aduce înapoi în Ţara Promisă. De ce această subliniere repetată? Pentru a se asigura că neamurile învaţă că promisiunile împărăţiei depind de întoarcerea evreilor în Ţara lor. După împărăţia Milenară şi distrugerea lui Satana şi a celor ce s-au alăturat lui, există o judecată finală. În continuare o vom analiza pe scurt.

Judecata de la Marele Tron Alb

Ioan ne spune că, imediat după împărăţia Milenară, va mai avea loc un eveniment, înainte ca Dumnezeu să întemeieze Noul Ierusalim. De obicei acest eveniment este cunoscut ca "Judecata de la Marele Tron Alb." Un indiciu care ajută cititorul să înţeleagă unicitatea acestei judecăţi şi cine va lua parte la ea este termenul de înviere. Cartea Apocalipsa vorbeşte despre două învieri. Prima are un cu totul alt caracter decât a doua. Cei care au parte de prima înviere sunt binecuvântaţi şi sfinţi:

"Fericiţi şi sfinţi sunt cei ce au parte de întâia înviere! Asupra lor a doua moarte n-are nicio putere; ci vor fi

preoţi ai lui Dumnezeu şi ai lui Hristos şi vor împărăţi cu El o mie de ani.”

Apocalipsa 20:6

Cei care iau parte la a doua înviere vor avea parte de moartea veşnică. Prima înviere îi include pe toţi credincioşii din toate timpurile, în timp ce a doua înviere îi include pe toţi cei care au murit fără credinţa în Mesia Yeshua, din toate timpurile. Acest lucru înseamnă că toţi cei care au respins Evanghelia de-a lungul veacurilor, inclusiv cei din împărăţia Milenară, vor avea parte de a doua înviere. Din nou, pentru cei care susţin că de la înălţarea lui Mesia, a început Mileniul, aici se ridică o problemă dificilă. În mod clar, Răpirea este una dintre etapele primei învieri. Deoarece Răpirea n-a avut încă loc şi prima înviere va avea loc înainte de împărăţia Milenară, nu putem susţine că cei credincioşi trăiesc astăzi în împărăţia Milenară. O astfel de poziţie este fără nicio bază scripturală.

Este clar că toţi cei care apar în faţa Marelui Tron Alb vor fi judecaţi potrivit faptelor lor şi astfel nu vor fi găsiţi suficient dé buni pentru a putea intra în Noul Ierusalim. Singurii care vor primi privilegiul de a luat parte la eternitatea cu Dumnezeu şi cu Mielul, sunt cei care au numele scrise în Cartea Vieţii Mielului. Acesta este rezultatul lucrării de răscumpărare a lui Yeshua de pe cruce, oferit gratuit tutror celor ce au primit Evanghelia. Toţi cei care vor apărea înaintea Marelui Tron Alb vor fi aruncaţi în iazul cu foc şi smoală. Biblia numeşte asta ״Moartea a doua.” (vezi Apocalipsa 20:11-15)

CAPITOLUL 8: ÎMPĂRĂŢIA MILENARĂ ŞI CARTEA PSALMILOR

Atât teologii creştini cât şi rabinii recunosc că există un tip de Psalmi cunoscuţi drept mesianici. Aceşti Psalmi ne oferă informaţii nu doar despre persoana şi lucrarea lui Mesia, ci şi multe adevăruri despre împărăţia Milenară. Ne vom apleca doar asupra câtorva dintre ei în acest capitol, fără pretenţia unui studiu exhaustiv asupra informaţiei pe care o conţin cu privire la împărăţie. Vom arunca doar o privire scurtă asupra Psalmilor principali care se ocupă de împărăţia Milenară.

Psalmul 24

"Al Domnului este pământul cu tot ce este pe el, lumea şi cei ce o locuiesc! Căci El l-a întemeiat pe mări şi l-a întărit pe râuri. Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt? Cel ce are mâinile nevinovate şi inima, curată, cel ce nu-şi dedă sufletul la minciună şi nu jură ca să înşele. Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea după voia Lui, dată de Dumnezeul mântuirii lui. Iată partea de moştenire a celor ce-L cheamă, a celor ce caută Faţa Ta, Dumnezeul lui Iacov. Porţi, ridicaţi-vă capetele; ridicaţivă porţi veşnice, ca să intre împăratul slavei! «Cine este acest împărat al slavei?» Domnul cel tare şi puternic, Domnul cel viteaz în lupte. Porţi, ridicaţi-vă capetele; ridicaţi-le, porţi veşnice, ca să intre împăratul slavei! «Cine este acest împărat al slavei?» Domnul oştirilor: El este împăratul slavei!"

Acest Psalm este un exemplu tipic de poezie evreiască. Caracteristica primordială a poeziei evreieşti este paralelismul. Spre exemplu, în versetul 1, termenul

"pământ" este paralel cu *"lume"*. Fiecare dintre cele 10 versete ale Psalmului arată acest fel de paralelism. Este foarte important faptul că pământul este menţionat, dar cerurile nu. Acest Psalm este unul dintre Psalmii de încoronare, compuşi pentru momentul când un nou împărat ajungea pe tron, împlinirea lor supremă va avea loc atunci când Mesia îşi va stabili tronul la Ierusalim, aducând stăpânirea lui Dumnezeu din ceruri pe pământ. Aşadar, cerurile nu sunt menţionate în acest Psalm. Tema principală în primul verset este suveranitatea lui Dumnezeu.

Versetul 2 vorbeşte despre faptul că Hashem a întemeiat lumea pe apă. Ideea de aici este că, odată ce ceva este pus pe apă, de obicei se scufundă. Cu toate acestea, pământul a fost fondat pe apă şi nu s-a scufundat, pentru că este ţinut de Hashem. Rabinii arată că, la fel cum ţine lumea actuală, Hashem va aşeza şi va ţine şi împărăţia, după providenţa Lui. În timp ce în versetul unu este subliniată suveranitatea lui Dumnezeu, în versetul doi motivul principal este Dumnezeu Creatorul.

Deoarece Hashem este suveran, şi datorită faptului că a creat şi ţine lumea în mod supranatural, omul trebuie să i se închine. Conceptul de închinare este introdus în versetul trei când este menţionat Templul de pe Munte. Dorinţa omului de a se închina lui Dumnezeu este bună, dar ridică o problemă serioasă. Nu oricine se poate apropia de Dumnezeul Sfânt şi să i se închine. De aceea, apare următoarea întrebare în acest verset:

"Cine va putea să se suie la muntele Domnului? Cine se va ridica până la locul Lui cel Sfânt?"

Psalmul 24:3

Răspunsul oferit de Psalm este unul extrem de sumar, şi anume că doar cei cu *"mâini nevinovate şi inimi curate"* pot face acest lucru. Prima parte a acestei fraze se referă la cei care nu au păcătuit cu fapta, în timp ce a doua parte are de-a face cu cei care nu au păcătuit cu gândul. Un astfel de răspuns, bineînţeles că elimină toată omenirea. Există totuşi o speranţă pentru om şi anume Vestea Bună cu privire la răscumpărare, adică Evanghelia. Evanghelia cere un răspuns. Am putea înţelege acest răspuns ca o mărturisire sau un jurământ. De aceea, a doua jumătate a versetului spune "cel ce nu jură ca să înşele." Cei care primesc Evanghelia în mod sincer sunt răscumpăraţi şi sunt binecuvântaţi cu mântuirea. Acest adevăr este clar confirmat în următorul verset:

"Acela va căpăta binecuvântarea Domnului, starea după voia Lui, dată de Dumnezeul mântuirii lui"

Psalmul 24:5

Cu alte cuvinte, rezultatul acceptării (mărturisirii) Evangheliei este binecuvântarea. Aspectul principal al acestei binecuvântări este acela că păcătosul primeşte însăşi neprihănirea lui Hashem ca rezultat direct al mântuirii. Este semnificativ faptul că atunci când se face referire la Hashem în acest verset, El este numit *"Dumnezeul mântuirii lui."*

În versetul următor, se vorbeşte despre un timp (o epocă) în care Iacov (poporul evreu) va căuta pe Domnul. Din nou, Biblia ne dezvăluie clar că înainte ca Mesia să se întoarcă pe pământ pentru a aşeza împărăţia, Israelul trebuie să treacă printr-0 schimbare spirituală, când evreii se vor întoarce şi-L vor căuta pe Mesia. Ce va determina această schimbare? Răspunsul este persecuţia intensă şi

necazul. Acest lucru este comunicat de psalmist în mod direct în versetele opt şi zece, dar ceea ce este dezvăluit imediat este rezultatul schimbării spirituale a Israelului. În versetul şapte şi nouă, apare aceeaşi propoziţie:

"Porţi, ridicaţi-vă capetele; ridicaţi-vă, porţi veşnice, ca să intre împăratul slavei!"

Psalmul 24:7,9

Aceste versete sunt o chemare clară pentru ca Ierusalimul să facă pregătirile necesare şi să răspundă venirii lui Mesia. Mesia Yeshua este numit *"împăratul slavei".* În versetul opt, apare o afirmaţie problematică pentru cei care neagă divinitatea lui Yeshua. Deşi există un larg consens că subiectul Psalmului de încoronare este Mesia, aici se vorbeşte direct despre Hashem. El este numit *"cel tare şi puternic şi viteaz în lupte."* De ce se introduce în text războiul (lupta)?

După cum am menţionat anterior, va exista o perioadă de persecuţie intensă şi necaz care va face ca Israelul să se pocăiască şi să caute izbăvirea de duşmani. Cine promite să mântuiască şi să răscumpere Israelul în zilele din urmă? în mod clar Mesia, deoarece El se va întoarce şi va salva evreii de toate naţiunile care îi vor ataca. Aşadar, nu trebuie să ne surprindă faptul că Mesia este numit *"viteaz în lupte".* În versetul final, Mesia este numit *"Domnul Oştirilor",* termen care face referire directă la armate.

Aşadar, aceasta este încă o referinţă la Mesia care vine să facă război cu duşmanii Israelului, în zilele din urmă. Ultimul cuvânt din text este "Selah". Acest cuvânt apare de două ori în Psalm, în versetele şase şi zece şi este interesant că apare după cuvântul "lacov" şi după fraza

″împăratul slavei.” De ce apare acest termen doar după cele două fraze? Scopul este de a arăta legătura dintre Israel şi Mesia. Unii teologi evrei înţeleg înţelesul acestui cuvânt ca însemnând ″pentru totdeauna.” Aşadar, mesajul care este transmis aici este că relaţia dintre Israel şi Hashem nu poate fi frântă.

Psalmul 30

″Te înalţ, Doamne, căci m-ai ridicat şi n-ai lăsat pe vrăjmaşii mei să se bucure de mine. Doamne, Dumnezeule, eu am strigat către Tine, şi Tu m-ai vindecat. Doamne, Tu mi-ai ridicat sufletul din Locuinţa morţilor, Tu m-ai adus la viaţă din mijlocul celor ce se pogoară în groapă. Cântaţi Domnului, voi cei iubiţi de El, măriţi prin laudele voastre Numele Lui cel Sfânt! Căci mânia Lui ţine numai o clipă, dar îndurarea Lui ţine toată viaţa: seara vine plânsul, iar dimineaţa, veselia. Când îmi mergea bine, ziceam: «Nu mă voi clătina niciodată». Doamne, prin bunăvoinţa Ta mă aşezaseşi pe un munte tare, dar Ţi-ai ascuns faţa, şi m-am tulburat. Doamne, eu am strigat către Tine şi m-am rugat Domnului zicând: «Ce vei câştiga dacă-mi verşi sângele şi măpogori în groapă? Poate să te laude ţărâna? Poate ea să vestească credincioşia Ta? Ascultă, Doamne, ai milă de mine! Doamne, ajută-mă!» Şi mi-aiprefăcut tânguirile în veselie, mi-ai dezlegat sacul de jale şi m-ai încins cu bucurie, pentru ca inima mea să-Ţi cânte şi să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu pururea Te voi lăuda!”

Psalmul 30 este numit *″un cântec de dedicare a Templului.”* A fost scris de regele David. Întrebarea care trebuie pusă este la care Templu se referă David în acest Psalm? în versetele 2-4, există patru referinţe clare la înviere. Acest fapt trebuie să ne conducă la concluzia că

Templul la care David face referire este Templul din Mileniu. Din perspectiva studiului nostru asupra împărăţiei Milenare, trebuie făcute patru clarificări. Prima deja a fost amintită, şi anume importanţa învierii în contextul înţelegerii acestui Psalm.

Învierea nu doar că are legătură cu împărăţia, dar arată şi spre conceptul de victorie. Acest concept se găseşte la finalul versetului 1 cu următoarea frază *"n-ai lăsat pe vrăjmaşii mei să se bucure de mine!" Ideea* este că Hashem nu a permis duşmanilor să se bucure de Israel. De ce? Răspunsul este că i-a înfrânt. Practic, David este cel de care duşmanii nu s-au bucurat dar, deoarece el este regele Israelului şi este responsabil pentru popor, victoria sa este victoria lor.

A doua precizare este că cei care primesc această victorie şi cei care vor fi în împărăţie sunt numiţi "chassidim". Rădăcina ebraică din care este derivat acest cuvânt înseamnă "har" sau "bunătatea plină de dragoste a lui Dumnezeu." Aşadar, nu vom experimenta victoria şi nici nu vom intra în împărăţie prin meritul nostru propriu. Aceste binecuvântări sunt rezultate directe ale harului lui Dumnezeu. Faptul că acest cuvânt se află la plural arată că nu este doar pentru David, ci pentru o naţiune întreagă.

A treia clarificare are de-a face cu faptul că cei care vor primi această victorie şi care vor fi parte din împărăţie înţeleg că există un scop specific pentru aceste binecuvântări. David face referire la ele atunci când scrie:

"Ce vei câştiga dacă-mi verşi sângele şi mă pogori în groapă? Poate să Te laude ţărâna? Poate ea să vestească credincioşia Ta?"

Psalmul 30:9

Este important să înţelegem că scopul pentru care Hashem a creat omenirea este ca toţi oamenii să i se închine. Nu este surprinzător că naţiunile au ratat acest obiectiv, deoarece la fel a făcut şi Israel.

Israelul a fost cel chemat să fie o lumină pentru naţiuni, cu alte cuvinte, să-i înveţe pe ceilalţi cum să se închine lui Dumnezeu şi cum să-l dea mulţumire. În împărăţia Milenară, Israelul îşi va împlini în sfârşit chemarea şi va ajuta naţiunile să i se alăture în închinare înaintea Dumnezeului lui Israel.

A patra observaţie este marea transformare careva avea loc în Israel în zilele din urmă şi-l va caracteriza în timpul Mileniului. Această transformare este văzută în ultimele două versete ale Psalmului:

"Şi mi-ai prefăcut tânguirile în veselie, mi-ai dezlegat sacul de jale şi m-ai încins cu bucurie, pentru ca inima mea să-Ţi cânte şi să nu stea mută. Doamne, Dumnezeule, eu pururea Te voi lăuda!"

Psalmul 30:12-13

Iniţial, în versetul 12 apare conceptul de lamentare. Cuvântul ebraic din acest verset pentru lamentare/plângere este legat de moarte, adică de rezultatul păcatului. Răspunsul corect la păcat este pocăinţa. Acest concept este văzut în termenul de sac, care apare în mijlocul aceluiaşi verset. Citim că Hashem a înlăturat sacul şi a îmbrăcat persoana cu bucurie.

În esenţă, ceea ce ne prezintă acest verset este situaţia prin care Israel va trece în zilele din urmă, care se vor încheia cu întemeierea împărăţiei. Această plângere este generată de o perioadă de persecuţie şi suferinţă intensă prin care va trece Israelul. Asta îl va face să se pocăiască

şi să-L caute pe Hashem. Atunci când poporul îl va căuta pe Dumnezeu şi izbăvirea Lui, Se va arăta Mesia şi va răspunde cererii lor de milă şi ajutor:

"Ascultă, Doamne, ai milă de mine! Doamne ajută-mă!"

Psalmul 30:11 (versetul 10 în limba română)

Unii rabini cred că David a scris acest Psalm cu un scop specific: ca atunci când el se va întoarce la venirea lui Mesia, să poată conduce Israelul şi naţiunile în a-l recita la urcarea lui Mesia pe tronul din Ierusalim.

Psalmul 47

"Bateţi din palme, toate popoarele! înălţaţi lui Dumnezeu strigăte de bucurie! Căci Domnul, Cel Preaînalt, este înfricoşat: El este împărat mare peste tot pământul. El ne supune popoarele, El pune neamurile sub picioarele noastre. El ne alege moştenirea, slava lui Iacov, pe care-l iubeşte. Dumnezeu Se suie în mijlocul strigătelor de biruinţă, Domnul înaintează în sunetul trâmbiţei. Cântaţi lui Dumnezeu, cântaţi! Cântaţi împăratului nostru, cântaţi! Căci Dumnezeu este împărat peste tot pământul: cântaţi o cântare înţeleaptă! Dumnezeu împărăţeşte peste neamuri, Dumnezeu şade pe scaunul Lui de domnie cel sfânt. Domnitorii popoarelor se adună împreună cu poporul Dumnezeului lui Avraam; căci ale lui Dumnezeu sunt scuturile pământului: El este mai înalt şi mai presus de orice."

În acest Psalm avem ideea că Hashem conduce întregul pământ. Cu alte cuvinte, împărăţia a luat deja fiinţă. Este foarte important ca cititorul să vadă una dintre caracteristicile principale ale împărăţiei, care se găseşte în versetele 3 şi 4:

"El ne supune popoarele, El pune neamurile sub

picioarele noastre. El ne alege moştenirea, slava lui Iacov, pe care-l iubeşte."

Psalmul 47:3-4

Când studiem istoria descoperim că Israelul a suferit mult din partea multor naţiuni. În Mileniu lucrurile vor sta complet diferit. Versetul 3 foloseşte limbajul creaţiei, şi anume că Dumnezeu va decreta această schimbare, la fel cum a rostit în cele şase zile ale creaţiei. Bineînţeles că popoarele şi naţiunile la care se face referire în acest verset sunt neamurile, şi folosirea persoanei întâi plural se referă la Israel. Este important să ne amintim că neamurile la care se face referire în acest Psalm sunt rămăşiţa care a supravieţuit atacului Ierusalimului din zilele din urmă. Această rămăşiţă vine la credinţă când vede că Yeshua este cel care luptă de partea Israelului. Vă rog să observaţi că evreii şi neamurile care au luat parte la Răpire (cei care sunt trupul lui Mesia, adunarea celor mântuiţi) nu sunt incluşi în acest Psalm, decât prin faptul că şi ei îl vor lăuda şi se vor închina Lui în împărăţie.

Când citim că Hashem *"ne supune popoarele, El ne pune neamurile sub picioarele noastre",* descoperim faptul că Israelul va avea o poziţie de conducere în împărăţie. Nu avem cum nega unicitatea evreilor din perspectiva împărăţiei lui Dumnezeu. Faptul că acest adevăr este repetat atât de frecvent în Scriptură face greu de înţeles cum atât de mulţi teologi au o altă perspectivă. Aplicarea simplistă şi exclusivă a acestor versete la Biserică ar face ca definiţia biblică a Bisericii, ca fiind formată din oameni din fiecare naţiune, fiecare trib, popor şi limbă, să nu mai fie valabilă. Ba mai mult, dacă Biserica este subiectul versetelor 4 şi 5, atunci care este motivul pentru folosirea

frazei *״mândria lui Iacov?״* Cuvântul ebraic tradus *״mândrie״* nu înseamnă mândrie într-un mod egoist. Cuvântul ebraic וואג poate însemna *״maiestate״.* Templul este numit folosind acelaşi termen şi ideea este că Dumnezeu este Cel care se bucură cu plăcere de Templu. Aşadar, această frază face referire la Iacov, adică poporul evreu, cei cu care Hashem se mândreşte şi care manifestă măreţia Lui.

Un moment foarte important pentru comunitatea evreiască este vinerea seara. Atunci începe ziua de Sabat. Potrivit teologilor evrei, există o conexiune teologică între Sabat şi împărăţie. Şi Noul Testament conţine pasaje care arată această legătură. Nu este surprinzător faptul că serviciul de Kabalat Shabat (serviciul care inaugurează ţinerea Sabatului) conţine câţiva Psalmi care au legătură cu împărăţia. Unul dintre aceştia este Psalmul 98:

Psalmul 98:

״Cântaţi Domnului o cântare nouă, căci El a făcut minuni. Dreapta şi braţul Lui cel sfânt l-au venit în ajutor. Domnul Şi-a arătat mântuirea, Şi-a descoperit dreptatea înaintea neamurilor. Şi-a adus aminte de bunătatea şi credincioşia Lui faţă de casa lui Israel: toate marginile pământului au văzut mântuirea Dumnezeului nostru. Strigaţi către Domnul cu strigăte de bucurie, toţi locuitorii pământului! Chiuiţi, strigaţi şi cântaţi laude! Cântaţi Domnului cu harpa, cu harpa şi cu cântece din gură! Cu trâmbiţe şi sunete din corn, strigaţi de bucurie înaintea împăratului, Domnului! Să urle marea cu tot ce cuprinde ea, să chiuie lumea, şi cei ce locuiesc pe ea, să bată din palme râurile, să strige de bucurie toţi munţii înaintea Domnului! Căci El vine să judece pământul! El va judeca

lumea cu dreptate şi popoarele cu nepărtinire."

Acest Psalm, ca majoritatea Psalmilor care au legătură cu împărăţia, pune un accent considerabil pe laudă. Deşi e foarte bine să-L lăudăm pe Domnul pentru cine este El, acest Psalm subliniază lucrurile minunate pe care El le-a făcut. În timp ce unii Psalmi amintesc lucrările măreţe ale lui Dumnezeu de-a lungul istoriei Israelului, acesta se concentrează pe două idei specifice. Primul este mântuirea şi al doilea este transformarea acestei lumi căzute în împărăţia lui Dumnezeu. Catalizatorul pentru ambele este Mesia Yeshua.

Mesia este descris prima dată ca *"mâna Sa dreaptă"* (în traducerea Cornilescu apare "dreapta şi braţul Lui", *n. Tr.).* În literatura ebraică, mâna dreaptă exprimă ideea de integritate şi putere. Cuvântul "mână" poate fi tradus şi ca şi o faptă sau rezultatul unei lucrări desăvârşite. Este clar din text că nu acţiunile de succes ale Bisericii vor fi cele care aduc împărăţia, aşa cum susţin posmilenişti, ci lucrarea lui Mesia, împlinită prin puterea şi integritatea Lui. Apoi, Mesia este numit *"braţul Lui cel sfânt".*

Cuvântul "braţ" are legătură cu rădăcina în ebraică pentru urmaş sau descendent. Poate să exprime şi ideea de sacrificiu sau jertfă. De exemplu, jertfa de Paşte este descrisă prin acelaşi cuvânt זרוע. Aşadar, când cineva spune *"braţul Lui cel sfânt",* ar trebui să înţelegem "Fiul Lui (al lui Dumnezeu) cel sfânt, care a devenit jertfa de răscumpărare (Paşte)" pentru omenire.

Psalmul 98 ne dezvăluie şi că:

"Domnul Şi-a arătat mântuirea, Şi-a descoperit dreptatea înaintea neamurilor"

Psalmul 98:2

Întrebarea pe care trebuie să ne-o punem este cum a făcut Dumnezeu cunoscută această mântuire naţiunilor (neamurilor)? Răspunsul se găseşte în următorul verset:

"Şi-a adus aminte de bunătatea şi credincioşia Lui faţă de casa lui Israel: toate marginile pământului au văzuţ mântuirea Dumnezeului nostru."

Psalmul 98:3

Cu alte cuvinte, Hashem a dezvăluit naţiunilor mântuirea Sa prin harul şi credincioşia pe care a demonstrat-o faţă de casa lui Israel. Trebuie să ne amintim că acest Psalm are legătură cu împărăţia. Consecinţa este că, atunci când neamurile mărturisesc că Dumnezeu acţionează pentru a împlini promisiunile făcute poporului evreu, vor fi determinate să răspundă mesajului Lui mântuitor. Acest adevăr biblic se vede în multe alte pasaje pe care le-am studiat deja în această carte. Psalmul se încheie cu o afirmaţie cu privire la scopul pentru care Mesia aduce împărăţia Sa:

"înaintea Domnului! Căci El vine să judece pământul! El va judeca lumea cu dreptate şi popoarele cu nepărtinire."

Psalmul 98:9

Acest verset începe cu fraza *"înaintea lui Hashem."* Aceste cuvinte implică faptul că ceea ce a venit să facă Mesia Yeshua este în concordanţă cu voia lui Dumnezeu. Majoritatea traducerilor plasează acest verb fie la prezent, fie la viitor. Adică, voia lui Dumnezeu vine, sau va veni. Verbul ebraic este אב, şi poate fi înţeles la prezent sau la trecut. Cu toate acestea, contextul pare să sugereze că Yeshua a venit deja, iar rostul versetului este să ne explice de ce. Motivul este judecata. Acesta este un aspect al lucrării lui Yeshua în împărăţia Milenară. Cu toate acestea,

judecata nu va fi prezentă în Noul Ierusalim (nu va fi nevoie de judecată, deoarece Noul Ierusalim va fi într-o stare de perfecţiune).

Există câteva diferenţe scripturale între împărăţia Milenară şi Noul Ierusalim. Teologii care nu reuşesc să vadă aceste diferenţe nu pot explica multe dintre caracteristicile unice ale Mileniului. Acestea îi conduc la negarea împărăţiei Milenare sau la combinarea Mileniului cu Noul Ierusalim într-o singură împărăţie.

În concluzie, împărăţia Milenară reprezintă o parte importantă din planul divin al lui Hashem pentru aducerea ÎMPĂRĂŢIEI! Termenul ″ÎMPĂRĂŢIE″ reprezintă starea finală şi eternă a împărăţiei lui Dumnezeu, cunoscută drept Noul Ierusalim. De-a lungul acestui studiu al pasajelor cheie din Scriptură cu privire la Mileniu, am demonstrat din nou şi din nou, că fiecare informaţie conţinută în textul biblic este vitală pentru a ajuta cititorul să ajungă la o înţelegere corectă a împărăţiei Milenare. Cei care forţează spiritualizarea şi alegorizarea acestor texte pentru a-şi susţine poziţia teologică nu reuşesc să vadă cât de credincios este Dumnezeu faţă de Cuvântul Său şi continuitatea extraordinară dintre Vechiul şi Noul Legământ.

Pentru cei care îmbrăţişează realitatea scripturală a împărăţiei Milenare, care este prezentă în multe dintre scrierile profetice, există un mesaj clar şi încurajator despre credincioşia lui Dumnezeu faţă de promisiunile Sale. Această credincioşie, care va fi înţeleasă de Israel în zilele din urmă, va fi o mare oportunitate de evanghelizare şi aduce foarte mulţi dintre neamuri la credinţa în Mesia Yeshua. Dacă cineva este interesat ca neamurile să vină la

credinţa în Evanghelie, atunci împărăţia Milenară va fi de mare importanţă pentru el.

EPILOG:

INTRAREA ÎN ÎMPĂRĂŢl li

Poate că tu ai auzit cuvântul ″Evanghelie”, dar inajorllnleii oamenilor din lume nu l-au auzit. Acest cuvânt este evreiesc la origine şi înseamnă vestea bună despre răscumpărare, Răscumpărarea este un concept cu multe implicaţii legate de el şi vorbeşte despre o schimbare de proprietar. În termeni simpli, Evanghelia implică o plată care face ca lucrul răscumpărat să devină posesiunea altcuiva. Omenirea» încă de la primul păcat, a fost condusă de păcat. Cu alte cuvinte, păcatul l-a deţinut pe om şi omul era fără speranţă. Această deznădejde este generată de faptul că omenirea a fost incapabilă să se elibereze de puterea şi legătura păcatului. Prin revelaţia lui Dumnezeu (Scriptura), omul a înţeles că are nevoie de un Răscumpărător sau Mântuitor.

Profeţii au dezvăluit că Cel care va face lucrarea de răscumpărare şi va oferi omenirii oportunitatea de a fi mântuită, adică de a avea păcatele iertate, va fi cunoscut ca Mesia sau Unsul (Hristos). Scriptura leagă cuvântul ″Evanghelie” de Mesia. Este foarte important faptul că termenul ebraic pentru Evanghelie este הרושבה şi este derivat în acelaşi termen cu ″carne/fire”. În forma sa verbală, acest cuvânt înseamnă ″să duci vestea bună despre răscumpărare.” Faptul că aceeaşi rădăcină ebraică este folosită pentru ambele, i-a făcut pe mulţi teologi să-şi pună întrebarea: ″Care este legătura dintre proclamarea mesajului de răscumpărare şi ideea de carne?” Răspunsul este că Dumnezeu a intrat în lume devenind om (carne), ca

Mesia, pentru a răscumpăra omenirea.

Atunci când examinăm relatările biblice, este clar că Cuvântul lui Dumnezeu dezvăluie faptul că Yeshua (Isus) din Nazaret este într-adevăr Mesia. Prin moartea Sa pe lemn şi prin vărsarea sângelui Său, lucrarea de răscumpărare a fost împlinită, odată pentru totdeauna. Pentru a sublinia faptul că Yeshua este Răscumpărătorul, moartea Sa a avut loc în a paisprezecea zi a lunii evreieşti Nissan, sau în ziua în care era adusă jertfa de Paşte. Paştele este cunoscut ca sărbătoarea răscumpărării. Cum ar trebui să răspundem lui Yeshua pentru a fi mântuiţi?

Mai jos există o listă cu şapte lucruri pe care cineva trebuie să le mărturisească şi/sau creadă pentru a găsi răscumpărare personală.

1. Să mărturisească faptul că este păcătos şi că nu are o relaţie personală cu Dumnezeul cel viu. Isaia 59:1-2 spune: *"Nu, mâna Domnului nu este prea scurtă ca să mântuiască, nici urechea Lui prea tare ca să audă, ci nelegiuirile voastre pun un zid de despărţire între voi şi Dumnezeul vostru; păcatele voastre vă ascund Faţa Lui şi-L împiedică să v-asculte!"*
2. Să mărturisească înaintea lui Dumnezeu că nu doreşte să continue în păcat.
3. Să mărturisească înaintea lui Dumnezeu că este incapabil să se salveze singur.
4. Să mărturisească înaintea lui Dumnezeu că recunoaşte că Yeshua a fost trimis de Dumnezeu Tatăl ca să fie jertfa de Paşte, când a murit pe lemn.
5. Să creadă că Yeshua din Nazaret este Mesia şi că doar prin

Epilog: Intrarea în împărăţie credinţa în El pnicin II

mântuiţi/salvaţi.

6. Să creadă că salißvh* Itil Yculnia a fost vărsat pentru iertarea păcatelor şi pentru slabilirea Noului Legământ despre care vorbeşte Ieremia 31.
7. Să creadă că Yeshua a înviat din morţi a treia zi, aşa cum ne spune Scriptura.

Iată în continuare un exemplu de rugăciune pe care cineva o poate rosti pentru a găsi răscumpărare personală prin harul lui Dumnezeu:

Mărturisesc înaintea Ta, o Doamne, că sunt un păcătos. Mărturisesc că eu nu mă pot mântui singur. Aşadar, mă întorc spre Yeshua din Nazaret, singurul Tău Fiu, pe care Tu L-al trimis în această lume să mă mântuiască. Cred că El a murit pe cruce pentru ca toate păcatele mele să fie iertate. Cred că El a înviat din morţi, acest lucru semnificând biruinţa asupra păcatului, pe care El o oferă tuturor celor ce cred în El. Cred că doar prin sângele Lui mă ierţi de păcatele mele, cele pe care le-am făcut şi cele pe care le voi face în viitor. Vreau să Te invit, Yeshua, să fii Domnul meu. Trimite-mi Duhul Tău cel Sfânt, ca să umblu în căile Tale, ascultând de Cuvântul Tău. În Numele lui Yeshua Mesia, Amin.

Atunci când te rogi o astfel de rugăciune, Scriptura promite că numele tău este scris în Cartea Vieţii Mielului (Yeshua). Rezultatul este că vei fi parte din împărăţia eternă a lui Dumnezeu. Laudă-L pe Yeshua că mântuirea noastră nu depinde de faptele noastre, ci doar de lucrarea Sa de răscumpărare de pe cruce şi dovada acestei mântuiri este faptul că Dumnezeu L-a înviat din morţi.

Amin.